KEMAL TAHİR

F. M. İKİNCİ İMZASIYLA

Derini Yüzeceğim

Bir
Mayk Hammer
romanı

KEMAL TAHİR

DERİNİ YÜZECEĞİM

— Sinirlenmeyin, diye nasihat verdi: Olur böyle şeyler.

— Kızın yakasını bırak! diye söylendim: Kızın yakasını bırakmazsan karışmam.

Pek öfkelisiniz Mister Hammer... Bu işin sizi niçin bu kadar ilgilendirdiğini anlayamıyorum Yakında Matmazel Velda ile evleneceksiniz, insan nişanlı vaziyetinde olursa başka güzel kadınlarla bu kadar alakalanmamalı.

— Nasihat istemiyorum pis herif... Kızı rahat bırak diyorum,

Kemal Tahir'in kaleminden, ünlü dedektif Mayk Hammer'ın maceraları.,.

Düşün ve edebiyat dünyamızın dev ismi Kemal Tahir'in, F. M. İkinci takma adıyla yazdığı özgün Mayk Hammer maceraları yıllar sonra yeniden yayımlanıyor.

Aslından daha iyi olmakla "itham" edilen bu romanları mutlaka okuyun...

Kemal Tahir

(1910-1973)

Asıl adı İsmail Kemalettin Demir olan Kemal Tahir, İstanbul'da doğdu, Gazi Hasanpaşa Rüştiyesini bitirip girdiği Galatasaray Lisesi'nin ikinci sınıfından ayrılarak öğrenimini yanda bıraktı. Avukat katipliği, ambar muhasipliği, gazetecilik gibi işlerde çalıştı. 1938'de, Nâzım Hikmetle birlikte yargılandığı Donanma Komutanlığı Mahkemesi'nde on beş yıl hapse mahkum edildi. On iki yıl Çankırı, Çorum, Kırşehir, Malatya cezaevlerinde yattıktan sonra, 1950'de Genel Af Yasası uyarınca serbest kaldı 1955'ten sonra yayımlamaya başladığı romanlarıyla edebiyatımızın önde gelen yazarları arasına katıldığı gibi, tarih konusundaki görüşleriyle de düşün hayatımızı etkiledi. 21 Nisan 1973'te, bir kalp krizi sonucunda İstanbul'da öldü.

Kemal Tahir (F. M. İkinci)
Derini Yüzeceğim
Yayıma Hazırlayan: Ömer Türkeş

İthaki Yayınları - 404 Edebiyat - 323

ISBN 975-273-204-6

Bu kitap, Çağlayan Yayınları tarafından 15 Eylül 1954
yılında yayımlanan kitabın tıpkıbasımıdır.

Bu kitabın telif hakkı Kemal Tahir Vakfı temsilcisi ONK Ajans Ltd. Şti.'den alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanal Yönelmeni: İbrahim Çizmecioğlu
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz
Dizgi: Sena Oğuzerten
Kapak, İç Baskı ve CİLT: EVOS Basım
(Tel: 0312 278 49 61)

Dağıtım: Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş.
Hürriyet Medya Towers, Güneşli-İstanbul
(Tel: 0212 677 00 00)

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710
Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97
Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithahi.com.tr

Dağıtım:
Çatalçeşme Sok. Yavuz Han 26 Cağaloğlu - İstanbul
Tel (0212) 512 76 00
Faks: (0212) 519 56 56 ithakidagitim@ithaki.com.tr

Kemal Tahir

DERİNİ YÜZECEĞİM

Mayk Hammer'ın Maceraları

Yayıma Hazırlayan
Ömer Türkeş

BAŞLANGIÇ

I

Bob Karter kapıdan girince biraz yana çekilip duvara dayandı, barın masalarını teker teker gözden geçirdi. Sonra adımlarını sürüyerek tezgâha yaklaştı. Bahama Bar'ın sevimli barmeni tombul Con'a gülümseyerek:

— Affedersiniz, dedi. Mister Mayk Hammer seyahatten döndü mü acaba?

— Mister Mayk Hammer mı? Hayır, zannetmem.

Tombul Con gözlerini kırpıştıyordu. Dostu olmakla övündüğü Mayk Hammer'dan ne zaman laf açılsa böyle yapardı. Belli mi olur? Mister Hammer'ın bu dünyada kıyamet gibi düşmanı var.

— Siz iki gün evvel de sormuştunuz?

— Evet. Bürosu kapalı. Adres de bırakmamış. Kendisini buradan aramamı yazmıştı.

— Bize uğrar. Gelse mutlaka uğrar. Şu halde gelmedi.

— Çok gecikir mi?

— Bilinmez. Mister Hammer'ın işlerine akıl erer mi? Miss Velda ile beraber dinlenmeye gittiler. Adres bırakmamasını kendisine ben tavsiye ettim. Bir şey içer misiniz?

— Ben mi? Evet... Lütfen bir şey... Bir viski...

— Soda?

— İstemez.

Tombul Con bardağa viski koydu, delikanlının önüne sürdü.

Bir taraftan da. "Bu oğlanı benim gözüm ısırıyor," diye düşünüyordu, “muhakkak bir yerden tanıyorum.” Tombul Con, ahbapları arasında insan sarrafı olmakla meşhurdu. Birisini bir kere görse kabil değil unutmaz. Ne kadar yorgun olsa etrafında olup bitenlerin farkına varır. Hem de bunları kendisini hiç yormadan yapar. Mesela bu delikanlı çok zor durumda... Belki de iki günden beri aç... Dün geceyi bir park sırasında geçirdiğine yemin etse başı ağrımaz. Sonra yüzünün rengi de bir tuhaf... Bu solgunluk sadece açlıktan, rahatsız olmaktan ileri gelemez. Oğlan muhakkak ki hapishaneden yeni çıkmış. Gözlerindeki bu oynak bakışlar... Bir çeşit korku... Korku değil, insanlardan ürkme. Yani en tabii bir şeyi bu kadar zor istemek... Uzun müddet mahpus yatanlar uzun müddet insanların gözlerine dikedik bakamazlarmış.

Sonra dükkâna girişi, içeri girer girmez kendisi de pek farkına varmadan kenara çekilip sırtını duvara verişi hayatının bir zamanlar tehlike içinde geçtiğini gösteriyor. Böyleleri, bilhassa müşkül vazıyette kalıp hareketlerinin kontrolünü elden bıraktıkları sıralarda sol dirsekleriyle sol koltuk altlarındaki tabanca yerini yoklarlar Bunda böyle bir tık olmaması biraz garip... Belki de silah oyunlarından hazzetmiyordun İnsanın omuzlan bu kadar geniş, kolları bu kadar kalın ve yumrukları bu kadar iri olursa işe tabanca karıştırmayabilir.

Tombul Con, raflardaki şişelerle meşgul gibi davranarak hem bunları düşünüyor, hem de kendi keyfi için şuraya buraya yerleştirdiği küçük aynalar vasıtasıyla delikanlıyı kolluyordu.

Viskiyi küfür eder gibi içti. Elini iki kere cebine götürdü, yarı yerde vazgeçti Sigarası yok da ondan. Tezgâhın üstündeki pakete nasıl bakıyor? Uzanıp alacak mı? Almayacaksa etrafı böyle bir hırsız gibi niçin kolladı, kendisine böyle garip garip neden baktı? Oğlan paketlen bir sigara alıp yaksa Tombul Con memnun olacaktı Hele birkaç tanesini aşırıp cebine atsa büsbütün sevineceğini anlıyordu. Misler Mayk Hammer’ın dostlarından biri ise bu hareketi serbestçe yapmalı. Malum ya, dostlarımızın dostları dostlarımızdır,

Delikanlı tezgâhın çinkosunda parmaklarını sinirli sinirli dolaştırıyor, sigara paketine yaklaştırıp geri çekiyordu. Con: “Cebinde metelik yok," diye düşündü, “eminim viskiyi ödeyecek parası da yoktur"

Mister Hammer’dan ne istediğini sorsa mı? Eğer arada bir hergelelik sezmezse birkaç dolar borç vermek de münasip.

Con bunları tasarlarken arkasından tatlı bir kadın sesi hayretle sordu:

— Bob! Sen nereden çıktın?

Delikanlı dalgınlıktan kurtularak kekeledi:

— Senin burada ne işin var Roz?

— Hiç... Şöyle bir uğradım... Başına neler gelmiş? Gazeteler hep yazdılar. Ben evvela inanmadım, Sonra resmini görünce... Ağladım inanır mısın

— Mersi!

— Haydi gel... Şuraya oturalım da karşılıklı bir şey içelim. Dertleşiriz.

Bob viski bardağını eline aldı Con’a gülümseyerek kadının arkasından yürüdü,

— Con: “Tuhaf şey!" diye düşündü, "bu meteliksiz herifin Madam Roz Velmon’la ne ilişiği olabilir?”

Kadının sırtındaki kürk su içinde yirmi beş bin dolar eder. Altındaki lüks otomobil de ayrı bir servet. Taktığı mücevherler bir tarafa bırakılsın, Mister Cak Velmon’un karısı... Şu meşhur nakliyat şirketi sahibi Mister Velmon’un. Hepsinden mühimi kadın buralara ekseriya Kardiyano ile beraber geliyor. Kardiyano’nun edepsizliği de kocasının nakliyat şirketi kadar etrafa ün salmıştır Kardiyano yarı jigolo, yarı gangster bir herif... Şakası yok.

Tombul Con başını salladı ve birdenbire Bob’u nereden tanıdığını hatırladı: “Mister Mayk Hammer’ın iki üç sene evvel perişan ettiği bir gangster çetesinin efradından... Sonra nedense Mister Hammer bunu himayesine aldı, ağır cezadan kurtardı."

***

Madam Roz Velmon garsona viski söylemiş, sonra Bob’u tetkike girişmişti. Nihayet gülümseyerek:

— Hiç değişmemişsin Bob, dedi, ben insanları mahpusane çok değiştirir sanmıştım. Sen eskisi gibisin... Kolejdeki gamsız, iyi yürekli arkadaş.

— Mersi Roz... Sen de hep o cici kızsın.

Madam Roz içini çekti:

— Değişmez olur muyum? Çok değiştim. Pek bedbahtım Bob... Ne kadar bedbaht olduğumu sana anlatamam.

— Niçin?

— Bir kere evlenirken hata ettim. Sevmeden evlendim. Zenginlik insana saadet vermiyor. Bilakis birçok tehlikeleri var.

— Ne gibi mesela?

— Affedersin Bob, senin başına gelenlerden sonra benim oturup halimden şikâyet etmem ayıp.

— Yok canım. Basıma gelenler kendi kabahatim Bir insan içkiye alışık olmadığı halde çok içerse, dövüşmeye alışık olmadığı halde yumruklaşırsa, daha beteri sanki becerebilirmiş gibi gangsterlik oynamaya kalkarsa belasını bulur. Yaptığım aptallıkların cezasını er geç çekecektim. İyi oldu, akıllandım.

— Gazetedeki resmi görünce ne kadar şaşırdım. Senin kadar yumuşak tabiatlı, hatımaz bir çocuk...

— Bir yumrukta adam öldürüyor, sonra haydut çetelerine giriyor, değil mi? Bereket versin Mayk halime acıdı da beni büsbütün mahvolmaktan kurtardı. Mahkeme iki sene ceza verdiği zaman neler hissettiğimi anlatamam

— Kim bu Mayk?

— İyi yürekli bir insan... Daha doğrusu garip bir adam... -Bob içim çekti: Hayatımın son iki buçuk senesi dayanılmaz bir kâbus halinde geçti. O anları hatırladıkça korkudan kemiklerimin içi donacak gibi oluyor.

— Zavallı Bob, anlıyorum.

— Şimdi bunları geçelim. Sen derdini anlat. Belki bir yardımım dokunur.

— Zannetmem. Öyle bir vaziyetteyim ki bana hiç kimse yardım edemez Mahvolmaya doğru yavaşça itiliyorum. Mahvolmaya doğru kaydığımı hissetmek ve hiçbir şey yapamamak

— Kocanla geçinemiyor musun?

— Mesele başka, içelim Bob... Kuvvetim yeterse bütün olup bitenleri sana anlatırım. Sen beni kolejde de himaye ederdin. Sen hepimizin ağabeysi sayılırdın. Kız-erkek bütün çocuklar dertlerimizi sana dinletirdik.

Madam Velmon'un bakışları buğulandı. Bob kadını ilk defa gözden geçirdi. Dört, beş seneden beri ne kadar olgunlaşmış. Eskiden de çok güzeldi ama şimdi hankulade. Hem bu kadar körpe, hem bu kadar olgun kadın olabilmek meseledir Göğüsleri hâlâ kolejin sporcu genç kız göğsü, kalçaları biraz genişlemiş, karnı hafifçe yuvarlak. Ağzım, gözlerini, ellerini ne kadar rahat kullanıyor. İnsan buna hemen âşık olur. Uğruna her deliliği kolayca yapar.

Bob kederle gülümsedi: "Tam da âşık olacak sıradayız ya," diye düşündü, "saçmalamanın bundan kepazesi de görülmemiştir."

— Önce bana şunu söyle, dedi, sen bu saatte, böyle bir barda tek başına ne arıyorsun?

Madam Velmon tereddüt etti:

— Ben mi? Burada birisine bakmaya geldim. Arada sırada böyle yerlere ugruyorum. Muhit değiştirmek asabımı yatıştırıyor.

— Kime baktın? Erkek mi?

— Evet

— Adı ne?

— Bilmem tanır mısın, Kardiyano isminde...

— Hangi Kardiyano? Şu pis Korsikalı mı? Ne münasebet Roz? Senin bu herifle ne alış verişin olabilir.

— Pek mi tehlikeli bir adam? Tesadüfen tanışmıştık. Bana buraları gezdirmeyi teklif etti.

— Sakın bedbahtlığının sebebi bu tanışma olmasın?

— Anlatırım dedim ya .. İstersen haydi çıkalım. Otomobille biraz dolaşırız. Burası ne kadar sıcak? İnsan bunalıyor. -Bob'un yüzündeki değişmeyi hemen farketti: Ne var Bob? Bir yerin mi ağrıyor?

Bob'un güzel erkek yüzü büsbütün sararmıştı. Gözlerine dolan keder ve telaşı kim olsa farkederdi.

Madam Velmon işi derhal anladı. Çantasından gizlice çıkardığı

iki banknotu masanın altından Bob'a uzattı:

— Bunu al da hesabı gör, dedi, eğer almazsan darılırım... Ölünceye kadar küserim. Aramızda arkadaşlık kalmaz.

Bob yüz dolarlık banknotu aldı, garsonu çağırdı.

— Hesap! dedi.

Madam Velmon'un uzattığı sigarayı yaktı. Hınçla birkaç nefes çekli.

Paranın üstünü ceketinin yan cebine koyarak kalktı.

Tezgâhta hiçbir şeyi gözden kaçırmayan Tombul Con: "Bizim mahallenin papazı'Allah herkesin rızkını verir' gibi bir laf eder," diye güldü, insan neredeyse bu uydurma söze inanacak. Bu dünyada ne biçim işler dönüyor yahu, ne aynalı işler dönüyor!"

II

Üç akşamdır buluşuyorlar, kadının lüks otomobilinde uzun gezintiler yapıyorlardı. Madam Velmon niçin bedbaht olduğunu henüz anlatmamıştı. Bob’un bütün suallerine, ısrarına, “Daha sırası gelmedi," cevabını veriyordu. Aralarındaki münasebet kolejde olduğu gibi samimi arkadaşlıktan ileri gitmemişti. Madam Velmon ihtiraslarına mağlup bir kadın değildi. Yaşlı kocaya varmış birçok genç kadınlarda görülen isteri nöbetlerim geçirmiyor, cinsi bakımdan tatmin edilmediği için bedbaht olmuş kadınlara benzemiyordu Bob’la tesadüfen başlayan yeni arkadaşlıklarında da cilveli bir taraf yoktu Delikanlıyı güzelliği ve cazibesiyle tesiri altına almaya çalışmıyor, ellerinin veyahut vücutlarının temasında ürpermeler geçirmiyordu.

Daha fazla kolej hayatından, eski hatıralardan konuşuyorlardı.

Bu gece de gezinti bu hatıraların anılmasıyla başlamıştı. Madam

Roz Velmon direksiyonda dimdik oturuyor, ileriye bakarak bir kız arkadaştan bahsediyordu. Bu kız vaktiyle Bob’un hoşuna gitmişti. Bütün arkadaşlar gibi Roz da bu platonik münasebetten haberdardı. Bir aralık: Şarlot’u seviyordun değil mi Bob? Diye sordu.

— Ben mi? Vallahi ne diyeyim? O yaşta insan kendisini ne kadar çabuk aldatıyor bilirsin. Hemen sevdiğini zannediyor. Yani 18 yaşındaki bir erkek için beğenmek, hoşlanmak, hatta acımak yok. Doğrudan doğruya ihtirasla sevmek...

— Gençliğin tadına doyulmaz şirinliği de burada değil mi?

— Belki...

— Şarlot şimdi bir senaristle evlendi. İki de çocuğu var.

— Öyle mi?

— Doğru söyle Bob, bunu işitince yüreğin sızlamadı mı?

— Hiç.. neden sulayacakmış?

— Şimdiye kadar candan yürekten âşık oldun elbette?

— Ben mi? Zannetmem.

— Hiçbir kadına mutlak surette sahip olmak istemedin mi?

— Bak nasıl düşündüm bu işi Roz: Alelade kadınlara mutlak surette sahip olmak değmez, mutlak surette sahip olmayı istediğimiz kadınların karşısında bunun imkânsızlığım hemen anlarız.

— Buna düpedüz aşk tembelliği derler. Aşkın külfetlerini düşünerek kendini zaptediyorsun. Böyle hareket etmekte rahatlık var ama, dünyanın en büyük zevkini ölünceye kadar tatmamak pahasına.

— Sen bu zevki tatmış gibi konuşuyorsun

— Hayır! Benimkisi tahmin.

— Daha doğrusu yokluğu hissedilen şeyi idealize etmek... İyi ama sadece tahmin olsa kendini bedbaht hissetmezdin.

Madam Velmon kilometre saatinin hafif ışığında delikanlının yüzüne baktı. Gözlerinde Bob’un ilk defa farkettigi garip ışıklar vardı. Biraz kine, biraz ümitsizliğe benzeyen ışıklar ki parıltıları daha ziyade gözyaşlarından ileri geliyor olmalı. Bob: “Bu akşam nihayet konuşacak," diye düşündü, “bu akşam yüreğindekini açığa vuracak."

Hafif bir yağmur başlamıştı Şehrin dışındaki asfalt canlı bir hayvan derisi gibi parlıyor, otomobilin ışıkları altında âdeta ürperiyordu.

Yarım saatten beri üçüncü defa durdular. Bir küçük meyhanede birer duble viski içtiler Sigaralarını yakıp tekrar yola çıktıkları zaman Roz:

— Bu gece içmek istiyorum, dedi, her şeyi unutmak için... Sana da bazı bazı her şeyi unutmak arzusu gelir mi?

— Bu arzu hayatından memnun olmayan bütün insanlara sık sık gelir.

— Haklısın. Hepimiz ertesi sabah daha bedbaht, daha kuvvetsiz uyanacağımızı bildiğimiz halde alkole iltica ederiz. Sade alkole mi? Birçoklarını beyaz zehir müptelası yapan şey hep bu yaşadığı anın

realitelerinden kaçmak hissi değil mi? Sen hiç beyaz zehir kullandın mı, Bob?

— Hayır.

— Hiç mi? Tecrübe için olsun?

— Kullanmadım. Ya sen?

— Ben... Bir zamanlar biraz.

— Demek bu bedbahtlığın bu kadar ciddi7

— Evet. Çok bedbahtım Bob .. Sana rastlamasaydım bu bedbahtlığı kimseye açmadan sürüklenip gidecektim. Ama şimdi dertleşeceğimi zannediyorum Birisinden imdat isteyeceğim. Bu birisi sensin.

— Mersi Roz. Bilirsin, seni şey gibi severim. Bir küçük kızkardeş gibi.

— Bilmez miyim? Zaten sana her zaman sahici ağabeyimmişsin gibi güvenmiştim.

— “Güvenmiştim" doğru bir laf! Yanı “Evvelce güvenirdim,” demek istiyorsun. Hâlâ güvensen, işi bu kadar uzatmazdın.

— Saçmalıyorsun. Sana herkes her zaman güvenir. Seni yakından tanıyıp güvenmemek kabil mi? Şuradan birer viski daha içelim!

— Fazla olacak? Araba sürüyorsun. Yollar kalabalık.

— Uf! Yollar kalabalık, insanlar ayıplar. Görenler ne der? Usandım bütün bu kayıtlardan Bob... New York denilen bu beton ve asfalt karışıklığına sımsıkı bağlı olmasam başımı alıp kaçacağım. Nereye mi? Nereye olduğunu ben de bilmiyorum, insanların az oldukları bir yere... İnsanların az oldukları ve birbirlerini yırtıcı hayvanlar gibi kollamadıkları bir yere.. -Sinirli sinirli güldü: Bu fikir benim değil. Bir arkadaşım hep böyle söyler. İyi kızdır. Akıllı bir kız. Seyahatte olmasaydı seninle tanıştırırdım. Birbirinizden hoşlanırdınız. Dur bakalım, belki de dönmüştür. Bir kere uğrayalım. İster misin?

— Vakit geç. Saate baksana!

— Dokuz bile olmadı.

— Annesi filan?

— Dünyada hiç kimsesi yok. Sevinir. Dua et de dönmüş olsun.

Otomobili ustalıkla çevirdi. Sürati arttırdı. Yüzündeki keder dağılmış, keyifli bir işe gider gibi neşelenmişti. Sarı saçları rüzgârla savruluyor, gittikçe sıklaşan sokak fenerlerinin ışığında altın ışıklarla parlıyordu.

New York'un kenarında, bahçelerin içinden geçen tenha bir yola saptılar, bir demir parmaklığın önünde durdular. Roz:

— İşte geldik, dedi, ışık görünmüyor ama olsun... Dönüp dönmediğini anlarız.

— Sen yorulma Ben kapıyı çalarım

— Hayır, beraber gidelim. Bende anahtar var

Küçük bahçenin ağaç gölgelerinden yürüdüler. Gece burada daha ılıktı. Her taraf ıslak toprak kokuyordu.

Madam Roz Velmon kapıyı çalmaya lüzum görmeden çantasından bir anahtar çıkarıp kilide soktu Holdeki elektriği yaktı.

— Gel, diye fısıldadı, gürültü etme, sükûta yazık olur

Bob: "Kız sarhoş vallahi," diye düşündü, "kız iyice sarhoş."

Oldukça geniş bir salona girdiler. Buranın tek başına yaşayan ince zevkli bir kadına ait olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu

Ocağın önünde iki tane çok geniş koltuk vardı Yere küçük halılar ve bir beyaz ayı postu serilmişti. Köşede gayet geniş bir divan yastıklarla dolu. Raflarda kitap CİLTleri... Alçak bir masanın üzerinde yatım kalmış bir iskambil falı olduğu gibi duruyor.

— Ceketini çıkarsana!

— Hani arkadaşın?

— Henüz gelmemiş.

— Zannetmem, baksana iskambillere...

— Giderken böyle bırakmıştır. Böyle olduğu gibi. Dönmüş olsaydı, toplar yeniden açardı

— Demek ki istikbali iskambil kâğıtlarından öğrenmeye meraklı .. -Bob etrafı kolladı: Burada senin kokun var, Roz?

— Benim kokumu sen nereden biliyorsun?

— Amma da sual! Kaç gündür bera beriz.

— Hoşuna gidiyor mu? Doğru söyle... Bak da söyle... Gözlenme bak.

Bob hayretle döndü Roz'un güzel yüzü yüzüne dört parmak yakın. Bu yüz birden değişmiş, o hesaplı kadın kaybolmuş da yerine ihtirasla soluyan, her soluyuşta burun kanatlan açılıp kapanan bir başka kadın gelmiş. Yeşil gözleri yarı kapalı, etli dudakları yarı açık. Neredeyse düşecek. Kollarımın arasına almalı mı?

— Öp beni Bob! Görmüyor musun bayılıyorum.

Bob bir kolunu arkadaşının beline doladı, ötekini boynuna. Roz'un başı arkaya düştü, gür sarı saçları dağıldı. Beyaz gerdanı ihtiras seğirmeleriyle yutkunur gibi titriyor.

Delikanlı yan baygın vücudu divana götürdü, arka üstü yatırdı.

— Bir şey içer misin? diye sordu.

— İstemem şimdi... Beni bırakma... Sen ne kadar kuvvetlisin, Bob .. Sen eskiden de böyle kuvvetliydin... Sık beni ruhum... Kemiklerimi kır!

Bob dudaklarını kadının gerdanına dokundurdu. İhtiyar bir kocaya varmış bedbaht bir genç kadınla delikanlılığının en ateşli iki senesini mahpusta geçirmiş ve çıktığından beri hiçbir kadınla buluşmamış kuvvetli bir erkeğin sevişmesi böylece başladı.

***

Kendilerine geldikleri zaman saatler geçmişti. İkisi de rahatlandırıcı bir yorgunluk içindeydiler Roz yüzünü Bob'un geniş göğsüne saklayarak:

— Bütün kabahat benim, diye mırıldandı, seni âdeta baştan çıkardım, Bob... Benden nefret etmiyorsun değil mi?

— Bilakis, sana minnettarım. Beni mesut ettin.

— Öyleyse bu saadeti kutlayalım, şurada viski olacak. Mutfaktan iki bardak getir.

Bob çıplaklığını örtmeye lüzum görmeden yürüdü. Geri döndüğü zaman Roz âdeta giyinmişti.

— Utanıyorum inanır mısın? diye güldü: Ne tuhaf halbuki...

— Sen viskileri doldur. Ben de giyineceğim

Bob arkasını döndü. Roz sordu:

— Beni biraz olsun sevecek misin, Bob?

— Biraz olsun, ne demek?

— Beni sev... Beni sevmeye çalış. Sevilmeye ihtiyacım var. Çok sevilmeye.. Bana acımalısın aynı zamanda... Ben hakikaten acınacak bir kadınım. Bilsen.

— Anlat anık. Nedir? Ne oluyor?

— Bir an her şeyi söyleyeyim, diyorum, sonra vazgeçiyorum. Bob bana yemin eder misin?

— Niçin?

— Beni çok sevmeni isteyemem. Buna belki hakkım yok. Ama bana sonuna kadar acıyabilirsin, beni koruyabilirsin. Bana söz ver.

— Neye karşı? Kime karşı?

— Bana işkence eden birisi olsa .. Beni keyif için bedbaht eden, beni her an korkudan geberten gaddar birisi... Namussuzun biri... Onu öldürür müsün. Bob?

Bob hızla döndü. Roz divanda oturuyordu. Sol diziyle sağ memesi dışarıda... Öylece dalgın. Uçsuz bucaksız bir keder içinde. Yüzüne bakarak ümitsiz ümitsiz gülümsedi:

— Sualime şaştın mı?

— Kocandan mı bahsediyorsun?

— Kimden bahsettiğimi sana sonra söylerim, sırası gelince.

— Şimdi söyle...

— Şimdi olmaz.

— Sana kocan mı işkence ediyor?

— Sonra, hepsini öğreneceksin. Birdenbire ne kadar rahatladım. Âdeta mesut oldum. Bir gamsız kolej talebesi gibi bahtiyarım. Teşekkür ederim, Bob, sana minnettarım.

— Saçmalıyorsun. Minnet nasıl söz?

— Hayır hayır. İnsan sana emniyetle teslim olur. Sen arkadaşlarına her zaman emniyet verdin. Sen hangi şart içinde olursan ol kimseye ihanet etmezsin. Sende eski şövalyelerin hudutsuz fedakârlığı var. Bunu herkes kolayca sezer. Sonra... Ha berin var mı çok iyi sevişiyorsun. Seni hiçbir kadın unutamaz.

— Beni şımartıyorsun sevgilim, sıhhatine.

— Sıhhatime evet... Yanıma otur... Şuraya... Aklıma ne geldi tahmin edemezsin, iki sene hapiste yattığını düşündüm de... Haydi anlat. Bob... Hapishanede kadınsızlık feci bir şey değil mi? Senin kadar kuvvetli bir erkek kimbilir ne kadar ıstırap çekmiştir?

Bob'un çehresinden acı hatıraların ağır manası geçti. Gözleri ıstırapla kısıldı. Bardağı masaya bıraktı. Genç kadını kollarına aldı, ihtirasla öptü.

— Anlatsana Bob... Feci değil mi?

— Çok... İnsan zaman zaman deliye döner. Ötesi yok.

— Tahmin ederim.

Kollarını erkeğin boynuna doladı. Kendisine doğru çekerek divana yattı. Gözlerinin içine dikkatle bakıp:

— Beni biraz sev, diye yalvardı, beni koru! Bedbaht bir kadını korumanın bir tek yolu var Bob, onu sevmek. Senden bunu sadaka gibi istiyorum.

— Gene saçmalamaya başladın.

— Hayır, saçma değil hakikat.

— Birisini öldürmekten bahsediyordun. Kim bu?

Sonra... eğer ben kendim hakkından gelemezsem... -Birden doğruldu, gözlerine dehşet doldu: Neler söylüyorum? Beni affet, bu sözleri de unut. Unut rica ederim, haydi yemin et! Bu sözü hiç kimseye söylemeyecegine yemin et. Ama hiç kimseye... Kendi kendine bile.

— Meraklarıma, söylemem.

— Sen çok mert bir erkeksin, Bob... Haydi içelim de gidelim. Geç kaldım ruhum, çok geç kaldım. Ne müthiş şeylere, ne kalın zincirlerle sımsıkı bağlı olduğumu tasavvur edebilsen.

III

Dönüşte hemen hemen hiçbir şey konuşmadılar. Yalnız eve yaklaşırken Roz birdenbire hatırlamış gibi sordu:

— Sana rastladığım meyhanede bir arkadaşını arıyordun, buldun mu?

— Mister Mayk Hammer'ı mı? Hayır. Seyahatteymiş. Neden sordun?

— Bilmem. Öyle aklıma geldi.

Evin köşesinde arabayı durdurdu. Çantasından bir şey çıkarıp Bob'un avcuna apansız sıkıştırdı. Delikanlı banknotların temasını hissedince irkildi:

— Ne yapıyorsun? diye geri çekildi: Rica ederim Roz.

— Asıl ben sana rica ederim. Almazsan vallahi gücenirim. Alacaksın Artık aramızda böyle şeylerin ne değeri var Bob? Borcun olsun. İlk fırsatta ödersin. Almazsan beni bedbaht eden faciadan sana bahsedemem. Bu suretle bana yardım etmek istemediğin anlaşılır.

— Param var. İlk gece verdiğin yüz doları...

— Bırak şimdi... Yüz doların değeri mi olur. Dur aklıma bir şey geldi. -Biraz susup düşündü, tereddütle sordu: İşin var mı bu gece? Yani beş on dakika bekleyebilir misin?

— Ne olacak?

— Eğer kocam yattıysa sana bazı mektuplar vereceğim. Bunları okursan meseleyi anlatmam daha kolaylaşır.

— Peki, beklerim. Hiçbir işim yok.

— Evin arkasına dolaş. İkinci katta, yan yana balkonlu iki oda göreceksin. Birisi kocamın çalışma odası, öteki benim yatak odam. Biz senelerden beri ayrı odalarda yatıyoruz. -Sinirli sinirli güldü: Ayrı odalarda... Anladın mı? Bunu ilerde belki beni kıskanmaya başlarsın diye

söylüyorum. Eğer kocamın odasında ışık yanıyorsa... Sağdaki odada yani... Biraz bekler gidersin. Işık sönerse yatmaya çıktı, demektir. O zaman benim odamın ışıkları yanar. Biraz bekle. Bahsettiğim mektupları sana atarım. Olur mu?

— Olur.

— Yarın akşam gene parkın kapısında.

— Peki.

— Sakın benden usanma emi? -Boynuna sarılıp sevgilisini ihtirasla öptü: Beni biraz sev.

Bob arabadan indi. Yüreği gururla doluydu. Roz kolay elde edilir kadınlardan değildi. Hem güzel, hem akıllı, üstelik çok da zengin. Böyle bir kadın tarafından sevilmek her erkeği kibirlendirir.

Keyifli bir ıslık öttürdü. Roz usta bir manevrayla otomobilini evin önüne çekmişti. Bob arka sokağa dolaştı. İkinci katın balkonlu odalarından birinde ışık yanıyordu. “Herif çalışıyor,” diye düşündü, “gecenin bu saatinde böyle herifler neye çalışırlar bilmem ki... Kanlarıyla meşgul olacakları yerde...”

Bu son fikri hemen yadırgadı. Eğer Mister Velmonları para kazanmak hırsı zaptetmese biçare Bob’lar Roz gibi kadınları rüyalarında görebilirler mi?

"Şimdi kocasını, yorulduğundan bahsederek yatmaya gönderir. Herif bunun nereden geldiğini merak etmez mi? Mahrumiyetten kurtulmuş bir kadının yüzündeki rahatlığı nasıl sezmez bu hayvan?”

Sonra Roz’un kendisine vereceği mektupların neye dair olabileceklerini düşünerek daldı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmeden bir garip gürültüyle adeta sıçrayarak kendine geldi. Bir anda dikkat kesilmiş, nefesini tutarak nemli geceye kulak vermişti. “Hayır, silah sesi olamaz. Caddeden geçen bir otomobilin egzoz borusu..." Böyle düşündüğü halde koşar gibi dar sokaktan çıktı. Aydınlık caddeye sapınca Roz’un telaşla evden fırladığını, otomobiline atlayıp süratle uzaklaştığını gördü.

Bir an ne yapacağını hatırlamaya çalıştı. Kafası işlemiyordu ama biçare kadının belki senelerden beri dehşet içinde düşündüğü facianın nihayet gelip çattığına emindi. Bu emin oluşla tereddüdü dağıldı. Hayatında her zaman ve kolayca yaptığı gibi kati kararını verdi, apartman kapısına doğru geniş ve sağlam adımlarla yürüdü.

IV

Kapıcı kulübesinden dışarıya ışık vuruyordu. Lâkin ortada kimseler yoktu. Merdivenin yarısında: “Küçük kalibreli bir silahtı,” diye düşündü, “şu minimini oyuncaklardan... Sedefli kadın silahlarından biri.

Silah minimini olduğundan... Binanın sessizliği dikkatini çekti. Eski bir gangster alışkanlığıyla zerre kadar gürültü çıkarmadan yürüdü Kederle gülümsedi, ikinci kat koridorunda ışık fersizdi. Velmonların apartmanını tahmine çalıştı. Sonra kapılardaki kartları okumayı akletti. “G. Velmon - Nakliyat işleri” yazısını görünce kanadı yavaşça itti. Kapı açıktı. Buna hiç şaşmadı.

Koridora vuran mustatil bir ışık gideceği yeri gösteriyordu Işıkta durdu. Evvela yerde yatan dazlak kafalı cesedi gördü Yerde yatanın çoktan ölmüş olduğuna hemen kanaat getirmişti İçeri girdi. Adeti olduğu üzere sırtını duvara dayayıp bir sigara yaktı Burası gayet pahalı döşenmiş bir çalışma odasıydı Köşede üzen camlı muazzam bir masa vardı. Yan tarafa yeşil maroken döşeli bir küçük sedir konulmuştu. Duvarda mufassal bir Birleşik Amerika haritası asılı. Çelik dosya dolabı; kasa, yanı her şey tamam!

Cesede yaklaştı. Evet. Nefes almıyor. Çoktan cavlağı çekmiş Mister Velmon... Sigarasını ağzına yerleştirdi. Görür görmez herifin öldüğüne nasıl kanaat getirdiyse, bunun Mister Velmon olduğuna da öylece emindi. Daha beteri: Herifin öldürüldüğünden de zerre kadar şüphe etmiyordu.

“Ah bu kadınlar” diye kederle gülümsedi, “en akıllıları bile bazen ne kadar budala oluyor.”

Odaya Roz’un yüreğini ürperten kokusu sinmişti. Adam yüzükoyun yatıyor. Kollarını iki yana açmış. Bir dizi garip bir surette bükülü. Çenesine yumruk yiyip tahtaları öpen bir boksör kalkmaya çalışırken bacağını böyle büker.

Ölünün yanına yaklaştı. Başını çevirdi. Ceset henüz soğumamış bile... Suratı amma da çirkin. Böyle herifler paraları sayesinde genç bir kızla evlenmekten, sonra da bu genç kızı gaddarca bedbaht etmekten çekinmezler.

Bob küfretti. Cesedin sol tarafından ince bir kan çizgisi kurşuni renkli halının üstüne uzanıyordu. Koyu kırmızı, parlak bir çizgi. Tabancaya gözü ilişti. Üç adım ileriye düşmüş. Silah sesini duyduğu zaman tahmin ettiği oyuncak. Sapı sedefli, namlusu nikelli. Minimini.

“Budalalık vallahi.. Buna budalalık bile denmez, Çocukluk. Polis on dakika sonra zavallı kızı enseleyecek. On dakika ne demek? Bir dakika sonra... Eminim ki silahın her tarafı Roz’un parmak izleriyle doludur."

Ayağa kalktı. Sigarasını masadaki kül tabağına hışımla bastırdı. Ellerini beline dayayarak ümitsiz ümitsiz etrafa baktı.

Kızı bir saat sonra tutacaklar. Polis sorgusuna dayanamayacağı muhakkak. Hele boş bulunup temelli inkâr ederse elektrikli iskemleyi mutlaka boylar. Sipsivri inkâr demek, müdafaa imkânlarını peşinen kaybetmek demek. İnsan: “Ben öldürmedim” deyince, “Şöyle öldürdüm" diye hafifletici noktalan ileri süremez. Hapı yutar.

Roz’u poliste, mahkemede, hapishanede ve nihayet elektrikli iskemleyle idam edilirken gözünün önüne getirdi. Sadece ağır ceza ile hapise bile atılsa gene de facia, hem de Roz gibi bir kadının asla dayanamayacağı bir facia.

Tekrar kederle gülümsedi. Avuçlarını birbirine sürterek mühim bir işe girişmeye hazırlandı. Evvela açık kapıdan balkona çıktı, yangın merdivenini gözden geçirdi. Balkon korkuluğundan aşıp parmak izlerini korkuluğun tahtalarına iyice yapıştırdı. Oradan yangın merdivenine geçti. Son basamağını tutup aşağıya sallandı. Kendisini tekrar yukarı çektiği zaman, içeriye buradan girdiğini gösteren parmak izlerini yerlerine yerleştirmiş oldu.

Sonra yazı masasına yaklaştı. Camın ötesini berisini tuttu. Kasanın sapım, kilidini yokladı. Elektrik düğmesini iki kere çevirdi. Tabancayı yerden aldı. Mendiliyle güzelce silip Roz’un parmak izlerini ortadan kaldırdı. Bunların yerine kendininkileri koydu. Silahı tekrar bir kenara attı.

Çıkacağı zaman bir başka düşünceyle bir an durakladı Cesedi buradan alıp başka bir yere taşımanın mümkün olup olmadığını bir müddet düşündü. Gülümseyerek bu fikirden vazgeçti.

Elektriği söndürdü. Koridordan sert adımlarla yürüdü. Artık gürültü etmek veya etmemek bahis mevzuu olamazdı. Asansörün kapısı açık kalmıştı. Hiçbir şey düşünmeden içeri girdi. Düğmeye bastı. Zemin katına yaklaşırken caddenin her zamanki gürültüsü içinde süratle geçen otomobillerden birinin egzoz borusundan çıkan patlamayı duydu. “Tam 7,65’lik bir kurşun sesi,” diye gülümsedi, “halbuki yukarıdaki oyuncağın gürültüsü yoktur, adam öldürdüğü halde... Tuhaf vallahi...”

Asansörden çıkınca kapıcı ile karşılaştı. Herif merdivenlerden yukarıya bakıyordu. Göz göze geldiler.

Bob, yüzünü saklamaya lüzum görmeden yürüdü. Kapıcı bir şey söyleyecek gibi yolunu kesince yumruğunu çenesine yapıştırdı. Yere devrilen herifin üzerinden atlayarak kapıya yetişti. Kaldırımda bir tek yolcu vardı. Yavaşladı. Sakin adımlarla karşıya geçti. İlk sokağa saptı.

Evvela Mayk Hammer’ın gelip gelmediğini sormak aklına geldi. Fakat bundan hemen vazgeçti. “Kızı bulup vaziyeti anlatmalı ki icabında ona göre ifade versin,” diye düşündü.

Lâkin bunun imkânsızlığı da meydandaydı. Sabahtan beri taş taşımış gibi sırtı sızlamaya başlamıştı. “En iyisi gidip yatmak,” diye düşündü. “Otele gidip yatmalıyım. Hür olarak geçireceğim son gece..."

Elleri pantolonunun cebinde, hep o telaşsız adımlarla otele kadar yürüdü. Kapıcıya gülümseyerek:

— Beni birkaç kişi arayacak, dedi, odamı lütfen gösterirsiniz.

— Olur Mister Karter.

Yukarı çıktı. Karyolaya elbisesiyle uzandı. Uyku umduğundan çok daha çabuk bastırdı. Daldı gitti.

BİRİNCİ KISIM

Bahama Bar’a girdiğim zaman buranın gedikli müşterileri henüz masaları tutmamışlardı. Tezgâha yaklaştım. Gülümseyerek suratıma bakan Con’a:

— Merhaba, dedim.

— Merhaba Mister Hammer, diye büsbütün sırıttı, nasıl, iyi dinlendiniz mi?

— Eh... Şöyle böyle. Beni arayan soran?

Con’un yüzü hayretle asıldı:

— Siz gazete filan okumadınız galiba?

— Bir haftadan beri gazete gördüğüm yok. Ne olmuş?

Con tezgâhın altından bir gazete çekti:

— Hele şuna bir bakın da sonra, dedi.

Gazeteyi açar açmaz Bob’un resmiyle karşılaştım. Kocaman başlıklar: Velmon cinayeti!

— Nedir? Nasıl iş? diye sormuşum.

Con:

— Bu Bob Karter sizi iki kere aradı, dedi, bir aralık işleri düzelir gibi olmuştu. Arkasından birdenbire...

— Viski! dedim.

Bir yudum aldım. Gazeteyi aramıza duvar gibi getirdikten sonra Con sesini kesip bekledi.

Bob hapisten çıktığının haftasında birisini öldürüyor. İnanılır şey değil. Ben insanın üzerinde bu kadar yanılır mıyım? Peki, parası için adam öldürmek niyetinde olan bir herif beni ısrarla niçin arasın? Sonra bu ne

biçim adam öldürmek? Esasına bakılırsa, daha doğrusu, gazetenin yazdığı baştan başa uydurma değilse Bob gibi tecrübeli bir oğlan para için adam vururken böyle davranmayacak. Bu işlerde hiç olmazsa eldiven giyileceğini artık Yeni Gine vahşileri bile öğrendi. Sen git, herifi evinde tepele... Sonra her tarafa parmak izleri saç... Oteline dön, mışıl mışıl uyu.

Gazetenin yazdığına göre, kapısı vurulunca: “Buyurun efendiler, sizi bekliyordum, üzerimde silah yok!” diye bağırmış. Sorguda kapıyı yumrukladığını kabul ediyor. Hırsızlığa girmişmiş de, kimseler yokmuş da... Çocukların bile yutmayacağı masallar... Kapıcı ile üç arkadaşının ifadeleri gayet açık. Bunlar kâğıt oynuyorlarmış. Silah sesine benzeyen bir gürültü işitmişler. Kapıcı dışarıya fırlamış. Kısa bir müddet geçmiş, asansörden bizimki çıkmış. Rezalet.

Okumayı bitirince Con’un yüzüne hayretle baktım. Con:

— işin garibi Mister Hammer, dedi, gazeteler herifin öldürdüğü adamın karısıyla ahbap olduğunu yazmadılar.

— Ahbap mı olduğunu? Öldürdüğü herifin karısıyla mı?

— Tabii ya... Burada tesadüfen buluştular. Oğlan ikinci defa sizi sormaya gelmişti. Hali haraptı. Aç olduğuna yemin ederim. Sigarası da yoktu. Viski istedi. Lâkin parasını veremeyecek halde bulunduğuna eminim: Tam bu sırada Madam Velmon işe karıştı.

— Sen Madam Velmon’u nereden tanıyorsun?

— Buraya arada sırada gelir. Tanımaz mıyım?

— Ne münasebet? Kocasıyla beraber mi?

— Kocasıyla beraber değil tabii... Kardiyano adında bir yiğit var ya, Korsikalı bir yiğit.

— Şu pis jigolo mu? Sen neler söylüyorsun, Con?

— Sade pis jigolo sayılmaz. Oldukça tehlikeli bir haydut.

— Bu Madam Velmon’un böyle heriflerle ne alış verişi oluyor?

— Orasını pek bilmem. Bildiğim bir şey varsa sizin ahbap ya budalanın biri, yahut bizim anlayamadığımız bir sebepten kendisini müdafaa etmiyor.

— Bir viski daha ver. Sahi çok tuhaf Con.

— Tuhaf olmaz mı? Oğlan meteliğe kurşun atıyordu. İlk gece kadın masanın altından parayı uzatmasaydı hesabı göremeyecekti. Sonra iki üç gün beraber dolaştılar.

— Kadın nasıl bir mal?

— Öylesini belki şimdiye kadar hiç görmediniz, Mister Hammer, yaman mı yaman.

— Sarışın mı, esmer mi?

— Sarışın... Hem de sarışınların şahı! Sonra efendim, kılığı kıyafeti derseniz değme milyarder karısı öyle giyinemez. Giyinse de kendisine yaraştıramaz. Böyle akıl almaz, tuhaf işler zaten bu kadar güzel kadınların göründükleri yerde zuhur eder, siz benden daha âlâsını bilirsiniz.

Biraz düşündüm. Gazeteyi katlayıp Con'a verdim. Viskiden bir yudum alıp telefona yürüdüm. Numarayı çevirdim. New York Cinayet Masası Şefi aziz dostum Pat Çambers usanmış, yorgun sesiyle: "Alo!" deyince yüreğim biraz ferahladı:

— Pat, dedim, ben kimim bil bakalım.

— Sen mi koca haydut? Gene gece vakti derdin ne? Dinlenmeye gittin gideli biraz rahatlamıştım.

— İşte döndüm.

— Nereden telefon ediyorsun?

— Bahama Bar'dan. Cüzdanımı evde unutmuşum, Pat. Beni burada haczettiler. Gelip kurtaracak bir dost arayınca seni hatırladım.

— Atıyorsun münasebetsiz.

— Vallahi... Koş yetiş.

— işim var.

— Asıl sen atıyorsun. New York denilen bu cenabet memlekette polisin ne işi olabilirmiş. Gel diyorum, hemen.

***

Pat on dakika sonra kapıda göründü. Şapkasını âdeti olduğu üzere ensesine yıkıp gözlerini kısarak masalara baktı. Beni görünce somurttu.

Karşıma iyice yerleşti. “Ne var?” demesine meydan vermeden Bob Karter’in resmi bulunan gazeteyi önüne sürdüm.

— Bu iş neyin nesi? diye sordum.

— Bu mu? diye büsbütün suratını astı: Sana ne?

— Sen gitgide bunuyorsun canımın içi... Ben oğlanı sahte tahviller işinde ağır cezadan kurtarmadım mı? Himayem altına almadım mı? Hapishaneden çıkınca gelip beni bulacaktı. Kendisine bir iş temin edecektik.

— Artık merak edecek tarafı kalmadı. Herifin bu sefer işi iş.

— Sen haltetmişsin. Benim himayeme aldığım bir insan böyle bir cinayetin faili olamaz.

— Mayk, beni dinle... Son mafya çetesi boğuşmasında ölümlerden kurtuldun. Az kaldı cavlağı çekiyordun. Kan seni güzelce kurşunladı. Eğer Velda kız tam zamanında imdada yetişmeseydi şu anda ben seninle konuşmak bedbahtlığına uğramamış olurdum. Birkaç ay dinlendin. Rahat batmaya başladı. Başına bela arıyorsun. Hatta bu seferki bela bile değil. Düpedüz mesele çıkarmak niyetindesin. Bu işin gizli kapaklı bir tarafı yok oğlum! Herif hırsızlığa gidiyor. Üstüne geliyorlar. Bal gibi vuruyor. Bu dünyada hiçbir kuvvet senin Bob dediğin avanak serseriyi elektrikli iskemleden kurtaramaz. Haydi viskileri tazeleyelim de Velda ile düğününüz ne zaman onu anlayalım.

— Düğün meselesi gene geri kaldı. Kızı tekrardan bir tereddüt kapladı. Ben eğer evlendikten sonra da mesleğimin selametini bahane ederek başka kadınlarla alakadar olursam bizim Velda beni mutlaka gebertirmiş. Bu sebeple düşünüyoruz. Doluya koyuyor aldıramıyor, boşa koyuyor dolduramıyor. Ben de bekârlığın tadını çıkarıyorum. Sen şimdi bana söyle bakalım; oğlan nasıl ifade verdi?

— Hiç... “Ben öldürmedim," diyor da başka bir laf etmiyor. Halbuki elimizde kati delilller var: Parmak izleri, kapıcının kati şahadeti. Aynı zamanda caddeden geçen bir yolcu Bob’u tereddütsüz teşhis etti. Silah

sesinin duyulduğu anı kapıcının misafirleri sayesinde şeksiz şüphesiz tespit ettik.

— Bir sual Pat, oğlanın ceplerinde yahut eşyalarının arasında eldivenler bulundu mu?

— Eldivenler mi? Elbet bulundu.

— Şu halde, etrafa bol bol dağıtılmış olan parmak izlerini nasıl izah ediyorsun? Bob bu işlerin acemisi sayılmaz. Kaldı ki bugün sokaklarda hırsız-polis oynayan veletler bile yüzlerine mendil takıyorlar, ellerine eldiven geçiriyorlar.

— Kimbilir? Belki biraz içmişti. Apansız karar vermiş olması da mümkün... Böyle ani kararlar en küçük ihtiyat tedbirleri aldırmadan insanın başını derde sokar.

— Bob ayyaş değildir, bu bir... Bir de ani bir kararla kendisini elektrikli iskemleye oturtacak budalalardan sayılmaz

— Silah sesinden sonra herifin asansörden deli gibi fırlamasına, kapıcıyı bir yumrukta yere sermesine ne dersin?

— Bakalım, derim.

— Gene üzerine elzem olmayan işlere burun sokmaya hazırlanıyorsun. Mafya işinden beri Başsavcı ile aran iyi. Bu işten büyük mükafatlar aldın. Ceplerin tıkabasa dolu. Kızı nikâha razı et de biraz hayatına çekidüzen ver. Görüyorum sendeki meşhur gangster düşmanlığı gitgide bu pis herifleri himaye hastalığına dönüyor. İyi alamet sayılmaz yavrum, başın derde girer.

— Bunlar ne akıllı laflar, Pat! Bunlar halisinden baba öğütleri.

— Alay etme, hususi hafiyelerin yüz karası!

Elimde olmayarak çok bilmişçesine gülümsedim. Pat birdenbire pirelendi.

— Ne oluyor Mayk? diye yavaşça sordu: Sakın bu iş hakkında bizim bilmediğimiz bir şeyler mi öğrendin?

— Sizin bilmediğiniz şeyleri öğrenmek benim ne haddime? Nasihat veren ben miyim, sen misin? Nasihat vermek başlı başına bir hadisedir. ..

Bir hadise ki ancak kendisine güvenenler...

— Gevezelik istemem, beni başsavcıya, hakime, jüri heyetine karşı mahcup edersen vallahi bozuşuruz.

— Vay, bu kadar katı delillere rağmen mahcup olmak ihtimali gene de mevcut demek?

— Mevcut değil gibi ama seninle karşılaşınca insan tereddüde düşüyor. Velda haklı. Sen ne baş belası bir herifsin yahu! Bu gece sabaha kadar bana gene uyku yok. İşi bir daha gözden geçirmeliyim.

— İyi edersin. Şeytan azapta gerek.

Pat viskiyi içti. Cüzdanına davrandı. Elini tuttum

— Bırak, dedim, ben ısmarladım.

— Hani üstünde para yoktu, yalancı mendebur!

— Benim canımın sağlığı para sayılır yavrum. Bizim kredimiz var. Biz resmi polis değiliz ki, hususi hafiyeyiz.

Pat bir şeyler homurdanarak geçti, gitti. Ben tezgâha yaklaştım:

— Bana bak Con, dedim, bu dakikadan itibaren Bob meselesinden hiç kimseye bahsetmeyeceksin. Bilhassa Madam Velmon'un adını ağzına almak yasak!

Yüzüme hayretle baktı:

— Madam Velmon'un mu? diye şaşkın şaşkın sordu, ömrümde bu ismi ilk defa işitiyorum, Mister Hammer, sakın büyük anneniz olmasın bu Madam Velmon?

— Tamam! Mersi Con. Şimdi söyle bakalım Dore'yi nerede bulabilirim? Hani barlarda çalışan bir sarışın afet vardı.

— Dore'yi öyle mi? Hele bir kere Miami denilen batakhaneye bakın. Ne yapacaksınız?

— Bir adres öğreneceğim.

— iyi düşündünüz. Herifle bugünlerde aralan açık. Eğer Kardiyano'nun adresini biliyorsa belki size söyler.

— Eyvallah Con.

— Güle güle Mister Hammer. Şu Bob denilen oğlan fena çocuk değildi. Elektrikli iskemleden kurtarırsanız vallahi sevinirim.

Elimi salladım. Bardan dışarıya çıktım.

İKİNCİ KISIM

Miami Bar'ın kapısına yaklaştığım zaman uzaklarda bir saat gece yarısını vuruyordu.

Üniformalı kapıcı hürmetle yol verdi. Vestiyerdeki kıza şapkamı bıraktım. Yanağım okşayarak sordum:

— Miss Dore hâlâ burada şarkı söylüyor mu meleğim?

— Söylüyor Mister Hammer.

— Kızı görmeyeli seneler oldu. Büsbütün şişmanlamıştır diye korkuyorum. Ben şişman kadınlardan hiç hoşlanmam. Kız dediğin senin gibi olmalı.

Yürüdüm. Beni salonun kapısında tesadüfen şef garson karşıladı:

— Buyurun Mister Hammer, diye gülümsedi, ne mutlu bize... Asırlar var ki buraya uğramadınız.

— Öyle oldu! İşlerden aman bulamadık arslanım! Boş masa var mı?

— Sizin her zaman yeriniz hazır Mister Hammer.

— Miss Dore hep burada mı çalışıyor?

— Burada. Beş dakikaya kadar sahneye çıkacak. Sizi görünce sevinir. Her fırsatta sizden bahsediyor.

— İyi kızdır, severim.

— Sahneye yakın bir masa mı olsun?

— Evet.

Şef garson beni oturacağım yere kadar götürdü. Omuz başımda

durarak:

— Viski mi? diye sordu.

— Tabii.

Salon yükünü çoktan almıştı. Küçücük pistte belki elli çift sımsıkı sarılmış, dansediyordu. Daha doğrusu buna dans etmek bile denmez. Miami'nin meşhur cazına uyarak ayakta sevişiyorlar. Işıklar iyice kısılmış ... Bir alem ki insan seyrine doyamaz.

Burası New York'un oldukça lüks batakhanelerinden biri. Namlı gangsterlere rastlamak isteyen meraklı mirasyediler, şımarık yeni zenginler son birkaç senedir buranın tiryakisi olmuşlar. Her tarafta göz kamaştıran hakiki mücevher parıltısı, güzel kadın kalabalığı.

Gözlerimi kıstım. Kibarlık taslayan böyle haydut yatakları beni her zaman öfkelendirmiştir.

Şimdi Velda yanımda olsa: "İhtiyarlıyorsun Mayk" diye alay eder. Hayır, ihtiyarlıktan değil. Pislikten, pisliğin her cinsinden, bilhassa ipeğe, altın ve elmasa gömülmüşünden iğreniyorum. Hele bir buçuk ayı bir sayfiye kasabasında kati istirahatle geçirdikten sonra buralara insan hiç tahammül edemiyor. Şu kız hangi türküyü çağıracaksa bir an evvel çağırsa da alıp başımızı defolsak.

Biraz sonra caz sustu. Ayakta sevişenler yerlerine oturdular. Sahnenin karanlığında bir beyazlık kımıldadı. Kırmızı bir projektör bu beyazlığı birdenbire aydınlattı. Miss Dore, alkışlar arasında göründü.

Vestiyerdeki kıza kompliman yapmak isterken Dore'nin günahına girmiştim. Kız hep o dayanılmaz afet. Ne şişmanlamış ne bir şey! Vücudu gene yılan balığı kadar ince ve kıvrak. Yüzü gene on beş yaşındaki çocuk yüzü gibi gergin ve taze. Sesi hep o şımarık oğlan çocuğu sesi. Biraz kalın, biraz tuhaf Fakat son derece tatlı Pardon! Buna tatlı denmez. Buruk bir şehvet hissiyle damarlarınıza girip orada alevden bir nehir gibi akmaya başlıyor. Beş duble viski içmişsiniz gibi başınızı döndürüyor. Gözlerinin yeşil parıltısı korkunç. Biraz büyücek ağzını öpmeye doyamazsınız.

Cenubun yanık zenci-şarkılarıyla meşhur. Gene bunlardan birisine başladı. Bir satırda keder, bir satırda öfke... Sonra en derin ümitsizlikten en yüksek yaşama zevkine yükselen nağmeler.

Bir aralık gözü bana ilişti. Şaşırdığını sahneye yakın oturanlar far-kettiler. Gülümsedi. Ben de sırıttım.

O sırada viskiyi tazeleyen şef garson, kulağıma fısıldadı:

— Kaç senedir böyle... Hiç bozulmadı, siz de bu fikirde değil misiniz Mister Hammer?

— Evet, hiç... Elbisesini kaç dakikada değiştirir?

— Eğer sizin kendisini beklediğinizi haber alırsa iki dakikada.

— Yok canım!

— Bahse girerim Mister Hammer.

— Öyleyse şunu alın, kendisine kırmızı karanfiller yollayın. Beklediğimi de bildirin.

— Derhal.

Şef garson uzattığım banknotu alıp gitti. Viski bardağını başıma diktim. Velda'nın benimle evlenmekte tereddüt edişi haklıydı. Şu anda gözüm dünyayı görmüyordu. "Senin kırlarda dinlenmek neyine be serseri," diye kendi kendime çıkıştım, "bak köylüye dönmüşsün. New York'ta kırk yıl kalsan Dore aklına gelir mi? Gelse de böyle apışır mısın?"

Kız şarkılarım bitirdi. Salonu sarsan alkışlara eğilerek geriledi. Perde kapandı. Işıklar yandı. Yakın masalardaki heriflerin yüzlerine baktım. Hepsi de perişan. Kız erkek milletinin ışını birkaç türküyle bitirmiş. Eğer bir de sahnede soyunmaya kalksa cümlemizi eritecek.

Biraz sonra beyaz tuvaletinin göğsüne, gönderdiğim kırmızı karanfillerden birisini iliştirmiş olarak masaya geldi.

— Çok sevindim Mayk, diye bir iskemle çekip oturdu, çiçeklere teşekkür ederim. Kırmızı karanfilleri sevdiğimi demek ki unutmadın.

— Ben mi? Nasıl unutabilirmişim? Bu ne münasebetsiz bir laf? Ne içersin ruhum, şampanya getirsinler mi?

— Deli misin? Seninle beraberken insan viskiden başka bir şey içer mi?

Emir bekleyen şef garsona gülümsedi. Herif savuşunca elini tuttum:

— Şarkıların da fevkalade ama, dedim, sen kendin harikanın harikasısın.

— Atıyorsun, diye suratını mahsus astı: Harikanın harikasıymış! Peki öyleyse kaç zamandır sen ne cehennemdesin bakalım!

— İşler...

— Sahi! Bunlar nasıl işler Mayk?.. Gazetelerde okuduk. Mafyayı silip süpürmüşsün. Senin bir gazeteci arkadaşın var ya, hani sarhoşun biri... Yemin ediyor. Hem de bu işi silahsız başarmışsın. Washington'daki sersemler senin silahını çekip almışlar da... Doğru mu bunlar hep?

— Biraz.

— Bir de utanmadan "Biraz" diyor. Seni pekâlâ temizleyebilirler-di. Vay aptallar vay...

— Şimdi bunları bırak. Görüşmeyeli nasılsın? İşlerin iyi gidiyor mu?

— İyi evet. Birkaç yerden yeni anlaşma teklifleri aldım. Düşünüyorum. Bir tanesi Avrupa'dan. Monte Carlo'ya çağırıyorlar.

— Tabii kabul etmedin?

— Etmedim.

— Sana kalsa belki ederdin ama Kardiyano razı olmamıştır.

— O pis serseri de nereden aklına geldi Allah aşkına? Biz çoktan ayrıldık.

Bir sigara istedi. Verip yaktım. Gözleri daldı:

— Hep senin kabahatin, diye şikâyet etti, o Velda denilen maskara karıya tutulduktan sonra beni yüzüstü bıraktın. Ben de öfkeden...

— Malum canım. Böyle işlerde kabahat her zaman benimdir. Ama cezamı da çektim.

— Çektin mi? Kız yoksa seni bıraktı gitti mi? Oh olsun.

— Keşke gitse... Fena halde şişmanladı. Benim şişman kadınlardan nasıl korktuğumu bilirsin.

— Bilirim. Bilmez miyim? Bana bak bakalım! Nasılım ben? Tombullaşmadım ya...

— Tığ gibisin.

— Bana da öyle geliyor. Kalkalım mı?

— İyi olur. Sana gideriz. Birkaç kadeh içer dertleşiriz.

Elimi uzatıp kızın dizkapağını tuttum. Hakikaten bu kız hâlâ tığ gibiydi. Ne öyle kuru kemik, ne de öyle pamuk gibi et... Tam kıvamında.

Yüzüme baygın baygın baktı:

— Kalkalım artık! diye cilveyle suratını astı.

***

Dore'nin küçücük apartmanı dört sene kadar evvel bir gece bıraktığım gibiydi. O geceyi hatırlayarak sırtım ürperdi. Dore:

— Viski değil mi? diye sordu. Cevap beklemeye lüzum görmeden dolabından bir şişeyle iki bardak ve buz getirdi.

Bunları bir kenara itip kızın bileğinden tuttum, yanıma çektim. Tuhaf bir kokusu vardı. Yanmış şeker, erimiş bal gibi insanın ağzına dağılan bir koku.

Gözleri büsbütün baygınlaşmıştı. Boynunu öptüm.

— Buradasın bu gece... dedi, bana kırk yılda bir misafir ol.

— Evet...

Ağzım uzattı.

Dehşet vallahi... Bu kız daha şimdiden yan baygın.

Fermuarı yavaşça aşağı çektim. Son sözü:

— Seni hiç unutmadım! Demek oldu.

***

Viskiyi bardağa koydum:

— Asıl ben seni hiç unutmadım, dedim, ister inan ister inanma! Aynanın önünde sırtına bir gecelik geçiriyordu. Yorgun yorgun

gülümsedi:

— inanır mıyım domuz!

— Sen bilirsin. Doğrusu bu!

— Bu gece görürüz, ispat edersin.

— Bu gece... Bana bakar mısın Dore... Şu senin Kardiyano nerde oturur?

Hızla döndü:

— Nerede mi oturur? Sen buraya Kardiyano'nun adresini öğrenmek için mi geldin?

— Adresi lazım. Çok lazım.

Karşıma dikildi. Yumruklarını kalçalarına dayadı:

— Bilmiyorum ya, dedi. Bilsem de söylemem.

— Neden meleğim?

— Nedenmiş? Başımı derde mi sokacaksın? Ben korkarım.

— Çocukluk ediyorsun. İnsan Kardiyano'dan korkar da Mayk Hammer'dan korkmaz mı?

Gözlerimin içine baktı. Sesimi beğenmediği yüzünden anlaşılıyordu. Deminki tatlı sevişmeden hemen sonra bu sesi, doğrusu ben de beğenmemiştim. Gülümsedim:

— Hadi söyle yavrum, dedim, öyle itler senin kılına bile dokunamazlar.

— Orası malum ama sen de öyle itlerle boğuşmaya tenezzül etmezsin. Eğer Kardiyano'nun arkasında başkaları varsa beni öldürürler.

— Bir halt edemezler. Derilerini yüzerim. Sen beni bilir misin?

Suratı gene asıldı:

— Hay Allah, ben de özledin de geldin sanmıştım, diye şikâyet etti, meğer sen iş peşindeymişsin. Vallahi... Ben herifin adresini nereden bilirmişim? Başımdan defettim gitti.

— Dinle Dore... Adresi mutlaka istiyorum. Çaresiz... Seni ne kadar severim... Gel yanına... Şöyle gel canım... Çok lazım.

Bileğini tutup çektim. Hafif bir çığlık kopardı. Yüzü buruştu:

— Hayvan, diye inledi, kemiklerimi kıracaksın. Bırak kolumu, bırak diyorum. Kardiyano şeyde oturuyor. Winsor sokağında bir küçük evde.

— Numarası?

— 224 galiba... Öyle birşey... Tek katlı bir ev... Bırak, canımı yakıyorsun.

Kucağıma çektim. Güzelce öptüm.

— Haydi anık uyuyalım! dedi

— Olur mu hiç! Şu senin eski hovardanla iki kelime konuşacağım.

— Gece vakti mi? Saat birden sonra?

— Aldırma, iyidir. Uyku sersemi bastırırsam...

— Adresi benden aldığını sezerse hapı yuttum demektir Mayk... Sonra Kardiyano’yu ödlek zannetme. Canı yanarsa fena dövüşür.

— Boş ver... Müsaade eder misin viskimi bitireyim?

Boynuma sarıldı:

— Ne geçimsiz adamsın, dedi, işin gücün kavga...

— Sen bile sorduğum bir adresi söylemek için türlü numara yapıyorsun. insanlar hep böyle. Biz hepimiz kavgacı olmuşuz meleğim, çekişmeden duramıyoruz.

— Viskiyi içtim. Kılığıma kıyafetime çekidüzen verdikten sonra şapkamı aldım. Dore beni kapıya kadar götürdü. Orada tekrar kucaklamak bahanesiyle sol koltuk altımı yokladı.

— Ne arıyorsun? diye sordum.

— Sen delinin birisin, diye sinirli sinirli güldü, kalkar en tehlikeli haydutların üstüne silahsız yürürsün.

— Meraklarıma, Luger’im üzerimde.

Öpüşüp ayrıldık.

Caddede bir müddet etrafıma bakarak düşündüm. Seyahat dönüşü arabamı yıkama-yağlama için garaja bırakmıştım. Gidip almaya üşendim.

Bir taksi çevirdim. Arkaya yaslanıp bir sigara yaktım.

Velda yarın sabah yeni bir belaya gırtlağıma kadar gömüldüğümü öğrenince kimbilir nasıl kızar? Hakkı var ama, benim de hakkım var. Demin Dore ye dediğim gibi bütün insanlar filhakika kavgacı olmuşlar, burası muhakkak... Lâkin fazladan benim gibi budalalar da kıyamet gibi... Alalım bu meseleyi: Bob denilen oğlan herifi gebertmiş olamaz mı? Çocuk gözümün önüne geldi. Hayır. Öldürmediğine eminim. Bu iş onun işi değil. Sonra tanıştığı karının kocasını neden öldürsün? Herhangi bir sebeple öldürmüş bile olsa bu sebebi niçin saklıyor? Bu dünyada insanlar kavgacı ve aptal olduklarından onları türlü belalara sevketmek kabil. Ben de işte buna dayanamıyorum. Oldum olası bu iş sinirime dokunuyor.

Şoför:

— Kaç numara? diye sordu.

— Numara mı? Durun bakalım... 224 galiba... Sen beni burada bırak arslanım, buradan öteye ben tek başıma giderim.

Evi elimle koymuş gibi buldum. Pencereleri kapkaranlık. Jigolo eskisi, gangster bozuntusu herif, ister misin bir kart karıyla yahut bar piliçlerinden biriyle beraber olsun... Dore’nin arkamdan bağırdığı sözler kulaklarımda çınladı: “Bıçağına dikkat et. Bu Korsikalılar...” Bıçağın hiçbir çeşidini sevmem. Tabancaya diyeceğim yok. Bıçak da ne oluyor namussuzlar?

Öfkeyle zile bastım. Neden sonra holün elektriği yandı. Birisi içerden homurdandı:

— Kimsin?

— Aç. Benim.

Kapı açıldı herif orta boylu ama güçlü kuvvetli... Gözlerinde bir haşin bakış var ki ...

— Merhaba! diye göğüsleyip içeri girdim.

— Kimsiniz, ne istiyorsunuz? diye kekeledi.

— İsmim Mayk Hammer, dedim, hiç duymadın mı kopuk?

Yüzüme dikkatle baktı. Tanımış olmalı ki korkuyla yutkundu.

— Benden ne istiyorsun? diye tereddütle sordu, burada ne işin var?

— İki laf edeceğiz.

Elini bir müddet kamında gezdirdi. Numara yapmaya hazırlandığını anladım. Halbuki silahsızdı. Som ipekten yapılmış pijamasının yakasına yapıştım. Kapıyı bir tekmede kapatıp herifi elektriğin altına çektim:

— Bırak yakamı! Pis hafiye, bırak... Evime gece vakti girmeye hakkın yok.

— Orasını sonra konuşuruz. Şimdi soracaklarıma doğru cevap vereceksin. Bak karışmam, gözünü patlatırım.

Yakasını kurtarıp bir adım geri çekildi. Cebinde tabanca varmış gibi yumruğunu sıkıp kumaşı uzatarak:

— Kurşunu yiyorsun, diye homurdandı, çıkıp gitmezsen gebertirim.

— Atıyorsun. Kapıya enayi gibi silahsız geldin. Beni dinle: Madam Roz Velmon'u nerede, nasıl tanıdın? Münasebetiniz neydi?

Herif telaşla gözlerini kırpıştırdı.

— Madam Velmon mu? diye yavaşça sordu, ne olmuş?

— Daha ne olacak maskara? Herifi temizlemişsiniz.

— Kim?

— Siz!

— Biz kim?

— Ben her şeyi biliyorum. Herifi temizlediniz. Yakanızı elimden kurtaramazsınız. Sorduklarıma cevap ver. Kadınla alışverişin neydi?

— Kan bizden hoşlandı.

Elimin keskin tarafıyla suratına apansız vurdum. Kafası aynı zamanda duvara çarparak kuru kemik sesi çıkardı.

Üst dudağı patlamış, kan çenesine yürümüştü. Bunu diliyle yaladı.

— Hoşlandı... Keyif ehli...

Tekrar tekrar vurdum. Benim ne adam olduğumu iyi yerden öğrenmiş olmalı ki, karşı gelmeye yeltenmiyordu, iğrenmeye başladım.

— Çabuk, diye bağırdım, meseleyi anlat. Bildiklerini tastamam söylemezsen kemiklerini kırarım hayvan!

Pek de farkına varmadan küfretti. O zaman yumruklarımı sıktım. Midesine bir dört parmak çektim. İki kat oldu. Çenesine dokundum, yere düştü. Âdetim olduğu üzere boş böğrüne iki tekme attım, inleyerek sıçradı. Nefesi kesilmiş, yüzü morarmıştı. Bu heriflerin biçare, müdafaasız kadınlar karşısında nasıl sırtlan kesildiklerini hatırladığım için hiç insaf etmiyordum.

Nihayet ağzının kanlı köpüklerini yüzüme sıçratarak.

— Yeter, söyleyeceğim, dedi. Söyleyeceğim ama beni söylettiğin için pişman olacaksın.

— Hâlâ uzatıyor...

— Vurma! Ben bu işte... Yani kadının benimle alakası yok. Ben ikisi arasında haber götürüp getiriyordum.

— Kimin?

— Pelegrini ile Madam Velmon arasında.

— Demek bu işin içinde Pelegrini var?

Pelegrini New York’a milyoner olarak gelmiş ender haydutlardandı. Parayı neredense vurmuş, buraya yerleşmişti. Maiyetinde gözünü budaktan sakınmaz, ipten kazıktan kurtulmuş bir düzineye yakın Korsikalı haydut bulunduğu söyleniyordu. Şehrin en lüks barlarını işletiyor, türlü dalavereler çeviriyordu. Çok kurnaz olduğundan polise, mahkemeye düşmemişti. Buna rağmen gaddarlığı değme babayiğitleri titretiyordu.

Kardiyano kanlı ağzım açarak fena fena sırıttı:

— Nasılmış? dedi. Pelegrini ismini duyunca iflahın kesildi değil mi?

— Pelegrini kadından ne istiyor? diye sordum.

— Esasını bilmiyorum. Karı Pelegrini’den korkuyor.

— Şantaj şu halde?

— Aklım ermez. Kan Pelegrini'nin bir dediğini iki etmez. Tom'u şirkete şoför olarak aldırdı. Bili de şoför.

— Hangi şirkete?

— Karının kocasına ait şirkete.

— Vay canına! İşin içinde zehir kaçakçılığı da var demek? Peki herifi neden temizlediler?

— Ben temizlemedim. Ben böyle işlere karışmam.

— Bilirim. Senin işin kadın avlamak... Pis kerata... Kadının kocası da çeteden miydi?

— Hayır! Herifin bu dalgalardan ha beri yok. Kan gizliden gelip gidiyordu. Geçenlerde Bili sarhoşlukla bir halt etmiş. Enselendi. Pelegrini işi para kuvvetiyle örtbas etti. Bill'i hapisten kurtardı.

— Mallar yakalanmadı mı?

— Eroinleri pirinç unuyla değiştirdiler. Kimyahaneden temiz raporu alındı.

— Pekâlâ! Simdi beni dinle tosunum, eğer konuştuklarımızı Pelegrini duyarsa işini bitiririm. Gözüme görünmemeye çalış.

— Ben hiç söyler miyim? Sana bunları anlattığımı sezse beni temizletir.

— Temizletmezse namussuzdur.

— Gül bakalım. Sen belam bulmuşsun. Sırtına Pelegrini'nin meşhur Katalan bıçaklarından biri saplanınca anlarsın.

Gülmeye başladım. Yüzüme araştıran bakışlarla baktı. Korkmadığıma kanaat getirdi. Buna fena halde şaştı. Bu şaşkınlıkla:

— Adresimi Dore denilen orospudan aldın değil mi? diye homurdandı: Beraber oturuyordunuz. Ben o kaltağa gösteririm.

— Hele yanma yaklaş, hele "bonjur" dediğini duyayım, bak bakalım Katalan bıçağına benzer miyim? Burnunu keserim senin, gözlerini çıkamam da...

Herif söylediklerine pişman olmuştu. Âdeta titriyordu. Bu iğrenç manzaranın seyrine daha fazla dayanamadım, yere tükürüp çıktım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Büroya girdiğim zaman Velda birikmiş mektuplarla uğraşıyordu. Yüzüme gülerek baktı. Yanma gittim. Saçlarını okşadım, eğilip yavaşça ensesini öptüm. Birden şüphelendi:

— Ne var? diye gözlerini kırpıştırdı, bir tuhafsın!

— Tuhaflığı da nereden çıkarıyorsun sevgilim, bir şeyim yok.

— Değil. Ben bilmez miyim?

— Gazeteleri okudun mu?

— Ne var?

— Velmon adında birini temizlemişler. Kim temizlemiş tahmin edemezsin. Bizim Bob.

— Hangi bizim Bob?

— Bob Karter adında bir oğlan vardı ya, hatırladın mı, sahte tahviller işinde... Yeni Meksika’da...

— Evet.

— Halbuki duyar duymaz bu oğlan böyle bir iş beceremez, demiştim. Haklıymışım.

— Peki!

— Mesele karışık yavrum, karanlığın ötesinde kim dursa beğenirsin? Pelegrini denilen haydut.

— Bütün bunlardan bize ne kuzum?

— Bize ne olur mu? Ben çocuğu seviyorum. Kendisine iş bulacaktın. Beni iki kere aramış.

Velda işini bırakıp kalktı.

Uzatmayalım, Bob’u görmeye gitmesi için çok dil döktüm. Razı edinceye kadar göbeğim çatladı.

Kız ikide bir sözümü kesiyor:

— Kadın kim? diye soruyordu: Sen bana asıl karanlığın ötesinde duran kadını söyle utanmaz, kadını söyle.

— Kadın filan yok. Kadını da nereden uyduruyorsun yahu?

— Gülme. Ne aptalca sırıtış yarabbi! Uyduruyormuşum, alçak seni.

Nihayet yola geldi. Zorla tutup öptüm. Dudaklarının boyasını tazelerken:

— Bilmem ki ne zaman uslanacaksın, diyordu, hiç ümidim yok.

— Atma! Uslandığımı sahiden istemezsin. Ben uslanırsam ne yaparım ki?

Kız gidince telefonu açtım. Pat dairesine yeni gelmişti. Madam Roz Velmon’un şimdi nerede bulunduğunu sordum. Sayfiye evindeymiş. Adresi kaydettim. Pat:

— Beyhude uğraşıyorsun, dedi, kadını gördüm. Kocasının öldürüldüğü gece berberden çıkmış, terzisine uğramış. Terzi şahit. Cinayetten yarım saat sonra eve geldiğine göre bir şey öğrenemezsin.

— Kocasının işleri hakkında konuşacaktım. Kadınla alakası yok.

— Kocası iyi bir adam. Bütün iş alemi kendisini seviyormuş. Namuslu, dürüst. Nesini merak ettin?

— Hiç...

— Hâlâ oğlanın masum olduğuna inanıyor musun?

— Elbette.

— Faydasız dedim ya, lüzumsuz gayret. Kapıcı ile misafirleri bir daha dinledim. Silah sesinden 15 saniye sonra katili gözleriyle görmüşler. Yani kapıcı ile sokaktaki şahit görmüş. Burası kati. Parmak izleri de tamam... Gel bu işe karışma Mayk, maskara olacaksın.

— Karıştığım yok zaten, meraklarıma!

Pat telin ötesinde ümitsiz ümitsiz içini çekti.

Doğru garaja gittim, yıkanıp yağlanmış, pırıl pırıl temizlenmiş olan arabama atladım.

***

Velmonların sayfiye evi, şirketin iyi kazandığına başka ispat aratmayacak kadar güzeldi.

İyi bakılmış bahçeden geçtim. Merdivenlerde karşıma şirin bir hizmetçi kız çıktı. Ne istediğimi sordu.

— Madam Roz Velmon'la görüşeceğim, dedim.

— Randevunuz var mı?

— Hayır. Ben yabancı değilim. Kendisine lütfen haber verin, Mister Bob Karter'in bir arkadaşı geldi dersiniz. İsmim Mayk Hammer.

Bu esnada zemin kat pencerelerinden birinde Madam Velmon göründü. Bu görünen afetin aradığım kadın olduğunu derhal anladım. Tombul Con mübalağa etmemişti. Bu kadın emsaline Hollywood'da bile az rastlanan güzellerdendi.

— Yanlış anlamadımsa Mister Hammer olduğunuzu söylediniz değil mi? dedi.

— Evet, dedim.

— Buyurun... Zaten sizi bekliyordum.

Şapkamı hizmetçiye verdim. "Zaten sizi bekliyordum" lafının ne manaya gelebileceğini düşünerek salona geçtim. Burası zevkle döşenmiş büyücek bir çalışma odasıydı. Duvarlarında çepeçevre kitap

rafları vardı. Şuraya buraya rahat koltuklar konulmuştu. Loş bir köşede gayet geniş bir divan vardı.

Beni karşılayan güzel kadın, kocası birkaç gün evvel öldürülmüş kederli bir zevceden ziyade gamsız bir genç kıza benziyordu. Yüzü o kadar taze, gözleri o kadar parlak. Sabahlığa benzeyen uzun etekli fakat dar bir şey giymişti. Altın ışıltılarıyla parlayan sarı saçları omuzlarına kadar iniyordu.

— Hoş geldiniz Mayk Hammer, diye elini uzattı. Sabahları kuvvetli bir şey içmek âdetiniz midir?

— Hayır madam. Mersi!

— Şöyle buyurun. Hizmetçi kızı bir işaretle defetti: Buyurun... “Sizi bekliyordum” sözüne elbette şaştınız?

— Evet.

Seyri insanın yüreğini ferahlatan güzel yüzü kederlendi:

— Bob’un dostusunuz, diye anlattı, her zaman sizden bahsederdi. Zavallı Bob.

Gösterdiği koltuğa oturdum. Karşımdakine de o yerleşti. Göğüslerinin diriliği, belinin inceliği, sonra yuvarlak kalçaları ve bacaklarının inanılmaz güzelliği görülmemiş bir manzara meydana getiriyordu.

Gözlerimi kısarak birdenbire sordum:

— Bob’la alışverişiniz neydi kuzum?

— Ne demek? diye şaşırarak gözlerini açtı.

— Şu demek! Oğlanı bir gece Bahama Bar’da tanışmışsınız.

— Bunu size kendisi mi söyledi?

— Hayır. Yaptığım soruşturmadan böyle bir netice çıkıyor.

— Fena halde yanılmışsınız Mister Hammer, biz Bob’la aynı kolejde okuduk. Mektep arkadaşıyız.

— Ciddi mi?

— Evet.

— Barda karşılaşmanız tamamıyla tesadüf eseri mi?

— Tamamıyla.

— Daha evvel, yani oğlanın başına malum belalar gelmeden evvel görüşür müydünüz?

— Hayır. Hadiseleri gazetelerde okudum. Çok şaştım.

— Neye?

— Bob kibar çocuktu. Yumuşaktı. Böyle karışık, kanlı işlere gireceği aklıma gelmezdi.

— Peki, kocanızı Bob öldürmüş olabilir mi?

Kadın hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

— Asla!

— Bu kadar kati bir hüküm nereden çıkıyor? Bir kere sabıkalı bir herif, sonra kıskançlık insanlara neler yaptırmaz.

— Kocamı kıskandı mı demek istiyorsunuz? Ne münasebet?

— Nasıl ne münasebet? Sizi sevdiği için.

— Gene yanıldınız Mayk Hammer. Bizim aramızdaki münasebetin cinsiyetle, aşkla hiçbir ilişiği yok.

— Sahi mi?

— Evet, biz iki eski arkadaş gibi buluşup dertleştik. Ben ona kendi kederlerimi anlattım, o da bana başına gelen felaketleri hikâye etti. Hepsi bu kadar.

— Çok şey... Sizin gibi fevkalade güzel bir kadın...

— Bob'u eskiden tanımadığınız belli. Evvelce tanımış olsaydınız, bu hali yadırgamazdınız. Kolejde de böyleydi, yani kadın canlısı bir delikanlı değildi.

— Öyleyse o gece sizin evde ne işi vardı?

— Orasına ben de akıl erdiremedim.

— Bana lütfen vaka gecesi olup bitenleri anlatır mısınız?

Madam Roz Velmon ilk defa tereddüt etti. Bu tereddüdü saklamak için sigara kutusunu uzattı. Bir tane aldım. Karşılıklı birer sigara yaktık.

— Akşamüstü buluştuk, dedi, her zaman yaptığı gibi sizin henüz dönmemenizden şikâyet etti. Size karşı ne büyük hayranlık duyduğunu anlatamam. Bütün konuşmaları hemen hemen size aitti. -Gözlerini kısarak

beni bir kere daha tetkik etti: Bob sizi öyle methediyor ki, kim olsa meraka düşer. Hatta en akıllı bir kadın bile âşık olabilir.

Gülümsedim:

— İşte görüyorsunuz ki yalan söylemiş. Hiç de enteresan bir adam değilim. Huysuzluğum da caba.

— Zannetmem. Merak ettim de gazetelerin hakkınızda yazdıklarını bulup okudum.

— Neler uydurmuşlar değil mi?

— Mafya denilen kocaman haydut çetesiyle nasıl boğuştuğunuza hâlâ şaşıyorum.

— Şimdi bunları bırakalım. Kocanızın nakliyat şirketi hakkında bazı noktalan merak ettim.

— Bu hususta sizi aydınlatamayacağım için özür dilerim. Ticaret işlerinin tamamıyla cahiliyim.

— Kocanız son zamanlarda para sıkıntısı çekiyor muydu?

— Hayır. Bu ciheti katiyen temin edebilirim.

— Başka hususlarda bir derdi, bir can sıkıntısı olduğunu sezdiniz mi?

— Hayır, zannetmem.

— Ortaklarıyla filan?

— Ortakları yoktu ki...

— Pardon! Yanında çalıştırdığı insanlarla demek istemiştim.

Madam Velmon yeniden tereddüt geçirdi.

— Bilmem ki, dedi, bana işlerinden hiç bahsetmezdi.

— Geçenlerde bir şoför tevkif edilmiş.

— Duymadım. Neden?

— Karışık bir mesele... Şimdi asıl can alacak noktaya gelelim: Kardiyano ile nasıl, nerede tanıştınız? Münasebetinizin derecesi?

Madam Velmon vücudunun üst tarafını biraz geri çekti. Yüzündeki rahatlık bu sefer tamamıyla kaybolmuş, gözlerine belli bir ürkeklik dolmuştu.

— Kardiyano'yu tesadüfen tanıdım, dedi, kocam işleriyle fazla meşguldü. Yapayalnız canım sıkıldığından... Tuhaf değil mi benim hiç arkadaşım yoktur. Bazen çıkmak isteyince... Dediğim gibi tesadüfen tanıştık. Daha doğrusu bir ahbap tanıştırdı. Garip muhitlerle alakası varmış. Beni gezdirdi bir zaman.

— New York'un batakhanelerinde mi?

— Batakhanelerinde olduğunu zannetmiyorum. Dolaştığımız yerler bana batakhane gibi gelmedi.

— Bu herifin nasıl bir mahluk olduğunu sonradan mı öğrendiniz?

— Nasıl bir mahluk? Bu sözle neyi kastettiğinizi anlayamadım. Terbiyeli, neşeli ve sevimli bir adamdı. Sakın aramızda başka türlü bir münasebet vehmetmeyin

— Yok canım... Onu demek istemedim. Yani bu herifin zanaatını size söylemediler mi?

— Neymiş zanaatı?

— ihtiyar kadınlarla jigololuk, sizin gibi genç, güzel kadınlarla aşk, hırsızlarla çalman eşya madrabazlığı, silahlı haydutlarla ayak hizmeti, yani getir götür...

— Vallahi inanır mısınız hayret içindeyim. Neredeyse benimle eğlendiğinizi iddia edeceğim. O kadar kibar bir insan...

Öksürdüm. Kendi paketimden bir sigara yaktım.

— Demin laf karıştı, dedim, Bob'un o gece sizin evin civarında ne aradığım konuşuyorduk. Bunu siz nasıl izah ediyorsunuz?

— Hep düşündüm, hiçbir mana veremedim. Belki de bana bir şey söylemek istemişti. Kimbilir?

— Para istemeye gelmiş olmasın?

— Kimden? Benden mi?

— Evet.

— Zannetmem. Bob bu hususta çok çekingen bir adamdı. Herhalde kendisince gayet mühim saydığı bir hususu görüşmek istemiştir.

— Siz laf arası dertlerinizden bahis açtınız mı? Yanı bir meseleden dolayı başınızın belada olduğundan... Kocanızla geçinemediğinizden...

— Hayır.

— Şu halde bizim oğlan Mister Velmon'u öldürülmüş görünce niçin bu cinayeti sizin işlediğinizden şüphelendi de kendisini uğrunuzda fedaya kalktı?

— Kendisini benim uğruma feda mı ediyor? Bunu da nereden çıkardınız?
.

— Parmak izlerinden... Hem parmak izleri bırakıp, hem de ben öldürmedim demesinden... Ayrıca ifadesinde sizden hiç bahsetmemesinden...

Madam Velmon bir müddet düşündü. Sonra başını eğip yüzüme

bakarak:

— Hakikaten korkunç bir adamsınız, Mister Hammer, dedi, müsaade eder misiniz size sadece Mayk diye hitap edeyim? Ben eskiden beri aşırı nezaketten hoşlanmam.

— Ben de.

— Ama siz de bana kısaca Roz diyeceksiniz. Böylelikle daha iyi anlaşacağımıza eminim. Zaten Bob'un size o kadar itimadı var ki, ben de daha sizi tanımadan bu güveni hissetmeye başlamıştım.

— Mersi!

— Bakınız Mayk, arkadaşınızın başım belaya soktuğum için bana kızmıyorsunuz ya?

— Biraz.

— Ne hoşsunuz Mayk, sizin yerinizde bir başkası olsa nezaketen “hayır" derdi. Şu halde beni bu cinayetle iyice alakalı saymaktasınız. Bob'un

kendisini feda etmesi, onun da böyle bir ihtimali mümkün saydığını gösteriyor. Bereket versin bu cihet polisin aklına gelmedi.

— Polisin aklına gelmediğini kabul edemem. Benim bildiğim Pat bu kadarcık şeyi pekâlâ düşünür.

— Beni korkutuyorsunuz Mayk.

— Zannetmem. Hakikaten korksanız bana her şeyi açıkça anlatırdınız.

— Neyi mesela? Bir şeyler mi saklıyorum?

— Elbette. Mesela Pelegrinı denilen haydutla münasebetinizi.

Bu sefer tam can alacak noktaya saldırdığımı anladım. Kadının gözlerine bu sefer dehşet doldu. Âdeta sarsıldı, sallandı ve birdenbire yüzü sapsarı kesildi.

— Pelegrini mi? diye kekeledi: O da kim Mayk?

— Şu herif... Hani Kardiyano aranızda habercilik ediyor ya...

Madam Velmon’un yüzü durmadan mana değiştiriyor, her değişen mana bu kadını başka türlü güzelleştiriyordu. Suratında sırayla kin, korku, ümitsizlik, hatta bir çeşit hayranlık gördüm. Hepsini iyi ifade ediyordu. Eğer artist olsa... Sigaramla meşgulmüş gibi cevap bekledim. Sükût uzayınca sordum:

— Pelegrini ile münasebetinizi sormuştum?

Alt dudağı titremeye başladı. Gözlerine tuhaf bir baygınlık geldi. Hıçkırır gibi acı bir ses çıkardı. Kalkıp yanma gittim.

— Ağlama yok Roz, dedim, her şeyi anlatmalısınız ki çaresini bulabileyim.

Birdenbire hiç beklemediğim bir hareket yaptı. Kollarını ceketimin içinden geçirerek kafasını karnıma dayadı:

— Söyleyemem! İmkânsız Mayk... Bunu nasıl anlayamıyorsunuz! diye ağlamaya başladı.

— Önüne çömeldim. Yüzünü saçlarından kurtarıp avuçlarımın arasına aldım.

— Söylemen lazım, dedim, mutlaka söylemen lazım. Polis ergeç her şeyi öğrenecek. Bundan şüphen olmasın. Sonra ben Bob'u bilerek elektrikli sandalyeye oturtamam. İcap ederse üç kişiyi gebertip hakikati öğreneceğim.

— imkânsız... Kendimi öldürmek daha iyi... Söyleyemem Mayk.

— Niçin?

— Bir kere...

— Evet?

— Hayır, niçin söyleyemeyeceğimi bile söyleyemem. Hicaptan ölürüm. Ayaklarını öpeyim Mayk, bana acı! Ben bedbaht bir kadınım. Mahvolmuş bir kadın... Dünyada benden budala insan yoktur. -İyiden iyiye ağlıyordu: Söyleyemem ki... Söylesem mahvolurum. Yalnız maddi bakımdan değil, manevi bakımdan da mahvolurum.

— İşin içinde şantaj var galiba?

Başım hızla kaldırdı. Gözlerimin içine hep o dehşet dolu bakışlarla bir müddet baktı:

— Allah senin canım alsın, diye öfkeyle bağırdı: Geber inşallah... İnsan senden hiçbir şey saklayamaz mı ifrit?

Sonra gene kendisine mahsus ani bir hareketle boynuma sarıldı, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ben çok kadın tanıdım. Bunların yüzde doksan beşi emsaline az rastlanır, usta kadınlardandı. Sevişmelerindeki hususiyet kırk sene sonra hatırlansa bile insanı deliye döndürür usta kadınlar... Fakat hiçbirinde böyle bir öpüş görmedim. Roz müthiş bir mahluktu. Ölüm kadar korkunç, ölüm kadar kati bir şey... Ölüm gibi kalbe vuruyor, vücudun en derin köşelerine yayılıyor. Boğuluyorsunuz da, boğulmaktan başka çare yok zannediyorsunuz.

Başımı zorla kurtardım.

— Anlatmalısın meleğim, dedim, hem kendini, hem de Bob'u kurtarmak için başka çare yok.

Gözlerini kısarak bir şeyler tasarladı. Sonra katı bir sesle:

— Hiçbir şey söyleyemem, dedi, bu dünyada rastladığım ilk sahici erkeksin. Belki hayatımın sonuna kadar benim olsan da olmasan da yalnız seni seveceğim. Fakat sana bile bir şey söyleyemem. Hiçbir şey söylemeden mahvolmak daha iyi.

— Peki, ya Bob? Onu da beraber mahvedeceğinin farkında mısın?

— Bob'dan kendisini feda etmesini ben istemedim. Kendi aklıyla bir işe girmiş. Maksadına hâlâ akıl erdiremedim. Bu dünyada herkes kendi hatasının cezasını çeker Mayk, ben nasıl kendi hatamın neticelerine katlanacaksam o da katlanacak.

— Gaddarlık ediyorsun. Sonra insanlar her zaman makul düşünemezler. Hele kendi işlerinde... Şimdi çok mühim, çok feci zannettiğin bir hadise birkaç zaman sonra sana bile komik gelir. Halbuki o zaman iş işten geçmiş olacak. Düşün meleğim, belki bir çaresi vardır. Ben, çaresiz zannedilen işlerin en kestirme yoldan çaresini bulmakla meşhurum. Bana anlat. Mutlaka anlatmalısın. Bu kadar kati neticeli bir işi senin aklınla, senin hesaplarınla idare edemeyiz.

— Hayır Mayk, beyhude ısrar ediyorsun. Söyleyemem. Söylemek mümkün olsa senden saklar mıydım?

Tekrar boynuma sarıldı. Bu sefer ben onu ağız tadıyla öptüm. Bu sefer de o inleyerek kendisini kurtardı. Yüzüme aynı zamanda hem bahtiyar, hem bedbaht bakışlarla bakarak:

— Belki de haklısın sevgilim, dedi, belki de söylemek doğru. Bu hususu düşüneceğim. Eğer kendimde söylemek cesareti bulursam seni çağırırım.

— Tamam! En iyisi bu! Düşün. Makul ol.

— Söz veriyorum. Düşüneceğim. Buna karşılık sen de bana söz ver Mayk...

— Neye dair?

— Pelegrini meselesini kurcalamayacaksın. Benimle tekrar görüşmeden evvel bu meseleyi hiç karıştırma. Felaket olur. Senin de benim de canımız tehlikeye girer. Bundan sonra yaşamak istiyorum... Seni daha iyi sevebilmek için yaşamak.

Yeni bir ağlama nöbetine tutuldu. Teselli edip sakinleştirinceye kadar çok uğraştım. Beni kapıda öperken gözleri hâlâ yaş içindeydi.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Otomobilde bu müthiş kadından kendimi nasıl kurtarabildiğime şaşarak bir müddet sigara içtim. Bir müddet de maksatsız dolaştım. Roz'un kendisine mahsus kokusu, ihtirasla titreyişi, sesinin ahengi, sanki iliklerime işlemişti. Bazı kadınların cesareti, fedakârlığı sizi sarar, bazısının da aşırı korkaklığı. Bu ikinci cins kadınlar ötekilerden daha fazla kadın oluyorlar. Kadınları biraz da himaye hissimizi tatmin ettikleri için hoş buluyoruz. Velda birinci çeşittendir. Erkek-kadınlardan... Kızı hatırlayınca yüreğimi derin bir pişmanlık kapladı. Bu dünyada benden daha rezil bir herif olamaz. Ben erkeklerin yüz karası mıyım yahu? Nedir bu bendeki irade hafifliği? Güzel kadın görmüyor muyum, elim ayağım kesiliyor. Sapıtıyorum

Öfkeyle gaza bastım. Hızlandım. Bereket bir yol kavşağında kırmızı ışıklar aklımı başıma getirdi. Biraz sakinleştim. Velda'nın suratıma dargın dargın bakan hayaline gülümsedim. Bir tenha sokağa saptım. İlk rastladığım kulübenin önünde durup büroya telefon ettim.

Kız hapishaneden dönmüştü.

— Ne diyor oğlan? diye sordum.

— Hiç, dedi: Eşeğin biri. "Ben öldürmedim" den başka sözü yok. "Sen bana bakar mısın yavrum," dedim, "bu laf on para etmez ki," dedim, "bu gidişle kıkırdayacaksın. Seni elektrikli sandalyede katı yumurtaya çevirirler," dedim. Omuzlarını silkiyor. Nihayet ne dese iyi?

— Ne dedi?

— Mister Mayk Hammer beni kurtarır, demesin mi? Büsbütün cinler başıma toplandı. "Yakında cumhurreisi seçimi var. Galiba adaylığını koyacak. O zaman af istidası verirsin. Ölüm cezanı yirmi yıla çevirir," dedim. Yüzüme baktı da gülüverdi. Sahi dangalak. Böyle aptalları da nereden bulursun bilmem ki?

— Kendi aptallığımdan yavrum, bilmez misin?

— Estağfurullah diyeceğimi zannettinse avcunu yala! Hakikaten bu kocaman New York şehrinde senden dangalağı yoktur. Şimdi ne yapacağız?

— Hiç.

— Hiçmiş. Burada bir kamyon yükü mektup birikmiş. Cevap verilecek. İşler teklif ediliyor. Üstünde durup düşüneceksin. Büroya abone olan iki sigorta şirketinden senelik ücret çekleri geldi.

— Bankaya yatır.

— Yatırdım.

— Mersi canım! Sen olmasan...

— Bırak gevezeliği münasebetsiz. Ben olmasaymışım... Nereden telefon ediyorsun?

— Sokak telefonlarının birinden.

— Sürt bakalım... Sürt de...

Telefonu hışımla kapattı.

Otomobili sürdüm. Merhum Mister Velmon’un nakliyat şirketine dayandım. Cinayetten sonra, mahkeme, şirketi kontrol altına almıştı. İşler bir müddet tatil edilmiş. Beni emektar olduğu eski kolluklarından ve kalın camlı gözlüklerinden belli bir ihtiyar memur karşıladı, Cinayete kurban giden patronunun derdiyle sesi hâlâ ağlamaklı bir herif.

Mister Velmon’un iyiliklerini sayıp dökmekle işe başladı. Herkes kendisini sever, sayarmış. Böyle olacak adam değilmiş ama...

Madamı pek sevmediği de lafı geçtikçe başını manalı manalı sallamasından belli. Cebimden bir telefon fişi çıkardım.

— Polis müfettişiyim, dedim. Müdüriyetten personel listesini istediler.

Avcumdaki fişe bakmaya bile lüzum görmedi. Mahkeme için zaten hazırlamışlarmış. Zaten bu müessesede her şey her zaman intizam içinde cereyan edermiş. Listenin bir suretini verdi. Gözlerinin yaşını yerli yerinde

bırakıp gözlüğünün camlarını kurulayarak gene müteveffa patronunu methe başladı. “Mersi" deyip yürüdüm.

Otomobilde bu listeye bir göz attım. Şoförler, bir de kamyonlarla beraber dolaşan seyyar memurlar beni alakalandırıyordu. Bunlardan bilhassa son zamanlarda işe alınanlar... Bazı isimler pek yabancı gelmedi. Kardiyano’nun bahsettiği Tom’la Bili işe altı ay evvel alınmışlardı. Şüphelendiğim bazı isimleri Pat’a sormaya karar verdim. Listeyi cebime atıp gaza basacağım sırada aklıma bir şey geldi. Gene telefon kulübesine girdim. Rehberde Pelegrini’nin adresini aradım. Bir sürü Pelegrini vardı ama, mesleklerinden hiç birinin aradığım herif olmadığı belliydi. Çaresiz Pat’ı buldum. Sesimi duyunca irkildiğini, kendisine ihtiyatla çekidüzen verdiğini anladım.

— Baksana canımın içi, diyebilmiştim, bir şey soracaktım da...

— Neymiş?

— Şu şey... Birisi var hani? Şey canım Pelegrini denilen bir zibidi.

— Ne olmuş Pelegrini’ye?

— Hiç! Ne olabilirmiş ki... Öyle aklıma geliverdi.

— Doğru söyle, heriften ne istiyorsun?

— İş isteyeceğim. Aklım kesti Pat, bu hususi polis hafiyeliği sökmeyecek, sakın istifa edeyim deme! Hani istifa eder de hususi polis hafiyeliğine...

— Pelegrini’yi neden arıyorsun? Benim işim var.

— Adresini lütfen.

— Niçin aradığım söylemezsen adres falan umma.

— Vallahi başka bir mesele. Şu bizim Dore...

— Eee!

— Kız bulunduğu yerden memnun değilmiş. Pelegrini’nin batakhanelerinden birinde çalışmak istiyor.

— Çalışmak istiyor da yanında çalışacağı patronun nerede bulunduğunu bilmiyor mu?

— Sen eskiden böyle ukala değildin, Pat? ihtiyarlıyorsun. Bunlar hep ihtiyarlık alametleri... Bir lafı uzatmak, kocakarılar gibi meraklı olmak...

Pat biraz düşündü. Ben sabırla bekledim. Neticede memnuniyetsizliğini saklamayan dargın bir sesle istediğim adresi verdi.

Az kalsın boş bulunup listedeki bazı isimleri de soracaktım. Kendimi tam vaktinde toplayarak vazgeçtim. Sanki görebilirmiş gibi Pat'a dilimi çıkarıp telefonu kapattım.

Otomobilde gözüme tablodaki saat ilişti. Vaktin öğleyi çoktan geçtiğini, karnımın fena halde acıktığım ancak o zaman farkettim. Bir küçük meyhaneye girerek bir şişe bira ile iki sandviç ısmarladım. Bir taraftan da Pelegrini ile nasıl konuşacağımı düşünüyordum. İşin bir tek tehlikesi vardı. Herif eğer Madam Roz Velmon'a sahiden şantaj yapıyorsa benim ensesine binmemi hiç beğenmeyecek, belki de kadını sıkıştıracaktı. Hele Mister Velmon'un öldürülmesi işiyle alakalı ise büsbütün pireleneceği şüphesiz.

Gene Roz gözümün önüne geldi. Saçının bir tek teline dokunanın vay haline... Pelegrini denilen maskara değil ya, bu haltı karıştıran bizzat şeytanın kendisi olsa, ayrıca cehennemin dibine saklansa elimden kurtulamaz.

Sandviçleri acele tıkındım, biranın sonunu kafama diktim. "Budalalık bu senin yaptığın oğlum," diye kendi kendime çıkıştım, "Sende şimdiye kadar hesap kitap var mıydı? Sen evvela ateş edip sonra nişan alan bir herif değil misin? Hele kalk yürü! Pelegrini'nin yakasına yapış. Sonrasına Allah kerim!"

Bu fikri pek beğendim. Keyfim yerine geldi. Otomobile kuruldum. Bir ıslık tutturarak yola çıktım.

Bu cenabet New York şehrinde iyi vatandaşlar, namuslu insanlar nerede otururlar pek belli değildir. Fakat haydutların en rezillerinin en kibar semtlere yerleştikleri muhakkak. Pelegrini de Brodway'e iki adım mesafede gayet lüks bir villada oturuyordu. Kapıda duran araba lüks mü lüks... Apartman gibi bir şey. Yaklaşıp dikkat ettim, hususi yaptırılmış. Ne

gövdesine, ne de camlarına kurşun işlemez. Bir seyyar kale namussuz. İçine kurul. Alman ordusunun karşısına çık. Bunun yanında benim emektar arabam dilenci çocuğu gibi boynu bükük kaldı. Buna da ayrıca içerledim.

Zile bastım. Kapı açıldı. Benim bugün güzel kızlardan yana talihim var. Karşıma çıkan haspayı görseniz küçük dilinizi yutarsınız. Vay köpoğlusu Pelegrini vay! Kral gibi herif! Eğer içerde bunun gibi üç dört tane daha varsa harem sahibi denilebilir. Yaşıyor şu halde... Parayı vurup keyfine bakıyor.

— Kızım, dedim, patron evde mi yavrum?

— Mister Pelegrini’yi mi sordunuz? diye kırıttı.

— Evet ya, iyi bildin.

— Randevunuz var mı?

— Yok ama sen boş ver. Geleceğimi telefonla...

— Öyleyse buyurun... Kâtibine söyleyeyim.

Gördünüz mü? Alçak bir de kâtip besliyormuş. Neyi yazdırıp çizdirir acaba? Durun bakalım, kızcağız kâtip dedi ama bu nasıl bir kâtip? İster misiniz küçük mitralyözünü boş böğrüme dayayan kâtiplerden biri olsun. Bu düşüncenin getirdiği ihtiyatla sol koltuk altımdaki Luger’imi yokladım. Yerli yerinde... Bizim Luger öyle eli mitralyözlü beş kâtibe bedeldir. İnanmayan buyursun.

Bir taraftan da etrafa bakıyordum. Hay anasını! Burası Beyaz Saray’dan daha parlak. Her taraf som yaldıza boğulmuş. Duvarlarda öyle tablolar var ki... imzalı tablolar. Ben resimden pek çakmam lâkin birinin çerçevesine değme milyonerlerin gücü yetmez.

Kâtip göründü. Âdeta bir kâtip. Sahici bir kâtip. Edepli bir oğlan. Gözlükleri bile var. Belli ki, üniversiteden yeni mezun olmuş. Allah Allah! Eskiden gangsterler maiyetlerinde kıyıcı haydutlar bulundururlardı. Şimdi bu moda değişti demek! Neredeyse birer tane de tarihçi peydahlayacaklar. Başlarından geçenleri kaydettirip kitap yazmak için... Çok tuhaf, çok.

Kâtip adımı sordu, ziyaret sebebini öğrenmek istedi. Oğlan gözlüklü ama avanak değil. Kızdan telefon ettim sözünü duyunca yutmamış. Gülümsedi

de:

— Telefonda aradığınızı söylediniz, Mister Hammer, dedi, bu telefonlar. ..

— Evet, bir türlü numara düşmedi yavrum, diye sırıttım, çaldı çaldı numara düşmedi.

— Öyledir. Lütfen oturun haber vereyim.

Gene tablolara bakarak bekledim. Yarım dakika geçti geçmedi oğlan geri geldi.

— Bekliyorlar Mister Hammer, dedi, lütfen efendim.

— Rica ederim... diye kibarlaştım.

Karşılıklı sırıttık. Açtığı kapıdan içeri girdim.

Bütün Korsikalılar Napolyon'a mı benzerler, yoksa ben herifin Korsikalı olduğunu bildiğimden mi böyle bir benzerlik uydurdum, bu kısa boylu tıknaz herif uzaktan da olsa Napolyon'u andırıyordu. Onun gibi kibirli, onun gibi cesur. Aynı zamanda onun gibi hilekâr ve mağlubiyete kolay boyun eğmez bir tip. Ayrıca hislerine ve sinirlerine de hakim.

— Merhaba Pelegrini, dedim.

— Bonjur efendim, diye azametle cevap verdi, adınız... -Bir kâğıda bakarak heceler gibi okudu: Mister Mayk Hammer... Bir yerde tanıştığımızı zannetmiyorum.

— Doğru. Şimdiye kadar tanışmak nasip olmadı.

— Buyurun şöyle... Viski mi emredersiniz, Mister Mayk Hammer?

Cevap beklemeden kâtibe işaret etti. Delikanlı derhal iki bardak viski ve bir kap buz yetiştirdi.

Ben bu fırsattan istifade ederek etrafı gözden geçirdim. Herif parayı vurmuş. Bunda hiç şüphe yok. Yalnız şu yazıhane on binlerce dolar eder. Halılar, biblolar, gene tablolar... Bu İtalyan kırmaları resme meraklı şu halde... Paralarını bunlar resme veriyorlar. Bu da bir akıl! "İlerde antika olur da satarız" diye galiba...

Viskiden bir yudum aldım:

— Halis İskoç! diye damağımı şaklattım.

Pelegrini gülümsedi.

Kâtip defolup gidince birdenbire sordum:

— Kısa keselim, ne sen yorul, ne ben! Adım Mayk Hammer... Bunun ne demek olduğunu elbet bilirsin. Sana bir sualim var kart züppe! Doğru cevap vermezsen halin dumandır.

Hep gülümsemeyle dinliyordu. Kılı bile kıpırdamamıştı.

— İhtiyarı kim öldürdü?

Bir altın tabakadan bir sigara aldı. Ağzına koydu. Tabakayı bana uzattı. Elimin tersiyle reddettim.

— Sorduğuma cevap ver, diye dikleştim: Numara istemez.

Manikürlü parmaklarıyla gayet iyi dikilmiş ince yazlık ceketinin yakasından bir şey fiskeledi.

— Hangi İhtiyarı Mister Hammer? diye sordu.

— Hangi ihtiyarmış? Velmon denilen herifi.

— Vallahi, bu işi gazetelerde okudum. Belki Bob denilen adam öldürmüştür, belki de karısı... Yahut da her ikisi bir olmuşlardır... Böyle şeyler sık sık görülüyor. Hatta belki de bizzat siz öldürmüşsünüzdür.

— Ben mi?

Deli olmak işten değil. Ben herifi kızdıracağıma herif beni deliye çevirecek. Gülümsemesi daha rahatlaştı, daha genişledi:

— Siz de pekâlâ öldürebilirsiniz Mister Hammer, dedi, böyle şeyler de görülüyor. Yangın söndürmekte ustalık gösteren, yangına çabuk yetişmek rekorları kıran itfaiye takımlarından bazıları uzun bir zaman işsiz kalırlarsa bir yerleri kundaklarlarmış. Siz de kendi işinizde şöhret yaptınız. Hele Mafya işi hakikaten yaman. Gidip biraz da istirahat etmişsiniz. Dönerken, “Sanıma layık bir cinayet olsa da hünerimi göstersem,” diyebilirsiniz. Bu dünyada...

— Gevezelik istemez, suratını dağıtırım, diye çıkıştım ve aynı zamanda yerimden fırladım: Kim öldürdü diyorum?

Gene kılı kıpırdamadı.

— Hiç ha berim yok, dedi, sizi temin ederim uzun zamandır kanlı işlerle meşgul değilim. Çok uzun zamandır. İnanmazsanız dostunuz Mister Pat Çambers'e sorun.

— Ben Pat'tan akıl alacak heriflerden değilim. Bu cinayeti senin yaptığına da inanıyorum.

— Yanılıyorsunuz Mister Hammer... Bu işte ben zararlıyım. Mister Velmon'un ölmesiyle ben büyük zararlara uğradım.

— Ha berim var. Adamcağızın nakliyat müessesesi sayesinde son zamanlarda beyaz zehir kaçakçılığı yapıyordun.

— Böyle bir iftiraya uğramak üzere bulunduğumu da duydum. İnsanların hayal etme kabiliyetleri çok genişlemiş. Bunu harpler böyle yapıyor galiba! Herkes bir şey uyduruyor, sonra buna kendisi de inanıyor. Lâkin iş ispat etmeye dayandı mı?

— Beni iyi tanıdığın meydanda. İspatla filan uğraşmadığımı da elbet öğrendin. Gevezeliği bırak. Tepelerim.

Viskiden bir yudum aldı. Yüzüne öyle bir memnuniyet yayıldı ki ben de elimdeki bardağı gayri ihtiyari ağzıma götürdüm.

— Zararım var, diye mahsustan içini çekti, son birkaç haftadır uğradığım zarar yarım milyon dolan geçti.

— Daha beter ol! Herifi öldürenin adını söylemezsen daha beter olacağına da hiç şüphen kalmasın.

— Yemin mi etmeli? Cinayetin işlendiği saatte kulüpteydim Mister Hammer... On kişi şahit. İkisi ayan azası, üçü Temsilciler Meclisi'nden beş resmi şahsiyet, beş tane de meşhur iş adamı... Adreslerini ister misiniz?

Gözlerimi kısarak çaresizlik içinde bir müddet yüzüne baktım. Sonra birdenbire göğsüne bir kurşun sıkar gibi sordum:

— Madam Roz Velmon'u hangi vasıtayla avcunun içine aldın?

Gözünü kırpmadan cevap verdi:

— Şantaj vasıtasıyla Mister Hammer.

Asıl kurşunu ben yemiş oldum. Herif şimdiye kadar karşılaştığım domuzların en çetinlerinden birisiydi.

Ben sallanırken o devam etti:

— Bizden geçti azizim, biz artık bu yaştan sonra öyle bir kadını güzelliğimizle avcumuzun içine alamayız. Herkes haddini bilmeli. Hele yaşlı adamlar bunu gençlerden çok daha iyi becermeli. Hayale lüzum yok. Mister Velmon'un başına gelenler de haddini bilmemekten. .. Hiç insan o yaşta, Madam Roz gibi bir genç kadınla evlenir mı? Ne cesaret, ne küstahlık! Pardon! Biraz sert mi konuştum?

Bardağımdaki viskiyi bir yudumda yuvarladım. Herif, ruhiyat mı dersiniz, sosyoloji mi dersiniz her ne karın ağrısı ise o cenabet derse güzelce devam etti:

— Kadınları her zaman zenginlik tatmin edemiyor Mister Hammer. Bunlar evvela para ihtiyacı duyuyorlar, bu ihtiyaç bir kere tatmin edildi mi başka ihtiyaçlar beliriyor. Velmon ailesinde de bu böyle olmuş. Kadın biraz eğlenmek istemiş, biraz eğlenmek arzusu bilhassa kadınlar için bu güzel New York şehrinde ne kadar tehlikelidir takdir edersiniz. Madam Roz Velmon da birçok emsali gibi can sıkıntısını defetmek üzere paçaları sıvıyor. Doğruca azametli New York şehrimizin batakhanelerine dalıyor. Birtakım serserilerle ahbap oluyor. Gece alemleri... Bunların en pahalıları ve en -nasıl demeli?—açık saçıkları... Bir keresinde bu kadıncağız sizin de pek iyi tanıdığınız Kardiyano ile beraber gezmeye çıkmış. Türlü ahlaksızlıkların hayasızca seyredildiği

bir randevu evinde gecelemişler. Bir meraklı da bunların fotoğraflarını çekmiş. Kadın da herif de anadan dogma çıplak. Resimler elime geçti. Sonra kocasının nakliyat müessesesinden istifade etmeği tasarlayınca kendisini gördüm. Elimdeki resimleri teksir ettirip dostlarına, kocasının iş muhitine dağıtacağımı söyledim. Az kalsın deli oluyordu. O zamandan beri bir dediğimi iki etmedi.

Bu müthiş Korsikalı sözün burasında sinire dokunacak surette arsız küstahça gülmedi, bilakis küçük kızının gayet masum bir hatasını tenkit ediyormuş gibi kederle gülümsedi:

— Bir viski daha arzu eder misiniz Mister Hammer? diye sordu: Bir viski daha lütfen kabul ederseniz size bu resimleri gösteririm.

Budala gibi:

— Burada mı? İnanmam! demişim.

Yüzüme hayretle baktı:

— Niçin burada olmayacaklarmış? diye sordu: Belki filmler değil ama kopyalar burada. İşte şu kasada.

Hoşlandığım ve hâlâ tesirinde bulunduğum bu kadını sürükleyen resimleri görmemek benim için imkânsızdı. Bu sebeple viskiyi kabul ettim. Bardağıma dört parmak içki koydu. Buz ilave etti. Sonra gidip kasayı açtı. Bir san zarfla döndü.

Zarfı, sol elinin yumruğuna yavaş yavaş vurarak:

— Mamafih, dedi, kadın harika... Ben ömrümde bu kadar güzel kadın çok az gördüm. Kadın harika ama fotoğrafçı da ondan daha az harika değil. Manzaraları öyle yakalamış ki, kadının o anda zevkin en üst mertebesinde uçtuğu yüzünden kolayca anlaşılır. Buyurun, inanmazsanız bakın.

Kadehi masaya bıraktım. Zarfı kaptım. Daha ilk fotoğrafta melun herifin mübalağa yapmadığı meydana çıkıverdi. Madam Velmon

profesyonel bir model gibi poz verseydi rezalet bu kadar yaman tespit edilemezdi.

Dişlerimi hınçla gıcırdattım.

— Bu işi sen hazırladın it! diye homurdandım: Ben çocuk değilim. Böyle işler tesadüfen olmaz.

— Ha tesadüf, ha değil. Esasta ne değişiyor? Filhakika kadınla Kardiyano’nun tanışmalarım ben istedim. Lâkin bu yüze bu manayı da ben veremem ya.

— Sen verdin. Bu kadına bu sırada Marijuana içirilmiş.

— Bu da hiçbir şey ispat etmez. Vaktiyle ben de Marijuana kullandım ama, kullandığım zaman anadan doğma soyunup fotoğraf çektirmedim.

— Çektirmemiş. Gizliden çekmişler.

— Gizliden fotoğraf çekilecek yerlerde soyunmadım, demek istiyorum.

Alt dudağımı ısırdım. Bu herifi hâlâ niçin ayağımın altına almadığıma kendim de şaşıyordum. Viski bardağına sarıldım, iki yudum yuvarladım. Bir sigara yaktım. Korsikalı:

— Sinirlenmeyin, diye nasihat verdi: Olur böyle şeyler.

— Kızın yakasını bırak! diye söylendim: Kızın yakasını bırakmazsan karışmam.

— Pek öfkelisiniz Mister Hammer... Bu işin sizi niçin bu kadar ilgilendirdiğini anlayamıyorum. Yakında Matmazel Velda ile evleneceksiniz. İnsan nişanlı vaziyetinde olursa başka güzel kadınlarla bu kadar alakalanmamak.

— Nasihat istemiyorum pis herif... Kızı rahat bırak diyorum.

— Dinleyin dostum, son maceranızı, yani şu Mafya meselesini dikkatle takip ettim. Bilmeden çok büyük iyiliğiniz dokundu. Nasıl

olsa ben boğuşacaktım. Kan dökülecekti. Bakın ne kadar açık yürekliyim, benim işimi siz yaptınız, meydan bana kaldı. Bu sebeple size minnettarım. Mafya sinirlerine hakim olamadı. Siz de onu kızgın boğaya tutulan kırmızı bez gibi tahrik ettiniz. Neticede mücadeleyi sizin istediğiniz sahada kabul etti ve tabii yenildi. Ben öyle değilim. Benim bütün korkum sinirlerime hakim olamamaktır. Beni tahrik edemezsiniz. O zaman da tek bir adam, kocaman bir teşkilatın karşısında mutlaka ezilir. En iyisi bu işten vazgeçin. Yani ben Madam Velmon'un yakasını bırakacağıma, siz benim ayaklarımın altında dolaşmaktan...

Sözünü bitirmesine meydan vermedim, yumruğumu çenesine yapıştırmak istedim. Apansız vurduğum halde gayet çevik bir hareketle yana çekildi. Yumruk boşa gitti. Bu sırada iki kapı aynı zamanda açıldı. Ellerinde küçük mitralyözler bulunan iki haydut göründü. Herifin niçin bu kadar soğukkanlı

olduğu anlaşılıverdi. Gözlerinden bir an müthiş bir gazap geçti. Sonra adamlarına çekilmelerini emretti. Kendisini toplayıp gülümsedi:

— Yumruk ekseriya bir şeyi halletmiyor, dedi, hattâ kurşun da bazan hiçbir şeyi halletmiyor. Neden bu kadar kuvvetli vurduğunuz halde talihinizi boksta denemediniz? Tuttuğunuz yol akıl kârı değil. Birine takılmasanız bir başkasına nihayet takılacaksınız. İnanmazsanız ve cebinizde bir beş sentlik para varsa yazı mı, tura mı oynayın. Bakın kaç yazı, yahut tura düşer. Biz bu işleri kendimiz icat etmedik. Bizden evvel de vardı, bizden sonra da olacak. Bu tohumu bu toprak mademki çürütmüyor, şantaj, cinayet, soygun devam eder gider. Beyhude ter döküyorsunuz, canınızı tekrar tekrar beyhude tehlikeye atıyorsunuz.

— Bob'u elektrikli sandalyeye oturtmayacağım. Bu imkânsız... Sonra Madam Velmon bugünden itibaren himayem altındadır. Herifi kimin öldürdüğünü söyle.

— Söz dinlemez olduğunuzu söylemişlerdi de inanmamıştım Mister Hammer, doğruymuş. İnatçısınız. Sizi şimdiye kadar hakikaten takdir ediyordum.

Yumruk vurmayı bir kere daha denemek istediğimi nasılsa sezdi. Elini şimşek hızıyla cebine soktu. Tabancanın mevcudiyetine ceketin kumaşı şeffafmış da gözümle görmüşüm gibi inandım.

Hiç kabadayılanmadan:

— Takdir ediyorum, diye devam etti: Siz halbuki benimle boğuşmak istiyorsunuz. Peki! İstediğiniz gibi olsun. Bu dakikadan itibaren harp halindeyiz.

— Seni solucan gibi ezeceğim kerata.

— Belki o da olur. O zaman kendimden üstün birisine yenildiğim için yürek ferahlığıyla...

Artık dinlemedim. Yürüyüp çıktım.

Darmadağın ettiğim için gizlice kibirlendiğim Mafya bu küçük Korsikalının yanında süt kuzusu sayılırdı. Bu muhakkak... Birini

tepeliyorsun biri daha fışkırıyor... Ulan New York şehri... Ulan temeline tükürdüğüm.

BEŞİNCİ KISIM

Otomobilde nereye gideceğimi şaşırmış bir halde, olup bitenleri zihnimde nizama koymaya çalışıyordum. Herif yamandı. Bu lafı belki on kere tekrarladım. Sonra yavaş yavaş başka noktalar belirdi. Bir insan ne kadar kuvvetli olursa olsun apansız karşılaştığı tehlikeler, meseleler karşısında bu kadar soğukkanlı davranamazdı. Şu halde herif hazırmış. Yani herif benim geleceğimi biliyormuş. Hem de bunu tahmin etmiş değil, kati olarak biliyordu. Şu halde birisi olup bitenlerden kendisini haberdar etti. Kim bu birisi?

Bu sualin cevabım derhal buldum. Bu birisi Kardiyano'dan başkası olamazdı. Buna kanaat getirince Korsikalı haydut gözümde bir kat daha büyüdü. Bir başka çetede böyle şey olmaz. Kardiyano gibiler herhangi şart altında olursa olsun sır sayılan bir şeyi bir yabancıya söylemek zorunda kaldı mı bunu reise asla bildiremez. Çünkü gangster kanununda bu işin müsamahası yoktur. Birçok çetelerin dağılması, reislerin gebertilmesi de bu manasız gang kanunu yüzünden vuku bulmuştur.

Pelegrini bunu çoktan anlamış olmalı ki, çalıştırdığı herifleri beyhude tereddütlerle şaşırtmıyor. Bu sayede de vukuatı zamanında haber alıp ona karşı hazırlık yapılıyor.

Eğer benim kendisini arayacağımı buna Kardiyano söylediyse...

Birdenbire boğazıma sıcak bir şey tıkandı. Şu halde Dore'nin hayatı da tehlikede demekti. Deliye döndüm. Derhal arabayı mahmuzladım. Caddelerde deli gibi sürerek, ışıkların kırmızısına, yeşiline mümkün olduğu kadar kulak asmayarak kızın evine yetiştim.

Merdivenleri dörder dörder çıktım. Kapı açık duruyordu. İçeri:

— Dore! diye bağırarak daldım.

— Höst! Eller yukarı! diyen kaba bir sesle irkildim.

Herifin biri yandaki divana rahatça yerleşmişti. Elinde kocaman bir mavzer tabancası tutuyordu. “Eller yukarı” diyen de kapının kanadı arkasına saklanmış olacak ki, silahının namlusunu çoktan sırtıma, kürek kemiklerimin arasına dayadı.

Divanda oturan, beni aşağıdan yukarıya doğru efece süzüyordu. Arkamdaki herif alışık bir hareketle sol koltuk altımdan Luger’imi çekip aldı. Beğenmiş olacak ki, kısa bir ıslık öttürerek arkadaşına fırlattı. Herif bunu havadan kaptı. Aynı ıslığı çalarak ceketinin cebine attı. Sonra:

— İyi ara, diye emretti: Bu pis hafiyelerde bazen birkaç silah bulunurmuş. İt bunlar... Ödlek keratalar.

Yere tükürdü.

Arkamdaki haydut gene alışık bir hareketle vücudumu baştan başa sıvazladı.

Heriflerin zerre kadar şakaları yoktu. En küçük bir harekette karnımı kurşunla dolduracaklarına emindim. Etrafa baktım. Ortalık pek karışık değil. Acaba bunlar geldikleri zaman kız burada değil miydi? Eğer sadece beni alıp götürürlerse hayatının tehlikede olduğunu zavallıya nasıl haber veririm? Sonra bunlar benim, bugün buraya mutlaka geleceğimi nasıl kestirdiler?

Kafamı allak bullak eden bu suallerin cevaplarını öğrenmek uzun sürmedi. Karşımdaki:

— Ne bakıyorsun iki tarafına öküz gibi, diye sırıttı, karıyı mı göresin geldi? Meraklarıma, birazdan görürsün. Uzakta değil, aşağıda kamyonda seni bekliyor.

Elimde olmayarak:

— Benim geleceğimi nereden kestirdiniz? diye sordum.

— Bal gibi gelecektin, diye büsbütün sırıttı: Sen gelmeseydin biz tıpış tıpış getirecektik. Her beş dakikada bir büroya telefon etmeyi ben aklettim.

Ayağa kalktı, arsız arsız esnedi:

— Haydi bakalım, dedi, aşağıda oyunbozanlık edersen şarjörü belkemiğine boşaltırım. Benim adım Bili... Kurşuna hiç acımadığımı kâinat

bilir.

İki tarafıma geçtiler. Silahlarını ince pardesülerinin altından boş böğürlerime dayadılar. Bu işlerde acemi olmadıkları anlaşılıyordu. Eğer ateş etmek zorunda kalırlarsa birbirlerini vurmayacak surette yürüyorlardı.

Bu vaziyette Dore ile karşılaşmak rezaletti. Pusuya düşmek olur ama bu kadar hayvanca mı olur? “Pat... Pat kardeşim... Senden bazı şeyler saklamakla hata ettiğim meydanda... Şimdi karşıma çıkıversen...”

Ağzım kurumuştu. Üst üste yutkundum. İnsan dipdiriyken ölüme bu kadar yaklaşır da dövüşmek imkânını da bulamazsa sahiden bunalıyor.

Kız belki korkudan bayılmıştır. İnşallah bayılmıştır. Bir de yaşlı gözlerle yüzüme bakarsa... Hasta koyun gibi... Hay Allah kahretsin!

***

Otomobilden atlayıp içeriye koşarken dikkat etmemiştim. Herifin bahsettiği kamyonet, arka tarafı tamamıyla kapalı kırmızı bir servis arabasıydı. Kaldırımın kenarına uslu uslu çekilmişti.

Haydutlardan sağ tarafımda yürüyen uzun boylusu kapıyı açtı. Öteki, tabancasının namlusunu tekrar sırtıma dayamıştı. Uzun herif içeri geçti. Şoför mahalline açılan pencerenin önündeki sıraya oturdu.

Ben de girdim. Arkamdaki haydut kapıyı üstümüze kapattı.

Bu işler olurken boş çuvallardan mürekkep bir küçük dengin üstüne yerleşmiş olan Dore hiç sesini çıkarmamıştı. Kız ne ağlamış, ne de bayılmış. Arslan gibi. Hattâ bana gülümsedi bile. Kapıyı kapatan haydut, şoförün yanına atladı. Kamyonet hareket etti.

Dore:

— Bana mı geldin di şekerim? diye âdeta keyifle sordu.

Karşısına oturdum. Yüzüne hayretle baktım. Sol gözü gittikçe kızarıyordu. Benden daha atik davranmış da galiba heriflerle biraz boğuşmuş. Bu hali hoşuma gitti.

— Sana geldim ama biraz geç kaldım gibi.

— Zarar yok. insan istedikten sonra nerede olsa buluşuyor.

Bizimle beraber oturan haydut nedense sinirlenerek tabancasını tehditkâr bir suretle salladı:

— Kesin be! Gevezelik istemiyorum.

Şoförün yanındaki:

— Ne oluyor? diye sordu, dikkat et! Söz dinlemezse kurşunu yapıştır.

Arkama dayanıp gözlerimi kapattım. Araba orta süratle ilerliyordu. Belli ki heriflerin acelesi yok. Pelegrini'yi adam hesabına koymamakla hata ettiğim meydana çıkıyor. Daha beteri, herifin kıymetini takdir ettiğim halde ihtiyatsızlık ettim. Enayi gibi...

Bu iş başıma ilk defa gelmiyordu. Birkaç kere kefeni yırtmış, yakayı sıyırmıştım. Fakat çok daha müsait şartlar içinde dahi insanın korkudan yüreği çatlayacak gibi çarpardı. Şimdi bu çarpıntı yok. Korkunun şakaklarda davul çalması, belkemiğini sızlatması da yok. Bir garip uyuşukluk... Rahatlığa benzeyen bir uyuşukluk ki...

Bu herhalde Dore'nin soğukkanlılığından ilen gelse gerekti. Kız bana güveniyor. İcabında bir mucize yapıp kendisini kurtaracağıma muhakkak inanmasa böyle sakin durabilir mı? Öyleyse büsbütün ümitsiz değiliz.

Kirpiklerimin arasından yol arkadaşlarımı gözetlemeye başladım. Haydut bir eliyle kamyonun duvarına dayanmış, ötekinde mavzer tabancası... Gözü üstümüzde... Alesta!

Dore çuvalların üzerinde rahatça oturuyor.

Elimi cebime attım.

Haydut sıçradı:

— Kımıldama! diye bağırdı.

— Üstümü aradın ya arslanım, diye güldüm: Sigara içeceğim. İster misin?

— Kes!

Sigarayı yaktım. Dore'nin üstüne oturduğu çuvallara dikkatle bakmaya başladım. Kız neden sonra bu bakışların bir başka manası olabileceğinden şüphelendi. Rahatsız rahatsız kımıldadı. Gözleriyle bir şeyler sordu.

Nihayet benim kirpiklerimle “Evet” diyeceğim hareketi bulmak için davrandı.

Evvela eteklerini yukarıya çekerek şahane bacaklarını meydana çıkardı.

Ben gözlerimle “hayır” dedim.

Dore pozisyon değiştirdi. Bacaklarını uzattı. Ben de sırtımı dayamaktan vazgeçerek bacaklarımı topladım, kollarımı dizlerime sardım.

Haydut:

— Meraklanmayın, diye sırıttı, geliyoruz. Yakında temelli rahatlarsınız. Balık tutmaya gidiyorsunuz namussuzlar, halisinden balık avına.

Herifin Napolili olduğu lisanından belli. Ben Napolilileri eskiden beri sevmem. Bunlardan biri vaktiyle sırtıma bir bıçak saptamıştı. Kalbime iki milimetre kaldı, kalmadı.

Şoförün yanındaki sordu:

— Nasıllar?

— İyiler. Uslu akıllı oturuyorlar. Hele kurnazlığa kalkışsınlar bitiririm.

Yandaki kafesli hava deliğinden dışarısını kolluyorum. Şehirden neredeyse çıkıyoruz. Kanalı sağda bırakarak Sintov’a saptık. Hay Allah razı olsun. Birdenbire yağmur başladığı için şoför daha ihtiyatlı, daha yavaş gidiyor. Üç köprü yolu üzerindeyiz.

Dore’ye baktım. Bu sefer ayaklarım benim gibi topladı. Kirpiklerimle “tamam” işaretini verdim. Kız eteklerini sıcaktan bunalmış gibi yukarıya sıvadı. Çoraplarının bittiği yerde bembeyaz eti göründü.

Haydut önce şaşırdı, sonra kıpkırmızı oldu.

Bu esnada keskin bir virajı döndük. Dore sarsırıtıdan devrilmiş gibi yana düştü, bacakları havaya dikildi. Gözlerini Dore’ye dikmiş, kızı yiyecekmiş gibi bakan haydudun kendisini toplamasına meydan bırakmadım. Yumruğu yiyince kafası bir kere de otomobilin kalın sacına vurdu. Bir anda kocaman mavzer tabancasını elime geçirdim.

Şoför yerinde oturanlar:

— Hay Allah... demeğe vakit bulamamışlardı. Ağır silahın kabzası yanımızdaki haydudun suratını dağıtıverdi.

Namluyu öndekilerin enselerine çevirdim. Benim bile tanıyamadığım boğuk bir sesle:

— Kurşun geliyor, dedim, edepsizlik istemez.

Şoför son bir ümitle frene bastı. Bu suretle muvazenemi kaybettirmek istemişti. Can havliyle kılım bile kıpırdamadan bir kurşun sıktım. Kulak dibini yalayarak ön camı parçaladı.

— İkincisi ensendedir, numara istemem, diye gürledim.

— Kapı arkadan sürgülü. Çıkamazsın ki...

Şaşırma sırasının heriflere geldiği anlaşılıyordu.

— Biraz yavaşla! Yavaşla diyorum itoglu it... Şimdi sola sap... Tamam. Karşıdaki ağacın altında kenara çek ve dur!

Dediklerimi aynen yaptı. Araba durunca ilk kurşunu şoförün yanında oturanın beynine sıktım. Sonra da itaatli oğlanı temizledim. O anda silahın kabzasını nasıl hınçla sıktığımı, tetiğe nasıl kinle bastığımı anlatamam.

Dore ince vücuduyla ara pencereden kolayca sıyrıldı. Leşlerin üzerine basarak dışarı çıktı. Kapının mandalını açtı. Rutubetli havayı ciğerlerime alabildiğine doldurdum. İkinci nefeste ağır sarhoşmuşum gibi başım döndü. Dayanılmaz bir yaşama sevinci gırtlağıma sarıldı. Bu sevinçle otomobilin içine döndüm. Hâlâ baygın yatan herife iki kurşun yerleştirdim. Of bile diyemeden cehennemi boyladı.

Beni sessiz sadasız seyreden Dore, neden sonra:

— Çok gaddarsın Mayk, dedi, insaf nedir bilmiyorsun.

— İnsaf nedir bilmemize meydan bırakıyorlar mı? Kurt kanunu da böyle olmaz mı? Gücü gücü yetene... Ben ne halt edeyim?

Boynuma atıldı. Dudaklarımı sıkıca öptü. Sonra gayet tabii bir sesle:

— Üstüm başım nasıl? diye sordu: Pek mi berbat?

— İyisin, diye homurdandım, böyle fevkaladesin.

— Yürüyelim biraz. Sevişen mektep talebeleri gibi, elele.

— Evvela şoför yerini temizleyelim de...

Dore etrafı kokladı. Ben heriflerin leşlerini arka tarafa taşıdım. Üstlerine birkaç çuval çektim. Kapıyı tekrar sürmeledim.

Yağmur hafiflemişti ama ben öyle sevişen mektep talebeleri gibi elele yürüyecek halde değildim.

İlk rastladığımız boş taksiyi çevirdim. Evimin adresini verdim.

— Dinle Dore, dedim, görüyorsun ki işin şakası yok. Silah kullanmasını bilir misin?

— Biraz. Ne olacak?

— Doğru bize gidiyoruz meleğim, bu iş bitinceye kadar benim evde kalırsın. Kapı kilidi maymuncukla zorlanmaz. Ayrıca kanat çelik levhalarla kuvvetlendirilmiştir. Elinin altına iki tane de tabanca koyacağım benden başka kim gelirse hiç düşünmeden kurşunu göbeğine sık, sonrasına karışma.

— Böyle çırılçıplak mı gidiyoruz? Çamaşırsız filan?

— Çamaşırı ne yapacaksın? Esasına bakarsan senin gibi güzel kızlar hiç giyinmemeliler. Görmedin mi bu beladan da bu sayede kurtulduk.

— Terbiyesiz!

Ben doğrusunu söylüyorum, bu utanmaz kanlar bana hep “terbiyesiz” derler. Şaştım kaldım.

Kız göğsüme yaslandı. Hıçkırır gibi bir ses çıkardı. Ancak şimdi gerilen sinirleri boşanmıştı. O göğsümde ağlarken ben yeniden öfkeleniyordum.

Bu, deminki korkudan daha beter bir histi, daha dayanılmaz, daha bitirici. Dünyayı kıpkırmızı görüyordum. Dirseğimle öldürdüğüm haydudun cebinden alıp yerine koyduğum Luger’imi etime yasladım. Kaburgalarım acıyana kadar bastırdım. Yorgun bir köpek gibi hırıltılarla soluyordum.

Kız halimin neden sonra farkına vardı. Beni birkaç kere öptü, hakikaten acınan bir sesle:

— Zavallı Mayk, dedi, zavallı sevgilim...

Ana avrat küfretmemek için bir sigara yaktım, bir tane de Dore’ye verdim.

ALTINCI KISIM

Apartmana yakın bir yerde indik. Tekrar pusuya düşmek hayvanlık olacaktı. Evvela garaja telefon ettim. Dore’nin adresini vererek otomobili alıp getirmelerini söyledim.

Sonra eve girdim. Kapıcıya beni arayan olup olmadığını sordum. Farkında değilmiş. Merdivenleri hemen çıkmadım. Asansörün yukarıdan inmesini bekledim. Asansörcü oğlan beni görünce sırıttı:

— Bonjur Mister Hammer, dedi, misafiriniz var.

— Yukarıda mı? Kim?

— Mister Pat Çambers.

— Ne istiyor?

— Sizi sordu. “Yok" dedim. “Beklerim” dedi. Yedek anahtarı verdim. İyi etmiş miyim?

— İyi etmişsin. Bu sefer iyi etmişsin ama bir daha sefere yedek anahtar olmadığını söylersin.

— O zaman burada bekler. Ben de size misafiriniz olduğunu daha evvel bildiremem.

Oğlan dün cin olmadan bugün şeytan çarpmaya kalkıyor, bize kendi zamanımızda işe yarar dersler veriyordu. Omzunu okşadım. Cebine beş dolarlık bir banknot sokuşturdum:

— Mersi yavrum, dedim, nasıl bilirsen öyle yap. Sen dersini iyi yerden almışsın.

Gülümsedi:

— İşimiz gücümüz polis romanı okumak da ondan, dedi, ayrıca film de seyrediyoruz.

***

Pat önüne bir şişe bira koymuş somurtarak dalmıştı. Beni Dore ile beraber görünce suratını büsbütün astı.

— Nedir? diye âdeta çıkıştı: Gündüz ortası böyle nereden geliyorsunuz kuzum siz?

— Cehennemin dibinden, dedim.

— Mayk...

— Vallahi cehennemin dibinden.

Kıza döndü:

— Sarhoş mu bu? diye sordu.

Bira ile dinlenecek halde değildim. Ben viski şişesim, bardakları, buzu bir tepsiye koyarken Dore başımıza gelenleri kısaca anlattı.

Pat bizi dikkatle dinledi. Fakat üzerinde bir tuhaflık olduğunu hemen sezdim. Kız anlatırken apansız sualler soruyor, hiç münasebeti olmayan noktalan sanki merak etmiş gibi, öğrenmek istiyordu. Ayrıca beni gözetlediğini, birdenbire kızı dinlemekten vazgeçip yüzüme dikkatle baktığım da farkettim.

İkinci viskide aklım başıma gelmiş olmalı ki:

— Durun bakalım, diye elimi kaldırdım: Bizim macera olağan işlerden. Asıl sen söyle Pat; derdin ne?

Gözlerini yorgun yorgun kıstı:

— Derdim mi?

— Derdin elbette. Sen bu vakit burada ne arıyorsun?

— Şöyle bir uğradım.

— Olur. Beni bulamayınca defolup gitmeliydin. Kaç gündür ayna yüzü görmediğine yemin ederim. Suratın sapsarı. Adamlıktan çıkmışsın. Mühim bir mesele olmasa gider zıbarırdın. Haydi uzatma da maksadını anlayalım. Bize evimizde şeref vermenin maksadını.

İçini çekti. Biraz düşündü. Sonra gözlerini yüzüme dikerek en ciddi sesiyle:

— Gene ölçüyü kaçırıyorsun Mayk, dedi, gene sapıtıyorsun arslanım. Bu gidişle sol koltuğunun altı yeniden boş kalacak. Tekrar hususi hafiyelik müsaadesini kaybedeceksin.

— Vay carıma! Duyuyor musun Dore? Bunlar, kendimizi heriflere temizletmediğimizin mükafatı. Peki, sebep?

— Bir de sorar! İşin gücün maskaralık. Kanunu çiğnemeden, kendini istikbalini tehlikeye atmadan sen iki adım yürüyemez misin? Bak bu sefer vaziyet büsbütün ciddi. Çünkü bu sefer zorbalıkla işin içinden sıyrılamazsın.

— Nedir yahu? Şimdi oturup fala mı bakmalı, bilmece mi çözmeli? Neymiş, ne olmuş?

Pat vücudunu biraz geriye aldı. Karşısındakine en kuvvetli yumruğunu sallar gibi konuştu:

— Terzi kadının yeniden ifadesine müracaat ettik.

— Hangi terzi kadının?

— Şu mekân şahidi karı.

— Nasıl mekân şahidi, kimin?

— Madam Roz Velmon’un.

— Madam Roz’un böyle bir mekân şahidi mi vardı?

— Gel dalavereden vazgeç Mayk, benimle samimi ol.

— Vallahi hiçbir şeyden ha berim yok.

— İnanmıyorum ama peki, öyle diyelim. Beni dinle yavrum, ben göründüğüm kadar avanak değilimdir.

Dore’ye göz kırptım:

— Şimdi de kendisini methe başladı, inanır mıyım?

— Değilimdir Mayk, ben de bazı kitaplar okudum, hiç değilse bazı saçma sapan Hollywood filmleri seyrettim.

— Ne münasebeti var şimdi bunların?

— Var yavrum, münasebeti mühim. Bob Karter dediğin aptal oğlan bu işin başından beri ne halt ediyor bakalım?

— Doğru... Halt ediyor. Lâkin ne halt ettiğini ben de henüz keşfedemedim.

— Uyduruyorsun. Başlangıçta bu meselenin böyle bir şekil almasını elbette sen hazırlamadın. Böyle bir iddia ileri sürmek, seni mucizeler meydana getirmeye muktedir saymak olur. Sen de aptalın biri olduğuna göre...

— Hiç kısa kesiyor mu sevgilim, lafı nasıl uzatıyor?

— Uzatmıyorum, sana tuttuğun yanlış yoldan dönebilmek müsaadesi veriyorum.

— Ben mi yanlış yol tutmuşum?

— Bob denilen hayvanın numarası gangsterlerde, gece hırsızlarında görülen klasik bir numara sayılmaz Mayk, oğlanın tuhaflığı daha ilk anda dikkatimi çekti. “Bu zibidi kendini birisinin uğruna feda ediyor,” dedim. Nasıl iyi kestirmemiş miyim?

— Bilmem. Sonunu söyle ki...

— Birisi uğruna feda ediyor evet. İnsan o yaşta kendisini kimin uğruna feda eder? Bir güzel kadının uğruna, içinde bulunduğumuz işte güzel kadın kim? Madam Roz. .. Haydi Mayk bildiklerini söyle de işi kısa keselim arkadaş, beni bilirsin, bir meselede bu kadarcık ipucu beni çok uzaklara götürür. .

— Vallahi bir şey anlamıyorum Pat. Her zaman böylesin. Her zaman senden bir şeyler sakladığımı zannedersin. Bu şüpheyi sana nasıl verdiğime bir türlü akıl erdiremedim. Sen beni birçok şeyler biliyorum zannettiğin zaman, ben karanlıklar içinde çırpınırım. Bu her vakit böyle olmuştur.

— Sonra herifi, yahut karıyı bir de bakarız kısa yoldan temizlemişsin. Benim yüreğim oynar. Elinden bir bela çıkacak, bu rezilin başı derde

girecek diye... Arar tararız, tepelediğin mahluk suçlu zuhur eder. Bunlar hep içinde bocaladığın koyu karanlıkların marifeti mi?

— Ekseriya işin sonunda zihnim birdenbire açılıyor Pat, o zamana kadar hiçbirimizin aklına gelmeyen bir noktayı birdenbire fark ediyorum. Hadisenin bütün esrarı bir anda aydınlanıyor.

— Sen alay et bakalım! Ben baştan beri şüphelenmiştim. Nihayet Madam Roz'la senin zibidinin aynı kolejdeki okudukları meydana çıktı. Oğlan sevdalı. Karı fingirdek. Tamam mı!

— Yanılıyorsun, kan fingirdek, oğlan sevdalı filan değil. Bunların münasebeti eski mektep arkadaşlığından ibaret.

— Sen onu bana zor yutturursun. Gözünü aç Mayk, Mister Velmon'u ya Roz denilen kan temizledi yahut Bob denilen kopuk... İkisinden biri.

— Zannetmem.

— İkisinden biri. Elimde maddi deliller var.

— Biliyorum. Birisi kapıcının kati ifadesi, öteki sokaktan geçen herifin Bob'u kolayca tanıması... Hepsi bu kadar.

— Değil tosunum, Madam Roz'un polise yalan ifade verdiği, bunun için yalancı şahitler tedarik etmeye yeltendiği meydana çıkmış bulunuyor.

— Emin misin?

— Yüzde beş yüz. Gülme arsız arsız sinirime dokunuyorsun. Madam Roza eğer bu akıllan sen verdinse hapı yuttun. Yakanı bir kere hapisten zor kurtarırsın, kurtarsan bile dükkânını kapatmaktan başka çare kalmaz. Zira sana bundan sonra hiçbir müşteri uğramaz.

— Neden?

— Müşterilerinin başını derde soktuğun için... Kadın yalan söyledi Mayk, cinayet saatinde terzide olduğunu iddia etmişti. "Gece vakti bu nasıl terzi provası?" dedim, biraz evvel terzi karıyı Müdüriyet'e çağırttım. Biraz sıkıştırınca hakikati gizlemedi. Madam Roz'un o gün geç vakit sahiden randevusu varmış ama provaya gelememiş. Daha doğrusu cinayet saatinden sonra telaş içinde uğramış. Kendisinin bir saat evvel buraya geldiğini, bir

saat oturup gittiğini söylemesini rica etmiş. Terzi kadın da eski müşterisi... Ayrıca eli açık müşterilerinden olduğu için...

— Peki!

— Görüyorsun ki iş işten geçti arslanım.

— Benden ne istediğini hâlâ anlayamadım.

— Madam Roz'un adresini istiyorum Mayk, hem de derhal.

— Sen şaşırmışsın Pat, uykusuzluk sana eskiden beri yaramaz. Ayol kadının adresini bana sen kendin vermedin mi?

— O adresi istemiyorum, saklandığı yerin adresini... Daha doğrusu senin sakladığın yerin adresini.

— Hay Allah kahretsin... Nasıl düşünmedim.

Böyle bağırarak yerimden fırladım, elimde tuttuğum viski bardağını duvara çarpıp parçaladım, telefona atıldım.

— Numarası? Kadının numarası kaçtı? diye bağırdım.

Telaşım bir anda Pat'a da sirayet etti. Polislikten gelen bir sezgiyle o da ayaklandı.

— Hangi kadının Mayk, dedi, Madam Roz'un mu?

— Çabuk... Elbette Madam Roz'un.

— Beyhude telaşlanıyorsun, evinde yok.

— Deme!

— Vallahi yok. Sabahtan beri arıyoruz. Daha doğrusu terzi kadın ifadesini değiştirince evvela telefon ettim. Çıkmış. Sonra her on dakikada bir aradım. Geri dönmedi. Hizmetçisi de nereye gittiğini bilmiyor. Ben bu sebeple sana geldim. Kadını bir tarafa gizledinse diyerek.

— Numarası kaç?

Pat numarayı söyledi. Çevirdim. Güzel hizmetçi kız da merak etmeye başlamıştı.

— Polis Müfettişi de arıyor, Mister Hammer, dedi, şaşırdım kaldım.

— Nerede bulunabilir? Ahbapları...

— Hepsine telefon ettim.

— Otomobilini aldı mı?

— Tabii.

— Bana balon, eğer o gelirse muhakkak bana telefon etsin. Ya bana, yahut polis Başmüfettişi Mister Pat Çambers’e... Kaydedin... Unutmayın.

— Olur Mister Hammer.

Telefonu kapattım. Kadının hayatı tehlikede olabilirdi. Olabilirdi ne demek, muhakkak tehlikedeydi. Çete dişlerini gösteriyordu. Başka şartlar içinde olsa buna sevinirdim. Hareket halinde olmak, aynı zamanda hata etmeyi göze almak sayılır. Pelegrini denilen maskara sinirlerine hakim olduğunu söylüyordu. Yalancı kerata! Bir kere Velmon’u öldürmeleri kendilerini her nedense tehlikede hissetmelerinden ileri geldi. Bu tehlike gittikçe artmış olmasa beni güpegündüz kaçırıp temizlemeyi göze alamazlardı. Sade beni mi? Dore’yi de beraber. Pelegrini...

Düşüncemin burasında bir an sanki yüksek sesle konuşuyormuşum gibi durakladım. Madam Roz’u bu herifin kaçırdığı muhakkaktı. Gidip söyletmekten başka çare yok. Gidip söyletmeli.

Şapkamı kaptım.

Pat:

— Nereye? dedi.

— Kadını aramaya... Neredeymiş? Burada oturup bira içerek beni bekleyeceğine, benden hayvan gibi şüpheleneceğine kadının şeklini şemalini, kılığını kıyafetini her tarafa yayarak polislerine aratmaya başlayabilirdin.

— Saçmalıyorsun Mayk, en az iki yüz radyolu araba kadını arıyor.

— Otomobili de aramalılar.

— Anık çok oldun. Ben polis koleji talebesi değilim. Elbet otomobili de arıyorlar.

Bu esnada aklıma büroya telefon etmek geldi. Kadın belki de bana bir haber bırakmıştı.

Telefonu tekrar açtım. Bereket versin Velda bürodaydı.

— Hayır, dedi, sabahtan beri buradayım, arayan soran olmadı. Ne var?

— Hiç. Şimdilik pek ehemmiyetli sayılmayabilir. Dinle canımın içi, ben çıkıyorum. Pat da burada. Bizim Madam Roz'u arıyoruz. Hangi Roz'u mu? Kaç tane var ki? Madam Roz Velmon. Ne mi olmuş? Hiç dedim ya... İfadesine müracaat edilecek, kendisi telefon eder, yahut gelirse oturt beklet... Mutlaka beklet... icap ederse içki filan ikram ederek avutursun.

Bu son cümle aramızda kararlaştırılmış manalı sözlerden birisiydi. Beklenen şahsın her ne pahasına olursa olsun polisten kaçırılması icap ettiğini anlatıyordu. Velda sesini kısarak:

— Bu kadar mühim mi? diye sordu.

— Evet, ben aramaya gidiyorum, diye cevap verdim, büroya mutlaka uğrarım. Sen orasını sakın boş bırakma.

Telefonu kapattım.

— Pat, dedim, seni aramak icap etse...

— Beraber geliyorum... Seninle beraber.

— Kabil değil. İşleri büsbütün berbat edersin. Zaten kâfi derecede karıştırdın.

— Ben mi? Sen onu affetmişsin.

— Sen elbet... Bire yüz bahse girerim ki terzi kadın dediğin pisi sorgudan sonra salıvermişsiniz.

— Tabii salıverdik. Hapishaneye mi göndermeliydik?

— Bir de soruyor. Hiç değil Madam Velmon'u Polis Müdüriyetine getirtinceye kadar alıkoyabilirdin.

Pat'in suratı birdenbire karıştı.

— Hay Allah benim...

— Belanı versin... diye sözünü tamamladım, istersen terzi karıya telefon et. Polis dairesinden çıkar çıkmaz Madam Velmon'a olup bitenleri haber verdiği muhakkak. Daha beteri çeteye haber vermesidir.

— Hangi çeteye? Başıma bir de çete çıkarma.

— Artık orasını bilmem. Ben gidiyorum. İcap ederse telefonla seni ararım.

Dışarı uğradım. Sonra tekrar geri dönüp Dore'ye talimat verdim;

— Bu gebeş gittikten sonra kapıyı sıkı kapar, emniyet zincirini çekersin. Çekmeceler tabanca dolu. Beğendiğini al, güzelce doldur. Benden başkasına kapıyı açma. Bir de seni aramaya çalışmayalım anlaşıldı mı?

Merdivenleri dörder dörder indim.

Sokakta bir an durup düşündüm. İlk iş kadının evine gidip hizmetçiyle esaslı surette görüşmekti, Bakalım yanma neler almış, elmaslarım, çek defterini filan beraber götürmüş mü? Kendi arzusuyla saklanmışsa bu şakayı fazla uzatamaz. Kocasının öldürülmesi meselesinden dolayı mahkemede bulunmaya mecbur. Ayrıca miras meselelerinin halli için de ortaya çıkması lazım. "Avukatına telefon etmek daha doğru galiba?" diye homurdandım.

Sonra yavaş yavaş öfkelenmeye başladım. Pelegrini denilen haydut. .. Gidip yakasına sarılmalıyım. Ayağımın altına alıp kemiklerini kırmazsam, bana da Mayk demesinler.

Otomobile atladım İlk hızla birkaç köşe döndüm. Sonra yavaş yavaş aklım başıma geldi. Eğer kadını sahiden Pelegrini kaldırmışsa kendine müracaat etmek beyhudeydi. Bir kere evinde bulacağım şüpheli. Sonra etrafını bir sürü haydut çevirmiştir. Kendisinden bu işin hesabını soracağımı kestiremeyecek kadar budala değil. Belki de çoktan savuştu.

Tenha bir sokağa saptım, frene bastım. Durup bir sigara yaktım. "Bu herif kadını nereye götürebilir?" diye kendi kendime sordum, "Beyaz Saraya misafir etmez ya..." Birdenbire kendimi toparladım Çetenin gizli yerlerini bilse bilse Kardiyano bilir. Dün gece kendisini sorguya çektikten sonra Pelegrini ye nasıl haber uçurmuş. Zaten bu hususta da görülecek bir yeni hesabımız var. İkisini bir çırpıda çıkarıverelim.

El frenini hınçla çektim. Kontak anahtarım çevirdim. Arabayı tırısa kaldırdım. Sürati gittikçe arttırarak Kardiyano’nun oturduğu apartmana dayandım. Kapıcıya aradığım herifin yukarıda olup olmadığını sordum.

— Yukarıda! dedi, fakat yalnız olduğunu zannetmem. Bir misafiri var galiba.

— Kadın mı, erkek mi?

— Erkek. Evet, iyi hatırlıyorum.

Asansöre atladım. Koridora sapınca Luger’imi kılıfından çıkarıp yan cebime soktum. Apartmanda bir haydut yerine iki haydut bulunduğu kapıcının sözlerinden belliydi. Buna karşılık benim kaybedecek vaktim yoktu.

Zile basıp bekledim. Ses çıkmadı. Tekrar çaldım. Gene cevap verilmeyince tokmağı çevirdim. Kapı kilitli değildi.

İhtiyatla içeri girdim.

Kardiyano’nun misafirlerine kapıyı bizzat niçin açmadığı görünen manzaradan belliydi.

Herif divanda yüzü koyun yatıyor. Sırtına kara saplı, ağzı geniş bir Katalan bıçağı saplanmış. Hem de kabzasına kadar... Jigolo eskisinin beyaz ipek gömleği kıpkırmızı. Buna mukabil ensesi âdeta yeşil. Bütün kanı akıp gitmiş. Bıçağın doğrudan doğruya atar damardan birine uğradığı anlaşılıyor.

Pelegrini peşine düşenlerin bir kere bu ahbaba uğradıklarına nişan koymuş demek, böyle bir aracıyı uzun müddet yaşatmak istememiş.

Beyazlı kırmızılı gömlek üzerinde dimdik duran bıçak sapı, işin ciddiyetini feci bir şekilde ispat ediyordu.

Yaklaştım, ölüm yeşili enseye elimi sürdüm. Doktorluktan pek anlamam ama, bu herifin temizlenmesinden bu yana 2 saat ya geçmiş, ya geçmemiş.

Ölüm gene New York şehrinin içinde fink atıyor. Elinde tırpan önüne geleni biçiyor.

Küçük kamyonetin hiç de şakaya gelmeyecek bir cenaze otomobili olduğunu şimdi, Kardiyano’nun leşi önünde bir kere daha anladım. Sırtım,

bir kere daha ürperdi. Öfkeden dişlerim ve çene kemiklerim çatırdadı, gözlerime kan hücum etti.

Madam Velmon'un hayatı tehlikedeydi. Yüzde yüz tehlikede.

Çaresizlik içinde etrafa baktım. Küçük bir dolabın üzerinde arsız arsız sırıtan bir bar artistinin büyütülmüş resmi duruyordu. Sanki kabahat bu kızcağızınmış gibi üstüne yürüdüm. Çerçeveyi yere çalıp parçaladım: Sonra birkaç biblo kırdım. Birkaç dolabı açıp kapattım, birtakım havagazı, elektrik makbuzları elime geçti. Yırtıp buruşturdum, leşe doğru fırlattım.

Çaresizlik içinde, ellerimi belime koyarak etrafa baktım. Herifin ortasına bıçak dikilmiş sırtı sinirime dokunuyordu. Eğer gebermeden yetişmiş olsaydım elimden çekeceği vardı.

Ölünün belini tekmelemek arzusunu zorlukla yendim.

Ölüm sahiden pis şeydi. Önünüze bir kere dikildi mi ne yumruk para ediyor, ne Luger. Tabancamı yan cebimden alıp koltuk altımdaki kılıfına soktum. Okkalı bir küfür savurdum.

Bir kere coştum mu hadiselerin önü sıra budala bir köpek gibi koşmaya başlıyordum. Eğer kamyonetteki heriflerin hepsini birden temizlememiş olsaydım herhalde şimdi birisini enseler, kemiklerini zevkle kıra kıra çetenin kaçırdığı adamları nerelere sakladığını öğrenirdim.

Kadını hemen öldürmediklerinden nedense emindim. Bu emniyet daha ziyade gönlümün bunu böyle istemesinden ileri geliyordu.

"O kadar güzel bir kadına kıyılamaz... İmkânsız. Sonra öldürmek kârlı değil ki... Velmon müessesesine bağlı bir sürü işler var. Bunlar ancak müesseseye tamamıyla sahip olunarak çevrilebilir. Müessese de ancak Madam Roz vasıtasıyla ele geçirilebilecek..

Halbuki bir haydut çetesinin kendisini tehlikede hissedince bir an bile tereddüt etmeyeceğini de tecrübelerimle biliyordum.

Çaresizlik feci şeydi. Tıpatıp ölüme benziyordu.

Bir sigara yaktım. Ağır adımlarla dışarı çıktım. Kapıyı çekip çekmemeyi bir an düşündüm. Bu düşünceyle koridorun loşluğunda kurt gibi dişlerimi göstererek sırıttım. Birisine muziplik yapabilmenin hain keyfi içinde tekrar

apartmana girdim. Telefonda Pat'ın dairesini aradım. Dostumun üzüntülü sesi:

— Alo, kimsiniz? diye sordu.

Binanın adresini verdim.

— İkinci katta bir apartmanda sizi bekliyorlar, dedim, çok enteresan ifadeleri varmış. Aradığınız Madam Velmon hakkında

— Aradığımız Madam Velmon mu? Hay Allah... Kimsin... Nereden telefon ediyorsun?

— Çeteden şekerim.

— Yakan elime geçerse haydut... Senin suratını...

— Tabancanı unutma budala... Aşırırlar da rezil olursun.

Telefonu kapattım.

Pat şu anda gözlerimin önüne geliyordu. Masasının üzerindeki kâğıtları savurarak, cetveli bir yerlere vurarak kendisini arayan numarayı santralden istiyordur... Verilen adresten telefon edildiğini anlayınca dış kapıyı çektim.

Merdivenleri ağır ağır indim. Bu cenabet New York şehrinin içinde kaybolmuş bir kadını bulmak icap ediyor. Bir hesaba göre dokuz milyon, başka bir hesaba göre on iki milyonluk nüfus içinde bir tek kadını... Belki de kendi arzusuyla saklanan bir kadını... Deli olmak işten değil.

Binanın kapısından çıkar çıkmaz etrafa baktım. Kendimi toplamam bir salise bile sürmedi. Yaptığım hareketin akıl ve şuurla alakası olmadığını biliyordum. Senelerce tehlikeye maruz yaşamış bir insanın zekâdan değil, zanaattan gelen refleksi... Kendimi yüzü koyun yere attım.

Küçük bir mitralyözden çıkan kurşunların rüzgârı sanki ensemi yaladı. Gene aynı anda köşeyi dönen büyük gri otomobili hayal meyal farkedebilmiştim.

Sıçradım, aynı anda elimi sol koltuk altıma attım.

İki kişi yan tarafta duvar dibine sinmişlerdi.

Beklemek faydasızdı. Pat neredeyse gelecekti. Telefonda Madam Velmon’un adını söylemekle hata etmiştim. Kardiyano’nun ölümüyle Madam Velmon’un ortadan kaybolmasını neden birbirine bağladığımı sorup duracak. Bırakıp savuşmak hiç olmaz. Halbuki işler gittikçe kızışıyor. İki saat evvel adam temizledikleri bir evin önünde pusuya yatacak kadar gözü dönmüş serseriler zavallı bir kadını kimbilir ne hale getirmişlerdir.

Otomobile atlayıp gaza bastım. Bir taraftan da, “Alacağın olsun Pelegrini” diyordum, "alacağın olsun namussuz! Bu yaptıklarını birer birer burnundan getirmezsem...”

YEDİNCİ KISIM

Ana caddelerden nedense yüz yirmi sekizinci sokağa, oradan da nehir boyundaki sokaklara sapmışım. Doğru giderek üç köprü yoluna çıktım. Work-Lane'de caddeyi fabrikadan boşalan ameleler kapladığı için iyice yavaşladım. Amele kızlardan biri dalgınlığımı hemen far ketti:

— Bu ne dalgınlık gözümün bebeği, dedi, galiba madamı kaybettin!

Halimi bu kadar doğru keşfedişine önce şaştım, sonra suratımın ne kadar aptallaşmış olduğunu bu sözden anlayarak büsbütün öfkelendim.

Bana da karısını kaybeden boynuzlu koca hali yaraşır mı yaraşır... Hay Allah kahretsin.

Yol serbestler serbestlemez sürati yüze çıkardım. Sürat beni dünyadan, insanlardan uzaklaştırıveriyor da, istediğim derecede yalnız bırakıyor. Hiçbir esasa dayanmasa da düşünmek için yalnızlık lazım. Yanımdan üç tane kamyon geçti. Tepeleme çuval yüklü kamyonlar... Bu kamyonların manzarası bana nedense içine atıldığımız haydut kamyonunda gördüğüm boş çuvalları hatırlattı. Bu çuvalların üstündeki yazı gözümün önüne geldi. Bunlara çuval bile denmez, bunlar bildiğimiz çimento torbaları. Swerts şirketine ait torbalar.

Bu şirket ne tarafta? Daha doğrusu bu şirketin antrepoları?

Sürati azalttım. Bu anda koku almış bir av köpeğine benzediğim muhakkaktı. Bir sigara yaktım. Böyle şirketler antrepolarını daima nehir kıyısında kurarlar. Yükleyip boşaltmak kolay olsun diye.

Birden nefesimi kestim. Haydutlardan birinin söylediği bir sözü hatırlamıştım. Herif ne dedi? "Balık tutmaya gidiyoruz" gibi bir laf etmedi mi?

Biz kamyonetle hangi yolu tutmuştuk? Tam üzerinde bulunduğum yolu. Demek farkına varmadan aynı istikamete sapmışım. Üç köprü yolu

Eybens’ten geçer. O civar balık tutmaya meraklı olanların hafta tatillerinde gittikleri yer. Küçük göllerle dolu garip bir köşe.

Bu mevsimde in cin yoktur. Adam temizlemek için bundan münasibini bulmak imkânsız. Elli sene evvel New York’un en kibar sayfiye yeri sayılırmış. Sonra fabrikalar, imalathaneler, antrepolar o tarafa doğru yayılınca kibarlar burasını yüzüstü bırakmışlar. Birkaç sene evvel bir iş için gitmiştim. Tepelerde, ormana dönmüş bahçelerin içinde o zamandan kalmış boş villalar vardı. İçinde insan hapsedilmesi mümkün villalar. Bahçelerine yüzlerce ölü gömülse kimsenin ruhu duymaz.

Bir yol kavşağındaki Trafik levhasında: Eybens, 0,8 kilometre, yazılıydı. Tereddüt etmeden saptım, ilk rastladığım meyhanenin önünde durdum. Tezgâh başına dikildim. Daha ikinci birayı yuvarlamamıştım ki, ihtiyar meyhaneci sorduğum suallere cevap verirken dört yüz metre ilerden sola saptığım takdirde "Güneşli Göl” villasını elimle koymuşum gibi bulacağımı söyledi. Aradığım yerin burası olduğunda zerre kadar şüphesi kalmamıştı. Çünkü hem tarif ettiğim saç örtülü kırmızı kamyonet oraya gidip geliyordu, hem de sahibi tam benim söylediğim herifti.

Tezgâhın üstüne beş dolar savurup dışarı fırladım.

Meyhaneciye Pelegrini’nin eşkalim vermiştim.

— Söylediğiniz adam, evet!

“Söylediğim adam” öyle mi? Hele şimdi orada bulunmalı ki... Madam Roz’u da bir yere kapatmış olmalı... İsterse evin etrafını beş tane mitralyözlü haydut çevirmiş olsun, Pelegrini’yi elimden şeytan bile kurtaramaz. Otuz iki dişini döküp...

Otomobile daldım, hemen sürdüm, ancak Güneşli Göl villasına saparken aklım başıma geldi.

Hayatlarını tehlikede sayan heriflerin üstüne düpedüz gitmek enayilik olacaktı. Kurşun bu. Hiç şakası yoktur. Karşımdakiler de nişan almaya lüzum görmeden adam deviren meşhur cana kıyıcılar... işin sonuna gelmişken geberip gitmek büsbütün budalalıktı. Yavaşça geri döndüm. Tekrar meyhaneye geldim. Otomobili bu sefer dükkânın arka tarafına çektim.

Bir aralık Pat’a telefon etmek münasip mi değil mi diye tasarladım. Sonra vazgeçtim.

“İcat mı çıkarıyorsun oğlum," diye kendi kendime çıkıştım, “bunlar nasıl huylar? Polisten imdat istemek yeni âdet mi?”

Bir bira daha ısmarladım.

Güneş batmak üzereydi. Pis bir yağmur başlamış, bu hal, akşamı saatinden evvel getirmişti.

Şimdilik ortalığın büsbütün kararmasını sabırla beklemekten başka bir işim yok gibiydi. Madam Velmon’un ciddi bir tehlikeye şimdilik maruz bulunmadığına hâlâ inanıyordum.

***

Çete işkilli olacağından haydutların inine otomobille gitmeyi ihtiyatlı bir hareket saymadım. Bagajdan trençkotu çıkarıp giydim, yakasım kaldırıp gittikçe hızlanan yağmurun altında gecenin karanlığına karıştım.

Meyhaneci yolu iyi tarif etmişti. Asfaltta tam üç yüz adım yürüdüm. Sola saparak tepeye tırmanmaya başladım. Buraları bakımsızlıktan ormana dönmüştü. Her tarafta yağmur damlaları dallara, yapraklara vuruyor, dünyayı garip fısıltılarla dolduruyordu.

Hiçbir tarafta ışık yoktu.

Yol, tepenin yansında Güneşli Göl villasının yüksek duvarını hizaladı. Bu duvar beni doğruca bahçe kapısına götürdü.

Kalın demir parmaklıklı koca kapı kapalıydı. Demirleri tutup içeriye baktım. Bina çok gerilerde olmalı ki hiçbir ses duyamadım ve aydınlık bir pencere de görünmüyordu. O zaman buralarda beyhude vakit kaybetmek ihtimalini düşündüm. Belki de herifler kadını buraya hiç getirmemişlerdi.

Kapıyı ileriye doğru geçtim. Elli metre kadar yürüdüm. Yol, kapıya dayandığı için artık fundalıkta, ıslanarak dolaşıyordum. Ellinci adımda durdum. Karanlıkta el yordamıyla birkaç taş buldum. Savurarak aşırıp bahçeye attım. Bu suretle içerde başıboş köpekler olup olmadığını anlamak istiyordum. Taşların sesine cevap veren canlı bir mahluk çıkmadı. O zaman

geri döndüm. Yan yolda nişan koyduğum bir ağaca tırmandım. Duvarın üstüne çıktım. Kendimi aşağıya sallandırdım.

Bahçe de senelerden beri bakımsızdı. Kapıcı kulübesinin mümkün mertebe uzağında villaya giden yolu buldum.

Tabancamı trençkotumun dış cebine almıştım. Her an taarruza uğrayabileceğimden ihtiyatla yürüyor, beş, on adımda bir durup etrafı dinliyordum.

Dünyada yağmurun dallara vurmasından başka bir ses kalmamış gibiydi. Islak hava suratıma yapışıyor, üç adım dersim seçememek canımı sıkıyordu.

Yüz metre gittikten sonra basık ve yayvan binayı birdenbire karşımda gördüm. Pusuya yatmış bir tarih öncesi hayvana benziyor, sanki fena fena soluyordu.

Pencerelerinden hiçbiri aydınlık olmadığı için nesli ortadan kalkmış bu tehlikeli hayvanın aynı zamanda kederli güzelliği de gaddarlığını büsbütün arttırmış gibiydi. Bir an Madam Roz'u yutmuş da hazmetmekle meşgulmüş hissine kapılarak ürperdim.

İnsana ait hiçbir ses duyulmaması, bilhassa ışıksızlık pusuya yaklaşma duygusu veriyordu.

Binanın etrafım dolaştım. Arka tarafta ikinci kat pencerelerinden birinin sımsıkı kapalı panjurları arasından hafif bir ışık sızıyordu.

Servis kapısını yokladım. Kilitliydi. Pencerelerden birisini zorlamaktan başka çare kalmadığını anladım. Zamanla eğrilip aralanmış panjurlardan birisine asıldım. Ufak bir çatırtıyla kancasından kurtuldu. Nefesimi kesip karanlığı dinledim. Hep o ıslak yağmur hışırtısı.

Camı ittim. Menteşeler hiç gıcırdamadan açılıverdi. İçersinin karanlığına gözümü alıştırmak için bir müddet bekledim. Sonra âdetim olduğu üzere birdenbire sıçradım, tek elime dayanarak vücudumu içeriye aşırdım ve derhal yer değiştirerek döşemeye yamyassı yapıştım. Aynı anda tabancamı da elime almıştım. Eskiden bir gece bir taşra üniversitesine ait lojmanlardan birinde böyle bir ziyaretimi kurşunla karşıladıklarını hatırlayarak gülümsedim. Bu sefer burada canıma susamış kimse yok gibiydi.

Sürünerek yer değiştirip ayağa kalktım. Dışardan vuran ışık kapıyı farkettiriyordu. Tokmağı yavaş yavaş çevirerek kanadı araladım. Karanlık koridora çıktım. Bereket versin yere kalın yol kilimleri serilmişti. Merdivenleri ihtiyatla dura dura çıkmaya başladım. Bir taraftan da ışık gördüğüm odanın yerini tayine çalışıyordum.

İkinci katta gene kimseciklere rastlamadım. Kapışırım altından ışık sızan odaya yaklaştım. Kulağımı kilit yerine dayayıp içersini dinledim. Tokmağa dokunursam, Madam Roz burada hapisse korkudan bağırabilirdi. Eğer yanında bir muhafız varsa herifin derhal ateş etmesi de hesaba katılmalı. Hem kapı kilidiyse kilide kurşun sıkacak değilim ya... Gene el yordamıyla kilidi yokladım. Anahtar üstünde bırakılmamıştı. Zaten bu kadar şanslı olmayı istemek de budalalıktı.

Evin arka cephesi gözümün önüne geldi. Odaların hepsinden müşterek bir balkona çıkılıyordu. Bitişik odaya doğru gürültü etmeden yürüdüm. Kapısı açıktı. Evvela araladım, sonra içeri süzülüp yana atladım. Duvar dibinde gene bir müddet sindim. Oda boştu.

Balkonun evvela camekânlı kapısını, sonra panjurları açtım. İş yarı yarıya kolaylaşmıştı. Fakat eğer kadını buraya kapattılarsa, muhafızsız bırakmaları akıl alır bir hareket sayılmaz. Her şey burada şüpheli. Burası âdeta koskoca bir tuzak. Belki de kadını kaçırmaları bile doğrudan doğruya benim için hazırlanmış bir pusudur.

Balkonda ilerledim. İçerde ışık yanan odanın panjurları dışardan mandallanmıştı.

Mandalı kaldırdım, kanadı gürültü etmeden araladım. İçeriye baktım.

Madam Roz Velmon bir koltuğa oturmuştu. Okuduğu kitap dizlerinde kalakalmış. Dalgın ve kederli. Öyle dalmış ki hiçbir şey duymuyor.

Panjuru biraz daha açtım. Odanın her tarafını gözden geçirdim. Başka yere kapısı yok. İçeriye muhafız da koymamışlar. Şimdi bütün mesele kadını ürkütmeden burada bulunduğumu anlatabilmekte.

Camı hafifçe tıklattım. Ancak üçüncü vuruşumda titreyerek dalgınlıktan sıyrıldı, yüzünü müthiş bir korku kapladı. Gözleri dehşetle dolu balkona baktı. Parmağımı “sus” manasında ağzıma götürdüm. Elini kaldırdı.

Camlı kapıyı itip içeri girdim:

— Merhaba meleğim, dedim, işte nihayet tekrar buluştuk.

— Buraya nasıl geldiniz Mayk? Yalnız mı geldiniz?

— Yalnız. Ne olmuş?

— Kimseye rastlamadınız mı? Tom denilen goril azmanına?

— Hayır.

— Halbuki, “En ufak bir gürültü duyarsam gelir derini yüzerim” demişti. Aman Yarabbi...

Başından geçenler aklına gelmiş olmalı la sesiz sessiz ağlamaya başladı. Yanma yaklaştım. Tabancamı sol elime geçirerek saçlarım okşadım:

— Ağlama, dedim, rica ederim Roz, kâbus geçti artık. Haydi kalkın da bu harabeden savuşalım.

— Ya buradaysalar... Vuruşursanız.

— Kalk diyorum. Bunları sonra konuşuruz. Eşyalarınız nerede?

Etrafına ümitsiz ümitsiz bakındı.

— Eşyam filan yok. Böyle getirdiler, apansız.

— Çok korktun mu ruhum? Ben de budala gibi... Elbet korktun. O Pelegrini denilen namussuz elime bir geçerse...

Okuduğu kitap yere düştü. Kadıncağız korkuyla hafif bir çığlık atarak boynuma sarıldı. Kollarımın arasına aldım. Sımsıkı kucakladım. Kullandığı koku bir kere daha nefesimi kesmiş, iliklerime kadar vücudumu dolaşmıştı.

Soluklarını ağzımın üzerinde hissediyordum. Belli ki sinirleri berbat... Eğer ben de kendimi bıraksam...

Omuzlarından tutup biraz uzaklaştırdım. Yüzüne nasıl bakmışsam bakmışım. Kederli ve yorgun gülümsedi:

— Mersi Mayk, dedi, zavallı Bob’un methettiği erkekmişsin. Hiç mübalağasız...

— Haydi gidelim. Bunları sonra söylersin, ben de usulü dairesinde mahcup olurum. Haydi.

Bir an balkondan peşpeşe sarkıp savuşmayı düşündüm. Camlı kapıya yaklaşıp dışarsını dinledim. Yağmur biraz hafiflemişti. Fakat gecenin içinde gene ıslak orman hışırtıları duyuluyordu.

— Gel! diye elinden tutup çektim, yavaş yürü! Gürültü istemez. -Sonra sesimi büsbütün alçaltarak emir verdim: Vuruşmak icap ederse arkama geçiverirsin. Sakın korkma emi?

Elimi minnetle sıktı. Ben ömrümde bu kadar basit bir hareketle bu kadar uçsuz bucaksız bir minnet ifadesi görmedim. Gururla üs-tüste yutkundum. O anda kendimi birkaç silahlı haydutla değil, bir bölük gangsterle boğuşacak kadar kuvvetli hissediyordum.

Balkondan yan odaya geçtik. Oradan koridora çıktık. Koca villa gene mezar kadar sessizdi. Ayaklarımızın ucuna basarak merdiveni tuttuk. Basamaktan gene ihtiyatla indik.

Tam yansına gelmiştik ki elektrikler birdenbire yandı. Daha doğrusu biraz aşağıdan vuran gayet keskin bir projektörün insanı kör eden sert ışığı içinde kaldık. Arkamızdan tanıdık bir ses:

— Nereye böyle? diye alay etti: Ev sahibine teşekkür etmeden savuşmak olur mu sayın bayan?

Madam Roz Velmon inleyerek koluma asılıvermişti.

Projektörün arkasındaki koyu karanlıktan başka bir ses tehditkâr bir ifadeyle emretti:

— Silahı yere at... Kurşunlar geliyor! diye homurdandı.

Arkamızdaki ses:

— İyidir, diye alaya devam etti: Üç tane mitralyözün yüz küsur kurşununu yemek de hani... İnsan bu ziyafetle kıyamete kadar acıkmadan bekler.

Silahı yere attım. Çıkardığı hazin sesi iyi tanıyordum. Teslim oluşun inşam hicaptan deliye çeviren sesi... Ölümle aranızda bir nefeslik mesafe kaldığını ilan eden gaddar ve dobra işaret... Sırtıma ter bastı. Küfür

etmemek için kendimi zor tuttum. Kendi kendime: “Evi baştan başa aramazsın değil mi? Meyhaneden polise telefon etseydin kıyamet mi kopardı namussuz?" diye çıkıştım.

Arkamızda duran Pelegrini:

— Yukarı teşrif etseniz, diye kıs kıs güldü: Salona geçsek de iki satır muhabbet etsek.

Buna karşı aşağıdaki haydutlardan biri homurdandı:

— Biz bunlara aşağıda ziyafet hazırladık patron! Unuttun mu?

— Sahi Tom aferin! Duydunuz ya Mister Hammer... Madamla beraber lütfen...

Merdiveni indik. Hareket eder etmez kendimi toplamıştım. “Aşağıda ziyafet hazırlamış olmaları” mükemmel! Her nedense vakit kazanacağımız anlaşılıyor. Bu insanlar bazen ne kadar budala olurlar. Ortada bir ölüm-kalım meselesi varken gene de başka menfaatler gözlerini karartır. Mesela şuracıkta ikimizin de canını alsalar daha kârlı çıkarlar. Bu şüphesiz. Lâkin hırs bırakmaz ki.

Daima projektörün içinde tutularak emirle yürüdük. Patrona aşağıdaki ziyafeti hatırlatan haydut, dişlerim kül ufak edecek bir öfkeyle arada bir söyleniyordu:

— Arkadaşları temizlersin değil mi namussuz? Görürsün sen! Sen şimdi görürsün orospu çocuğu!

— Ne olmuş arslanım! diye cevap verdim: Hepsini siz mı temizleyeceksiniz? işte senin hissene de Kardiyano düşmüş.

Pelegrini homurdandı.

— Ne o baş hergele dedim, yoksa hakkını mı yedim? Şeref madalyası sana mı verilmeliydi?

— Gevezelenme Mayk.. Numara yapıyorsun. Suratını bir kere aynada görsen korkarsın. Ölümden ödün kopuyor pis hafiye... Yüreksiz maskara.

Yerin altına inen taş merdivenin on ayağını böyle konuşarak indik. Elektrikle aydınlanmış geniş bir koridordan yürüdük. Bir demir kapıdan

oldukça büyük fakat tavanı basık bir mahzene girdik. Burası belli ki bizim için hususi surette hazırlanmıştı.

Duvarlara çeşitli kırbaçlar asılıydı. Vahşi hayvan terbiyecilerinin kullandığı aman vermez kırbaçlar. Bir sürü kıskaç, kerpeten, hasılı ortaçağlarda, Engizisyon mahkemelerinin kullandıkları işkence aletleri...

Zavallı Roz manzarayı görünce hafif bir çığlık kopararak içeri girmemek istemiş, göğsüme yaslanmıştı.

Sırtıma dayanmış iki tabanca namlusu aynı zamanda dürterek ikimizi birden ileri sürdü.

— Korkma sevgilim, diye mırıldandım: Bunlar hep numara!

Pelegrini son sözü duymuş olmalı ki, kıs kıs güldü:

— Numara öyle mi? Birazdan görürüz.

Madam Roz köşedeki tekerleği farkedince daha fazla dayanamadı. Bükülen dizleri üzerine çöktü. Dehşetle inlemeye başladı. Boş bulunmuş, kızın düşmesini önleyemememiştim.

Gördüğümüz şeyin seyrine değme erkek dayanamazdı. Hele kimlerin elinde bulunduğumuz hesaplanırsa insanın kanı donar.

Bu taş odanın bir köşesine bütün teferruatıyla bir işkence tekerleği hazırlanmıştı. Dört tarafından bileklere geçirilecek ucu zincirli kelepçeler sarkıyordu.

Pelegrini’ye ana avrat küfretmeye başladım.

SEKİZİNCİ KISIM

Birisi enseme vurdu. Yüzükoyun taşlara kapandım. Ellerime abanıp kalkmaya davranırken sol kaburgalarımın üstüne bir tekme indi. Üç kere yuvarlandım. Sırtüstü kaldım.

Üç kişiydiler. Beni keyifle seyrediyorlardı. Hele yumrukla tekmeyi vuran herif, beygiri hastalanmış bir araba sürücüsü gibi bana hayretle bakıyor, "Bu nasıl iş?” manasına tabancasının arpacığıyla ensesini kaşıyordu.

Ürkütmek istiyormuş gibi sessiz adımlarla üzerime geldi. Kalçalarıyla omuzlarını müşteriye çıkan bir fahişe gibi oynatıyor, gözlerini zevkle süzüyordu.

— Kalksana arslanım, diye âdeta rica etti: Senin gibi bir yiğide yerlerde sürünmek yaraşır mı?

Kalın potininin burnuyla dizkapağıma vurunca sıçramak istedim. Aynı anda kamıma bir tekme daha yapıştırdı. Tekrar fırıldak gibi döndüm. Yakamdan tutup yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Nefesi pis pis alkol kokuyordu. Tam ağzımın ortasına bir yumruk indirdi, patlayan dudağımın kanı bir anda çenemi kapladı, ağzıma doldu. Taze kanın tuzlumsu tadını keskin keskin hissettim. Kendimi tıkanmaktan kurtarmak için öğürdüm.

Haydut:

— Bu ne güzel ses! diye sırıttı.

Sonra saçlarımdan yakalayıp kafamı üç kere taşa vurdu. Madam Roz Velmon’un çığlığını çok uzaktan duyarken bayılmışım.

Baygınlık ne kadar sürdü bilmiyorum, başımdan aşağıya soğuk sular dökülürken kendime geldim. Gözlerimi hayretle açtım.

Pelegrini duvara dayanmış, büyük bir Katalan bıçağıyla tırnaklarını düzeltiyordu. Üçüncü haydut hâlâ sigara içmekteydi. Benim halimi gören Tom ismindeki rezil ikinci kovayı da üstüme boca etti.

— Banyosuz yapamaz, ben bilmez miyim patron! diye yeniden sırıttı. Sonra gidip duvardan bir kırbaç aldı.

— Bir de bunu deneyelim, diye homurdandı: Halis fil sinirindenmiş. Bir bakalım...

Sırtımda pardösü olduğu halde ilk darbeyi yer yemez uzun bir feryat kopardım. Sanki göğsüme kızgın demirden bir çember sarılmıştı.

Herif:

— Tamam! dedi, şimdi bu tosunun sesini doyuncaya kadar dinleyeceğiz.

Üçüncü darbede tekrar bayıldım. Yeniden ayıltıp dövdüler. Kuvvetimin gittikçe azaldığını hissediyordum. Anık bağırmalarım da insan sesine benzemez olmuşlardı. Boğazı kesilen öküzler gibi ıslak hırıltılar çıkarıyordum.

Nihayet Pelegrini:

— Şimdilik bu kadarı elverir, dedi, ölüverirse pişman olursun Tom. Arkadaşların öcü usulüyle alınmamış olur.

— Öyleyse biraz da şu orospuyu okşayayım.

— Rica ederim, ne ayıp şey! Hiç kadınlara el kalkar mı?

— Ben el kaldırmayacağım ki...

Herif böyle der demez yere çökmüş biçare kadının üstüne yürüdü. Madam Velmon öyle dehşete kapılmıştı ki anık hiçbir şeyin farkında değildi.

Tekmeyi belinin ortasına yiyince hafif bir şikâyet iniltisi koyuvererek iki adım ileriye fırladı, yere serildi.

Haydut yumruklarım sıkarak yeniden üstüne yürüdü. Fakat Pelegrini bu sefer ciddi bir sesle emretti:

— Olmaz dedim Tom, emirlerime kulak verilmezse kızarım.

Tom homurdanarak geri çekildi.

Pelegrini kadının yanına yaklaştı. Katalan bıçağını havaya atıp tutarak gayet sakin bir ifadeyle:

— Madam Velmon, dedi, sizinle bir hayli vakit kaybettim. Teklifimi artık yerine getirmelisiniz.

Kadın anlamayan bakışlarla herifin suratına bakıyordu.

Pelegrini'nin gözlerinden nefrete benzeyen bir şey geçti. Bu herif isteklerine karşı duruldduğu zaman kuduz köpeğe dönüyordu ama bunu sezdirmeyecek kadar sinirlerine hakim olabiliyordu.

İçinde bulunduğumuz dekora ve şartlara hiç uymayan gayet yumuşak bir sesle konuştu. Bu yumuşaklık burada kime olsa dehşet verirdi. Çünkü en korkunç işkencelerin tatbikinden asla çekinmeyeceğine inşam derhal inandırıyordu.

— İstediğim kâğıdı muhakkak imzalayacaksınız Madam, dedi, imzalamadan olmaz.

— İmzalamayacağım. İsterseniz beni öldürün.

— Hemen aklınıza ölmek ve öldürülmek geliyor. Bu dünyada ölümden evvel aşılacak öyle merhaleler var ki tadına doyulmaz. Kâğıdı getirsinler mi?

— Siz deli misiniz? Öyle bir kâğıdı nasıl imzalarım? Kocamı parasına tamah ederek öldürdüğümü imzalarsam beni elektrikli sandalyeye oturtacak delili size vermiş olurum.

— Ben de zaten başka bir şey istemiyorum ki güzelim. Benim istediğim de bu.

— İmzalamayacağım.

— Siz bilirsiniz. Ben sizin yerinizde olsam verdiğim müsveddeyi el-yazımla temize çeker altına da imzayı basardım.

— Namussuz herif!

— Siz bilirsiniz. Tom lütfen Van den Ploocke'u çağırır mısınız? Yukarıdaki müsveddeyle beraber bir de dolmakalem, birkaç kâğıt getirsin.

Pelegrini bana baktı. "Bu kadınlar ne garip mahluklar" manasına kederle başını salladı.

— İmzalarsa işler ne kadar kolaylaşacak değil mi Mister Hammer? dedi, herkes için işler birdenbire tıkırına girecek. İnatçı olmayı anlarım ama inat bir şeye yaramalı. Siz de bu kanaatte değil misiniz?

Ben pek bitkin olduğum halde müthiş bir işin hazırlanmakta olduğunu seziyordum.

Pelegrini birdenbire farkına varmış gibi hayretle arkadaşına baktı:

— Bili, dedi, bu ne aptallık! Mister Hammer'in ellerini bağlamışız. Lütfen Bili, muhterem misafirimize bir ortaçağ kelepçesi geçirelim. Dostumuz Van den Ploocke işe başlayınca dalgınlaşır. Mister Hammer haddini bilmediği için karışmaya kalkar. Sonunda teessüf edilecek bir hadise vuku bulabilir.

Hâlâ elinde Katalan bıçağı vardı. Belli bir şey herif her çeşit silahla oynamaya bayılıyor.

Bili durarak birbirine zincirle bağlı iki bileklik indirdi. Bunları bileklerime geçirip kilitledi. Anahtarı patrona uzattı. Pelegrini şefkatle.

— Sende kalsın yavrum, dedi, Mayk Hammer dostumuz nallan dikince çözer, azad edersin. -Merdivenlerden gelen ayak seslerim duyunca yüzü asıldı: Biz çıkalım Bili, dedi, insanların aptallığını seyre tahammülüm yok. Hele bu aptallığı yapan bu kadar güzel bir kadın olursa...

İçeriye kâğıtlarla bir garip adam girmişti. Sırtında bembeyaz, tertemiz bir doktor gömleği vardı. Bu gömleğin altında mum gibi ütülü siyah bir pantolon ve rugan iskarpinler görünüyordu. Sarı saçları tepesine doğru seyrekleşmişti. Çerçevesiz gözlüklerinin arkasından deniz mavisi güzel gözleri insanın yüzüne bir çocuk safiyetiyle bakıyordu.

Fakat o kadar sıska bir adamdı ki bu sıskalık ilk bakışta bütün diğer hususiyetlerini ortadan kaldırıyor, yürek ürperten bir manzara halinde dikkati çekiyordu.

Mahcup mahcup gülümseyerek yaklaştı. Ayak topuklarını birbirine vurarak patronu selamladı. Pelegrini:

— Geldiniz mi Her Ploocke? dedi, maharetinize ve ihtisasınıza müracaat zorunda kalacağımı sahiden ummamıştım. Evvela sizi birbirinizle

tanıştırayım: Madam Velmon, işte emsalini dünya tarihlerinin görmediği bir mütehassıs. Muhterem doktor Her Ploocke. Kendisi on beş yaşından itibaren sinirler üzerinde çalışmaya başlamıştır. İlk zamanlar tabii hayvanlar, bilhassa kediler üzerinde tetkikat yapıyordu. Bu işe ilk mektepte merak sarmış. Sonra Berlin Üniversitesi'nin Tıp Fakültesinde cesetler üzerinde devam etmiş. Nihayet İkinci Cihan Harbinde toplama kamplarında çalışmış. İnsan sinirleri üzerindeki hudutsuz bilgisi oradan geliyor. Nazileri temizleme mahkemelerinden yakasını zor kurtardı. Bir müddetten beri bana yardım ediyor.

Kendilerine minnettarım.

Pelegrini bunları söylerken benim gözüm Tom'la Bill'in yüzlerine ilişmişti. İkisinde de bet beniz kalmamış. Dizlerinin titrediğine yemin ederim. Doktora öyle bakıyorlar ki, neredeyse korkudan ve dehşetten yürekleri çatlayacak.

Doktor Her Ploocke, Madam Velmon'a yaklaştı:

— İmzalasanız fena olmaz, dedi, ben esaslı bir tecrübeden mahrum kalacağım ama olsun... Yazın da imzalayın.

Madam Velmon herifin uzattığı kâğıtlarla kaleme hızla vurdu. Kâğıtlar hışırdayarak etrafa dağıldı. Dolmakalem taş döşemeye düşerek kırıldı.

Doktor gülümseyerek:

— Madam biraz asabi, dedi, pekâlâ!

Yerden kalemi sükunetle aldı. Kendisine çok güvenen bir sesle:

— Bir başka kalem bulalım patron, dedi, nasıl olsa lazım.

Pelegrini kendi kalemini verdi.

— Biz yukarıdayız doktor, dedi, iş bitince kâğıdı bana getirirsiniz.

— Başüstüne!

Tom'la Bili patronun çıkmasını beklemeden tabanları yanmış gibi dışarı fırladılar. Pelegrini elindeki Katalan bıçağıyla doktora dostça selam verip çıktı. Ağır demir kapı kapandı.

Doktor kâğıtları aynı korkunç sükunetle yerden aldı. Kalemle beraber işkence tekerleğinin üstüne koydu. Bana bakarak gene mahcup mahcup gülümsedi.

Bu herifin nasıl bir canavar olduğunu ancak Madam Velmon'a dönünce anladım. Birdenbire değişmiş, suratına bir deli hainliği gelmişti. İngilizcesinin belli belirsiz Alman şivesiyle:

— Bir kere daha hülasa etmeyi vicdan borcu bilirim Madam, dedi, size yapılan teklifi biliyorsunuz. Bir kâğıt yazıp imzalayacaksınız. Kabul mü?

— Alçak herifler! Beni korkutamazsınız.

— Korkutmak mevzubahis değil. Çünkü korku normal insanların sık sık duydukları bir histir. Biz size insanüstü bir duygu vereceğiz.

— Ben ölümden korkmam.

Zavallı kadın bu sözleri dişleri birbirine vurarak söyleyebilmişti.

— Cesur insanlar üzerinde çalışmak daha hoşuma gider Madam, hazırladığım kitap, bilhassa böyle mevzulara ait. İsterseniz size düşünmeniz için beş, on dakika mühlet vereyim.

— İstemem. Düşünecek bir mesele yok. Ne yapacaksanız bir an evvel yapın.

— Başüstüne! Şimdi beni dikkatle dinleyin. İnsanlara istedikleri bir şeyi yaptırmak veya söylemek istemediklerim söyletmek için tarihte birçok usul denenmiştir. Bunların bir kısmı gayet kabadır, bir kısmı da bir çeşit insan dehasının hayret edilecek buluşları. Kaba işkence bir müddet sonra insan sinirleri üzerinde tesirini kaybediyor. Üzerinde çalışılan vücut hiçbir şey hissetmez oluyor. Hele bayılırsa her türlü bedeni azaptan bir müddet için de olsa kurtuluyor. Ben tetkik ettim. Engizisyon cellatlarının çoğu bu hususta-gayet-acemi ve cahil imişler. Yaptıkları iş mesleğe şeref verecek, zanaatı yükseltecek şeyler sayılmaz. Biz toplama kamplarındaki imkânlarımız sayesinde bu işin her cihetini etraflıca tetkik ettik. Pratikte tatbik fırsatını bulduk.

Herifin üzerine bir azamet gelmişti. Gayet muazzam bir fenni keşifte bulunmuş gibi övünüyordu. Vücudumun her tarafı feci surette sızladığı

halde şuurum şaşılacak derecede uyanıp keskinleşmişti. Ömrümde görmediğim müthiş bir manzaraya şahit olacağımı anlamıştım.

Doktor sakin adımlarla bir köşeye doğru yürüdü. O zamana kadar fark etmediğim demir çemberli bir eski sandığı açtı. İçinden parlak demirden bir çekmece çıkardı. Bunu getirip yere bıraktı.

Bu sefer sesi ihtirasla ve sabırsızlıkla titriyordu:

— Sizin Madam, dedi, müsaadenizle derinizi yüzeceğiz. Bunun adına Daşo kampında "İhtiras soyunması” derdik. Ölümle daha iyi yatabilmesi için insanın derisinden bile soyunması... Bakınız bu nasıl bir iş! İyi dinleyin! -Gayet ince bir ameliyat bıçağını ışığa kaldırarak parlattı: Bunu görüyor musunuz? Basit bir operatör bıçağı. Sizi ölümle daha yakından çiftleştirmek için işte bunu kullanacağız. Orada tespit ettik. Yanılmadığımıza eminim. Istırabı en fazla uzatan bu usuldür. Birazdan siz de bizzat deneyip bana hak vereceksiniz. Istırap uzuyor Madam, çünkü hiçbir hayati uzuv üzerinde çalışmıyoruz. Bıçağımız hep deride dolaşıyor. Şimdi sizi anadan dogma soyacağım. Sonra önden ve arkadan vücudunuzun derisini birer parmak genişliğinde şeritler halinde yüzeceğim. Bu şeritler omuzlarınızdan başlayarak diz kapaklarınıza kadar yüzülecek. Fakat tamamıyla koparılıp alınmayacak. Sonra efendim, bir uzun demir parçasını ateşte kızdırıp vücudunuza değdireceğim. Yüzülmüş derilerin yerlerde sürünen şeritleri üzerinde sendeleyerek yürümek zorunda kalacaksınız.

Zavallı Madam Velmon müthiş bir çığlık savurarak yerinden fırladı, fakat o kadar dehşete kapılmıştı ki ayakları kendisini taşıyamadı. Yuvarlanarak, duvara kadar geriledi. Orada ellerini yüzüne kapatarak öylece kaldı.

Namussuz herif böyle reaksiyonlara alışık olmalı ki, hiç aldırmadı. Rutubetli taş mahzeni korkunç surette inleten deli sesiyle:

— Her adımda kendi derinizi bizzat kendiniz biraz daha yüzmüş olacaksınız, diye devam etti, bu vaziyet böylece bir hafta kadar sürebiliyor. Tam bir hafta ölmeden derilerinizin şuranızdan, buranızdan sarktığını seyrederek ıstırap çekeceksiniz. Sonra asıl mühim safha başlayacak. Bu safha benim icadımdır, şahsen benim icadım.

Ellerini keyifle ovuşturdu.

— Ben bunu sadece sizin gibi güzel kadınlara tatbik ettim. Güzel olan Yahudi kadınlarıyla Führerimizin düşmanı olan bütün güzel kadınlara... Bunun da vasıtası gayet basit muhterem Madam... Gayet... Lütfen ellerinizi yüzünüzden çekin. İşte efendim: Marangozların kullandıkları kalın zımpara kâğıtlarından bir tabaka. Bir tabaka bile değil, bir tabakanın dörtte biri. Evvela tepenizdeki saçları ustura ile kazıyacağız. Şöyle el ayası kadar bir yeri kazıyoruz. Sonra bu kazınmış yerin tam ortasını zımpara kâğıdıyla kazımaya başlıyoruz. Kazıyoruz, kazıyoruz, kemik meydana çıkıncaya kadar. Yani orada bir küçük çukur peydahlanıyor muhterem Madam. Şunu içine alacak kadar küçük bir çukur.

Herif böyle söyleyerek iki parmağının arasında tüttüğü parlak bir şeyi havaya kaldırdı. Ben de Madam Velmon da deli deli bakıyorduk. Melun doktorun elindeki herhangi bir rulmanın fındık büyüklüğünde çelik bilyasıydı.

— İşte benim deham burada Madam, diye gururla boğulur gibi devam etti: Bu çelik bilyayı ateşte kıpkırmızı hale gelinceye kadar kızdıracağım. Sonra kafanızda açtığım çukurda bırakacağım. Bir müddet sonra kemik kızacak, içinde beyniniz erimeye başlayacak. Beyninizin eridiğini hissedeceksiniz. Beyin eriyince insan hemen ölür zannederler. Hatadır insan hemen ölmez. Beyninizin eriyerek genzinize aktığını duya duya...

Madam Velmon müthiş bir feryat koparарак yerinden fırladı. Kapıya kadar koştu. Demir kapıyı yumruklamaya başladı. Bir taraftan uzun çığlıklarla âdeta uluyor, bir taraftan:

— Pel!.. Pel!.. Yetişin imzalayacağım! diye bağırıyordu.

Kapı derhal açıldı. Pelegrini gülümseyerek içeri girdi.

— Mersi doktor, dedi, ihtisasınıza eskiden beri hürmetim vardı, teşekkür ederim.

— Birşey değil efendim, ben vazifemi yaptım.

Haydut reisi yere çökmüş inleyen kadına nefretle baktı.

— Çabuk bitirelim bu işi Madam, dedi, şehre dönmeliyim. Lütfen müsveddeyi temize çekip imzalayın.

Benim boğazım kurumuştu. Hiçbir şey yapamamaktan gelme müthiş bir öfkeye kapılmıştım. İlk defa olarak tabancamla bir namussuz herifin kamına iki kurşun sıkmanın ne kadar ucuz kurtulma olduğunu anlıyordum. Bunlara ancak böyle şeyler layıktı, bu namussuz Nazi celladının masumlara tatbik ederek inceltti̇ği müthiş işkenceler.

Zavallı Madam Velmon işkence tekerleğine dayanmış, deli gibi yazıyordu.

— Yazma! diyememenin azabı içinde gözlerimi kıstım.

Yazı devam ettiği müddetçe Alman doktor elindeki çelik bilyayı usta bir hokkabaz gibi havaya atıp tutarak eğlendi. Pelegrini denilen haydut da Katalan bıçağıyla oynadı durdu.

Ben yavaş yavaş yorgunluğumu ve dayak yerlerinin acısını duymaya başlamıştım. Vücudum kıymık kıymık doğranıyordu. Ağzım zehir gibiydi. Yutkundukça sanki sulfato çiğniyordum.

Canım müthiş surette sigara istiyordu.

DOKUZUNCU KISIM

Madam Roz kâğıdı imzaladıktan sonra yere attı ve işkence tekerleğine yüzü koyun kapanarak ağlamaya başladı. Arada sırada:

— Mahvoldum, mahvoldum! diye inliyordu.

Pelegrini bir işaretle doktora gidebileceğini anlattı. Herif korkunç avadanlıklarını canı sıkılmış bir suratla çekmeceye koydu. Çekmeceyi tekrar sandığa yerleştirdi.

Gene topuklarını birbirine vurarak patronu selamladı:

— Artık içebilir miyim? diye sordu, susuzluktan ölüyorum. İçmeme müsaade eder misiniz?

— Evet. İçebilirsin doktor.

— Mersi... Teşekkür ederim. -Herifin elleri titremeye başlamış, suratına bir alkolik budalalığı gelmişti: Çok mersi... Çok...

Başını kırarak efendisini bir daha selamladı. Herif çıkarken Pelegrini dönüp bakmadan:

— Tom'la Bili buraya gelsin! dedi.

Kâğıdı yerden almıştı. Bir müddet göz gezdirdi. Sonra katlayıp iç cebine soktu. Hafif bir ıslık öttürdü. Bana göz kırptı.

Kadına yaklaştı:

— Asıl şimdi kurtuldunuz meleğim, dedi, sizinle bakın ne tatlı günler geçireceğiz. Size bütün bunları unutturacağım. Aramızda böyle bir mukavele olmasaydı aklınıza uyar bir delilik yapardınız, ben de kızardım. Malum ya, kızarsam hesabı kitabı şaşırırım. Dostlarıma bile zarar verdiğim olur. Şimdi buyurun, biraz istirahat edin.

Kadın bu herifin herhangi bir temasından ürkerek sıçrayıp kalktı. Geri geri çekilip:

— Bana elinizi sürmeyin, bana elinizi... diye yalvardı.

— Siz bilirsiniz. Ne zaman elimin sürülmesine ihtiyacınız olursa söylersiniz. Şunu da haber vereyim sevgilim, polisler arkanızda... Ortalığı velveleye vererek sizi arıyorlar. Bizde birkaç gün misafir kalırsınız. Vereceğiniz ifadeyi avukatımla tespit edeceğim. Bunu iyice ezberledikten sonra serbestsiniz. Serbestsiniz dedimse yani zincirleriniz elimde.

Bunu söylerken kâğıdı koyduğu cebine hafif hafif vuruyordu.

Kabzası aşağı gelmek üzere cebine soktuğu Katalan bıçağını tekrar eline aldı. İçeri giren adamlarına:

— Tamam! dedi, şimdi sıra Mister Mayk Hammer'da. Kendisine alt kattaki odayı hazırladık. Götürüp yerleştirin. Siz Bili burada kalacaksınız. Eğer Mister Hammer gürültü etmeye kalkarsa kendisini doktora teslim edersiniz. Doktor zaten ihtisasım gösteremediği için kederlenmiştir. Mister Hammer'la meşgul olmak fırsatını bulursa sevinir. Madam da birkaç gün size misafir. Yemeklerine dikkat edeceksiniz. En ufak bir şikâyet duyarsam karışmam.

— Peki patron!

Bili yanıma yaklaştı:

— Kalk bakalım kabadayı, dedi, düş önüme.

Davrandım. Bacaklarım beni taşıyacak halde değillerdi. Tom ensemden tutup yardım etti. Ayağa kalkınca arkadan dizimin oynak yerine bir tekme vurarak beni bir kere daha yüzü koyun döşemeye serdi.

Tekrar ensemden tutup kaldırdı.

— Hiç tadı yok, dedi, bir de dövüşmesi meşhur derler. Yalan. Bu Mayk denilen hergele yeri öpmekten başka birşey bilmiyor.

Koridora çıktık. Merdiven altında daha aşağıya inen bir başka merdiven vardı. Daha üçüncü basamakta tamamıyla karanlığa gömülmüştüm. İnsiyaki bir hisle yirmi basamak saydım. Bu seferki koridor topraktı ve sızıntılardan çamur içindeydi.

Bili elektrik fenerini yaktı. Koridorun duvarları gayet uydurma bir surette taştan örülmüştü. Tam karşıda bir demir kapı görülüyordu. Bili bu kapıyı müşkülatla açtı.

— Buyurun Mister Hammer, dedi, ömrünüzde göreceğiniz son ışığın tarafımdan yakıldığını unutmayın.

Kamına bir tekme indirmeyi düşündüm. Sonradan vazgeçtim. Aramızdaki hesap bir değil yüz tekmeyle görülecek cinsten değildi.

Bili demir kapıyı açtı. Tom da benimle aynı zamanda tekme atmayı düşünmüş olmalı belimin tam ortasına bir tane yerleştirdi. Karanlığa doğru âdeta uçtum. Demir kapılı mahzenin zemini, koridordan dört basamak aşağıda olduğundan “uçtum" sözü yerinde kullanılmıştı.

Ayak bileklerime kadar yükselen çamura yüzü koyun uzanmıştım. Arkamdan demir kapı gıcırtıyla kapandı Yedi yüz kademlik bir maden ocağında feneri sönmüş bir madenci gibi insanı ürperten müthiş bir karanlığa gömülmüştüm.

Ayak sesleri uzaklaşınca davranıp oturdum. İlk aklıma gelen şey çakmağı ıslatmamaktı. Bu fikirle bütün kuvvetimi topladım. Ayağa kalktım. Ellerimin çamurlarım temizlemek için pardesümün önüne sürdüm. Halbuki pardesüm büsbütün berbat haldeydi. Düğmelerini çözdüm. Ellerimi iç tarafında kuruladım. Sonra çakmağımı dikkatle çıkardım. Bir taraftan da buna ne zaman benzin koyulduğunu düşünüyordum. Bu işi Velda üstüne almıştı. Çakmağı çakıp çakıp yanmadığı için küfre başlayınca elimden gülerek alır, doldurup getirirdi. Kızı hatırlar hatırlamaz yüreğim sızladı. Çakmağa bastım. Hemen yandı. Şu halde benzini var demek. Sarı titrek alev gözlerimi güneş gibi kamaştırdı. Sonra başımın hizasında tutarak etrafa baktım. Burası üç metre karelik bir mahzendi. Bir köşede eski bir somya duruyordu. Üzerinde örtüye benzer birşey bulunmayan çıplak bir somya. Duvarlardan sümüklüböcek izleri gibi sular sızıyordu. Hava kalın makine yağı kadar ağırdı. Burada insan çok yaşamaz, kemikleri erir de geberir gider.

Bu düşünceyle tepeden tırnağa buz gibi terledim, bel kemiğim ürperdi. Hayatımda ilk defa kurşunla, bıçakla vurulup ölmenin ne kadar daha az korkunç olduğunu anlıyorum. Pat’a telefon etmemekle hata etmiştim.

Nerelere gitmek niyetinde olduğumu Velda'ya bildirebilirdim. Bütün bu hayvanlıkların sebebi de nedir bakalım?

Gidip somyaya oturdum. Bir sigara yakmayı ancak o zaman akledebildim. Sigara yanınca çakmağı ihtiyaten söndürdüm. Vücudumdan dalga dalga titremeler geçiyor, dişlerim birbirine vuruyordu. Bunların sigaranın reaksiyonu olmasını temenni ettim. Bir de hastalanırsam hapı yuttuğumun resmidir. Çenelerimi sıkarak kendimi toplamaya çalıştım. "Bu hayvanlığının sebebi oğlum Mayk, Madam Velmon'un güzelliği! Sen hiçbir zaman adam olmazsın. Bu kadar hata eden bir herif günün birinde bu hataları canıyla öder. Kadın güzelmiş. Güzelliği neye yaradı. Gözünün önünde mahvolduğunu seyrettin."

Yere acı acı tükürdüm. Yeraltının derinliklerine mahsus korkunç karanlıkla beraber korkunç bir mezar sükûtu da etrafı gittikçe bastırarak sarıyordu.

Sigara bitince bir müddet ellerimi dizlerime bırakarak öylece oturdum. Böyle oturmanın ölmekten hiç farkı yoktu. Ani bir hareketle sıçrayıp kalktım. Bileklerimi birbirine bağlayan otuz santim uzunluğundaki paslı zincir feci seslerle şıngırdadı.

Kapıya koştum, kanadı çakmağımın ışığında bir müddet tetkik ettim. Hayır, burada yapılacak hiçbir iş kalmamıştı. Oturup rahat rahat ölümü beklemekten, yahut dostum Pelegrini'nin hakkımda verdiği karar neyse onun tatbikine intizar etmekten başka birşey yapılamazdı.

Vücudumdaki sızlamalar rutubetle beraber büsbütün azgınlaşıyorlardı. Başım dönüyor, ensem zonklayarak ağrıyordu.

Üstüme bir uyuşukluk çökmekteydi. Tekrar somyaya döndüm, pardesüye sarılarak uzandım. Baygınlığa daha çok benzeyen bir halle uyumuşum. Dalarken iki kere "Velda! Velda!" diye inlediğimi hatırlıyorum.

***

Kâbuslarla dolu bu baygınlık hali ne kadar sürdü bilemem. Biraz kendimi toplamış olacağım ki, saatimi hatırladım. Herhangi bir günün yahut gecenin üçünde durmuştu. Birtakım karışık hesaplar yaparak aradan en az yirmi dört

saatin geçtiğine karar verdim. Midem kazınıyor, yutkundukça susuzluktan boğazımın derisi yüzülmüş gibi sızlıyordu.

Rutubet iliklerime işlemiş, paslı demir bilezikler bileklerimi âdeta yarı yarıya aşındırmıştı.

Bir müddet bunlardan kurtulmaya çalıştım. Bu gayret bileklerimi büsbütün acıttı. Sigaralarımı saydım, buruşmuş bir paketin içinde ancak beş tane kalmıştı.

Bir tanesini yaktım. Her nefeste parmaklarımı aydınlatan kırmızı ışık zifiri karanlığın içinde garip bir hayvan gözü gibi parlıyordu.

Meşhur öfkelerimden birisinin başlamak üzere olduğunu sezmekteydim. Eğer bu sırada, New York şehrinin bütün namussuzları bir arada elime geçseydiler, kadın, erkek bu yüz binlerce hergeleyi hiç usanmadan birer birer öldürürdüm.

Hele Pelegrini, hele Tom, hele Bili denilen pis herif, hele hele ipten kazıktan nasılsa kurtulup kapağı Amerika’ya atan eski Nazi celladı pezevenk...

Ayağa kalktım, vıcık vıcık çamurda bata çıka bir müddet dolaştım. Üst dudağım patlamış olduğu için doya doya sövüp sayamıyordum, bu da beni ayrıca öfkeden kudurtuyordu.

Toprak seviyesinden otuz basamak aşağıya birisini kapatıp onu orada unutmak için insanın nasıl bir canavar olması lazımdı. Herifler işimi bitirecek bir tek kurşuna bile acımışlardı. Halbuki her dakika bu cenabet New York şehrinde binlerce kurşun savruluyor. Ben de her zaman bunlardan biriyle er geç gebereceğimi gülümseyerek düşünmez miydim? Demek bu bile hüsnü kuruntuymuş.

Katalan bıçağıyla oynayan Pelegrini gözümün önüne geldi. Yapacağı işkenceyi tatlı tatlı anlattıktan sonra elindeki çelik bilyayı keyifle atıp tutan gözlüklü namussuzu görür gibi oldum.

Madam Velmon’un dehşete kapılmış güzel yüzü... Nefesimi keserek bir an durdum.

İşte tam bu esnada çok uzaktan müphem bir gürültü duyar gibi oldum.

Burada farelerin bile yaşamadığını çoktan anlamıştım. Gömüldüğüm bu çamur dolu mezara hiçbir gürültü gelip yetişemezdi. Şu halde ya gürültüyü kendim uyduruyordum, yahut yeniden kâbuslar ve buhranlar başlıyordu.

Mahzenin havası gittikçe zehirleniyor olmalı ki, beş on adım gidip gelişten sonra dizlerim kesilmişti.

Tekrar somyaya çöktüm.

Aradan bir saniye geçmemişti ki bu kavanoz dipli dünyada hiçbir insanoğlunun duyamayacağı müthiş bir sevinçle yerimden sıçradım. Merdivenlerde ayak sesleri vardı. Artık bunu kendim uydurmuyordum. Sahici ayak sesleri, haydutlardan biri geliyor. Beni öldürmeye geliyorlar. Çok şükür... Bu bekleme artık bitecek... Büyük bir ümitle dikilmiştim. Bu fırsatı asla kaçırmayacaktım. Bu sefer kendimi muhakkak öldürtecektim. Herif belki de sarhoştur, inşallah sarhoştur da çabuk kızar. Kafama bir kurşun sıkar. İsterse karnıma sıksın. Sıksın da bu azap bitsin!

Kapının kalın demirleri çekiliyordu. Bir an bunun da Alman doktoru tarafından etraflıca düşünülüp hazırlanmış bir işkence olabileceği aklıma geldi. Sürgüleri açıyor gibi yapacak da sonra dönüp gidecek.

Az kalsın nefesim kesiliyordu. Kapı yavaşça aralanırken ileri atıldım. Gözlerime kuvvetli bir elektrik fenerinin keskin ışığı doldu. Bu ışıkla deminki koyu karanlık arasında hiçbir fark olmadığını bir saniyede düşündüm. Gene hiçbir şey göremiyordum.

Bu parlak karanlığın ortasında tanıdık bir ses:

— Mayk! dedi.

Dizlerimin bükülmesine nasıl mani oldum, nasıl sevincimden kalbim çatlamadı hâlâ şaşarım.

Bir kadın sesi tekrar:

— Mayk! dedi.

Boğuk bir homurtu koyuverdim. Yumruklarımı gözlerime kapatmış öylece kalmıştım. Sesin kime ait olduğunu kestirmeye çalışıyordum.

Işık yüzümden karnıma, sonra ayaklarıma indi. O zaman saçları darmadağın, üstü başı perişan Madam Velmon’u karşımda buldum.

— Roz! diye bağırdım. Daha doğrusu bağırdığımı zannettim. Sesim kısılmıştı.

Roz koşup boynuma sarıldı. Yanaklarımı öperek:

— Mayk! Zavallı Mayk! diye ağlamaya başladı.

Öteki elinde bir tabanca bulunduğunu taze barut kokusundan anladım. İlk akıllı sözüm:

— Kurşun var mı silahta? diye sormak oldu,

— Kurşun mu? Var sanırım.

— Ver.

— Dur canım, hele ellerini çözeyim de...

Elektrik fenerini tutan elinde kelepçemin anahtarı da vardı. Kollarımı zincirlerden kurtulunca kendimi biraz daha topladım. Kadını sımsıkı kucakladım.

— Nasıl becerdin ruhum, dedim, nasıl fırsat bulabildin?

— Şimdi bir şey sorma Mayk, hiçbir şey sorma... Bu mezardan hele bir çıkalım da...

— İmzaladığın kâğıt ne oldu? Ele geçirdin mi? Geçirmedinse de ehemmiyeti yok. Ben sana o kâğıdı getiririm, mutlaka getiririm. Yemin ediyorum.

— Sağ ol. Getireceğine eminim.

Kadının beline sarılmış olarak merdivenleri çıktım. Güzel vücudu kolumun arasında ürpermeler geçiriyordu.

— Yukarıda kimse var mı? diye sordum. Canlı kimse kalmadı galiba! diye titreyen bir sesle cevap verdi.

— Canlı kimse kalmadı mı? Fena. İşte bu çok fena... Bir canlı herifin gırtlağını sıkmalıyım sevgilim, kemiklerini teker teker kırmalıyım. Derisini yüzmeliyim, ötesi yok... Hem de onların ince usulleriyle değil, kabaca, hayvanca... Kasabın henüz soğumamış hayvan derisini yüzmesi gibi.

— Sus Mayk rica ederim, bayılacağım.

Bu sefer kendi sesimi kendim duyarak ürperdim. Gırtlağımdan bu korkunç naralar nasıl çıkıyordu hayrettir. Avaz avaz bağırıyordum, yeraltı koridoru inim inim inliyordu.

Delirmekten korkarak sustum. Bir yere tutunur gibi Roz'a büsbütün sarıldım.

Bu buhran yeraltı merdiveninin ikinci kat merdivenini çıkarken birdenbire sükunet buldu.

Sol elimde tuttuğum silahı sağ elime geçirdim. Öksürüp kendimi topladım. Durdum, bir sigara yaktım.

Alman doktoru alt kat salonda yüzükoyun yatıyordu. Sırtına iki kurşun saplanmıştı. Öylesine yere serilmişti ki, çarpılan kolları ve ayakları buruşmuş bir Nazi bayrağının üzerindeki gamalı haça benzemiş.

Hâlâ sağlam duran kafasına bir kurşun yerleştirmek, içinde korkunç melanetler doğup büyüyen bu kafatasını parçalamak ihtiyacıyla silahı kaldırdım. O andaki hislerinde otuz şarjörüm olsa bu kafaya üst üste sıkardım. Kurşunsuz kalmak tehlikesi bu hareketime mani oldu.

— Sen mi temizledin bu yılanı? diye sordum.

— Başka çare bulamadım Mayk, kurtulmamız için...

— Budalalık etme! Dünyanın en güzel işini yapmışsın. Bili nerede?

— Sorma Mayk... Bana hiçbir şey sorma... Çok feci... Kendimden nefret ediyorum. Ölünceye kadar kendimi affetmeyeceğim.

— Ne oldu? Yoksa onu da mı temizledin?

Kadının gözlerinde büyük bir pişmanlık vardı. Çaresizlik içinde omuzlarını silkti. Bu sefer onun kuvveti tükeniyordu. Belinden tutup

kendime çektim. Saçlarım koklayarak öptüm. Küçük bir kız çocuğu gibi titriyordu.

— Sağ ol meleğim, dedim, Allah senden razı olsun. Bunları aman vermeden tepelemek lazım. Bunun ne kadar lüzumlu olduğunu ancak seninle ben biliriz... Nerede herifin leşi?

— Yukarıda...

— Geberdiğine emin misin?

— Sus Mayk, ayaklarını öpeyim bir şey sorma!

— Haydi bir bakalım.

— Ben çıkamam... İmkânsız. Oraya gidemem Mayk, neden anlamıyorsun?

— Bakmadan olmaz. Luger'imi de bulmalıyım. Belki yeniden taarruza uğrarız. Silahım gözüne ilişti mi?

— Bilmem.

— İstersen sen beni burada bekle. Ben çıkıp bakayım.

— Dur Mayk.

Madam Velmon bunu çığlık çığlığa söylemişti. Yalnız kalırsa korkudan öleceğini anladım.

Merdivenleri bir hastaya yardım eder gibi çıkardım. Evvelce kapatıldığı odanın kapısı açık kalmıştı. Koridora dört köşe bir ışık vuruyordu.

Roz iki kere sendeledi. Yürümemek istedi. Fakat sonra göğsüme sokularak yaklaştı.

Manzara hakikaten müthişti. Bill'in cesedi yerde, halının üzerinde sırtüstü yatıyordu. Gırtlağı galiba ustura ile boydan boya açılmıştı. Pıhtılaşmış kanla bu yara, sırıtan bir koca ağıza benziyordu. Ustura öyle hınçla çekilmiş ki, gırtlak ense kemiğine kadar kesilmiş. Bu yüzden kafa bir garip şekil almış... Arkasına bakar gibi garip bir şekil. Daha doğrusu herifin ablak suratı bir maskeye benziyor. Yukarıya sıyrılmış bir maske. Asıl ağız da derin ve geniş yara.

Madam Velmon inleyerek sarsıldı. Köşedeki karyolaya götürdüm. Karyola karmakarışıktı. Bu örtüler üzerinde korkunç bir boğuşmanın cereyan ettiği anlaşılıyordu. Bembeyaz çarşaflar paçavralar gibi buruşmuş.

Roz yastığa kapandı. Omuzlan sarsılarak ağlamaya başladı.

Yanına oturdum. Saçlarını okşayarak teselliye çalıştım.

— Nasıl oldu bu iş? diye sordum, nasıl fırsat bulabildin.

Bunu sorduğum anda gözlerim elbiselerine takıldı. Robu parça parçaydı, sol bacağı kalçalarından yukarıya kadar meydana çıkmıştı. O zaman güzel kadınların böyle vazıyetlerde fırsatları hangi sayede ele geçirebildiklerini hatırladım.

Bili cezasını iyi çekmişti. Şehvet ihtirasıyla azgınlaştığı bir anda ölümün kucağına düşmek böyle bir haydudun hak ettiği müthiş ceza şekillerinden birisiydi.

— Sahi nasıl oldu? diye tekrar sordum.

— Sarhoştu Mayk, dedi, zaten Pelegrini bırakıp gidince tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. Nihayet doktorla kâğıt oynamışlar. Kâğıtta bu kazanmış. Bir gün bir gece yalvardı. Israr etti, tehditler savurdu. Bugün akşama kadar içtiler. Gece apansız içeri girdi. Ben öğle üzeri tuvalette gördüğüm bir usturayı gizlice buraya getirmiştim. Üstüme çullandı, elbisemi parçaladı. Aman yarabbi! Nasıl kudurmuş bir hayvana benziyordu. O zaman kuvvetten düşmüşüm gibi kendimi bir an bıraktım. Gözlerini kapattığı sırada usturayı var kuvvetimle bastırıp çektim.

Birdenbire arka üstü döndü. Yüzüme deli bakışlarla baktı. Bir şeyler hatırlamaya çalıştığı belliydi. Mırıldanır gibi:

— Var kuvvetimle... Anladın mı? Şöyle var kuvvetimle... diye inledi.

Kollarım boynuma dolayarak beni kendisine çekti.

Birden değişmiş, hakikaten delirmişti. Alev alev yanan dudaklarını boynuma yapıştırdı. Sonra yavaş yavaş öperek ağzını ağzıma getirdi. Gözleri kaymış, burun delikleri açılıp kapanmaya başlamıştı.

İkimizin asabı da perişandı herhangi bir hisse karşı duracak halde değildik. Bu kan deryasına dönmüş ölüm odasında vahşiler gibi seviştik.

Aklım başıma geldiği zaman tabancayı hâlâ sımsıkı elimde tutuyordum. Silahın sivrilikleri Roz’un vücudunda derin izler bırakmıştı.

Madam Velmon bu boğuşmadan daha sakin çıktı. Gülümseyerek:

— Gidelim Mayk, dedi, biz deliyiz vallahi. Bütün insanlar delirmiş.

Aşağı katta, Bill’e ait olduğunu tahmin ettiğim bir yatak odasında Luger’imi sapasağlam ve dopdolu bulup kılıfına yerleştirdim.

Doktorun pardesüsünü Roz’a giydirdim. Kendi pardesümü de sırtımdan çıkarıp bir kenara fırlattım.

Evvelki gece yağmur altında geldiğim bomboş evden sevgilimle beraber çıktım.

Aşağıya inip meyhanenin arkasına bıraktığım otomobilime yerleşinceye kadar hiçbir şey konuşmadık.

Ancak hareket edince:

— Bir şey içer miydin ruhum? diye sordum.

— Burada hiçbir şey istemem, yolda başka bir yere uğrarız, dedi ve başını halsiz bir hareketle omuzlanma bıraktı.

Derisinin kokusu sanki bütün dünyayı kaplamıştı. Tadım hâlâ damarlarımda hissettiğim bu dayanılmaz kokuyu derin derin kokladım.

ONUNCU KISIM

Tehlikeli bir hastalıktan kurtulmanın nekahet keyfi içindeydim. Sürati arttırdıkça arttırıyordum. Bu suretle düşürüldüğüm ölüm pususundan değil, bizzat ölümden uzaklaşıyormuşum hissini duymaktaydım.

Boğuştuğum herifler anormal mahluklardı. Boğuşma şekli de anormaldi. Bu sebeple insan anormal her şeyi nasıl kolayca unutursa öylece unutuluyorlardı.

Bu anda yanımdaki güzel kadından, otomobilin insana zevk veren süratinden, bir de midemi kazıyan sıhhatli açlıktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Bu hal her zaman böyle oluyordu. Her zaman, namussuzlarla tekrar karşı karşıya gelinceye kadar böyle. Yoksa dayanılır mı?

Yolun tenhalığından istifade ederek kolumu Roz'un omzuna attım. Sanki bir meydan muharebesi kazanmıştım da, dünyanın en kıymetli ganimetine konmuştum. Roz munis bir kedi gibi bir şeyler mırıldanarak göğsüme daha çok sokuldu. Yüzünü gömleğime sürerek:

— Canım sevgilim! dedi.

Şehre girmeden bir küçük meyhanenin önünde durduk. İçeri girerek tenha bir masaya yerleştik. Kızın suratı biraz solgundu ama gözlerinin içi mesuttu. İlk hızla ikişer tane jambonlu sandviç ısmarladım. Fakat daha birinci lokmada hata ettiğimi anladım.

Ruhen mesuttuk ama vücutlarımız hâlâ geçirdiğimiz azapların sarsıntısı içindeydi. Lokmalar bir türlü boğazlarımızdan geçmiyordu. Garsona viski söyledim. İkinci yudumlarda kendimizi daha iyi hissettik. Sandviçlerin hakkından geldikten sonra birer sigara yaktık. Artık ciddi meseleler konuşmanın sırası gelmişti:

— Sevgilim, polisin hani hani seni aradığını söylememiş miydim? diye sordum.

— Hayır, neden? diye şaştı.

— Terzi kadın ifadesini değiştirmiş.

Gözlerine yeniden korku doldu:

— Değiştirmiş mi? diye çekinerek sordu: Ne demiş?

— Ne diyecek! “O gece bana o saatte gelmedi," demiş, “cinayet saatinden sonra uğradı, icabında daha evvel geldiğini söylememi rica etti,” demiş.

— Halbuki daha evvel...

— Daha evveli bırak şimdi. Polisi bilhassa bizim köpoğlusun Pat’ı büsbütün avanak zannetme. Pek göstermez ama Amerika’nın en yaman hafiyesidir. Sen olup bitenleri artık anlatsan iyi edersin, görüyorsun ki işin şakası kalmadı. Hele kuzu gibi oturup haydutların istediği itirafnameyi yazdıktan sonra...

— Haklısın Mayk, ben başından beri budalalık ettim. Her şeyi sana olduğu gibi söylemeliydim.

— Çok şükür. Biraz geç oldu ama, aklının başına gelmesine sevindim.

— Evlilik hayatında hiç mesut olmadım Mayk, bu his inşam gitgide daha çok bastırıyor. Biz kadınlar ne kadar ahmak oluruz elbet bilirsin.

— Rica ederim, ikide bir “Estağfurullah” demeye beni mecbur etme.

— Kaba adam! Şu anda neye benziyorsun farkında mısın, sahiden ahmak bir ilk mektep hocasına.

— Mersi!

— Böyle bedbaht sıralarda biraz eğlenmek lazım gibi geliyor. Benim gibi bir kadın nerelerde eğlenir? Hayır cemiyetlerine aza yazılıp kocakarılarla bitmez tükenmez münakaşalara girişecek değilim ya?

— Tabii efendim, sevgili New York şehrimizde kurulmuş bunca batakhane ne güne duruyor? Herifler buraları neden açmışlar, niçin

kapılarında birbirlerini kurşunluyorlar? Yanlış evlenmiş güzel hanımlar gelip vakit geçirsinler diye.

— Alay etme Mayk, bazen ne kadar gaddar oluyorsun. Şöyle bir dolaşayım dedim.

— Evet, sonra baktın ki kördüğüm olmuşsun.

— Tamam! Sonunda pek de farkında olmadan, birdenbire...

— Burnuna mahut resimleri dayadılar değil mi? O anda yüzünün aldığı şekli görmeliydim.

— Evet, iş evvela şaka iken birdenbire müthiş surette ciddileşmişti. Önce Pelegrini ortada yoktu. Kardiyano kendi hesabına bazı teklifler yaptı. Daha doğrusu kendi hesabına da sayılmaz Bazı arkadaşlarına iş arıyordu. Bunlar nasılsa felakete uğramış biçarelerdi. İyi yüreklilikleri yüzünden başlan belaya girmiş. Şimdi dünya anlayışsız olduğundan iş bulamıyorlarmış. Bir ikisini şoför olarak kocamın nakliyat müessesesine yerleştirmez miymişim? Dediğim gibi önceleri iş kolay geçti. İki şoför tavsiye ettim. Sonra sıra bizim bunca senelik emektar bir kısım şefini değiştirmemize geldi. “Bazen gücüm yetmez,” dedim. O zaman haydutlar derhal dişlerini gösterdiler. Kardiyano evinin soyulduğunu, resimlerin müthiş bir çete reisi olan Pelegrini’nin eline geçtiğini söyledi. Dehşetten deliye döndüm. Müessese direktörünü türlü aşifteliklerle baştan çıkardım, kısım şefini ancak bu sayede değiştirmem mümkün oldu. Bir kere ok yaydan çıkmıştı. Yavaş yavaş yuvarlandım. Etrafımda kurulan ağ gittikçe sıkışıyordu. Nihayet rezalet patlak verdi. Benim de gözüm açıldı.

— Hangi rezalet? Şoförlerden birinin beyaz zehir kaçakçılığı şüphesiyle tevkifi mi?

— Evet.

— İşte bu hadise işleri mukadder akıbetine yaklaştırdı. Kocam şüphelendi. İhtiyar bir adamdı, beni mesut edemiyordu ama kendi işinde emsalsizdi. Şüphelendiği anda mahvolmuştum. Sade evvelce yaptığım aptallıklar elvermiyormuş gibi Pelegrini beni gittikçe daha fazla sıkıştı-nyor, daha olmaz şeyler teklif ediyordu. Tam bu sırada Bob’a rastladım.

Deli gibiydim. Uçan kuştan imdat arıyordum. Bir konuşma esnasında ağzımdan fena bir söz kaçırdım.

— Ne gibi?

— Benim için birisini öldürür müsün, gibi bir söz.

— Ne münasebet? Bunu ancak sevgililer birbirlerine söyler Roz, aranızda böyle bir şey bulunmadığına yemin etmiştin.

— Gene de yemin ederim. Bob kolejde de tuhaf çocuktu. Dostları için hudutsuz fedakârlıklar yapan tiplerden. Kolej hatıralarını yad ederken böyle bir mevzu açıldı. Fedakârlık mevzuu. Bob sevdiği kadın için yapmayacağı fedakârlık olmayacağını söyledi. Ben “Yalnız sevdiğin kadın için mi?” diye sordum. Sonra da diğer sual ağzımdan kaçıverdi. Bin kere pişman oldum. Fakat bir kere iş işten geçmiş, Bob’un şövalyeliği ayaklanmıştı. O kadar samimi, o kadar saftı ki içine düştüğüm çukuru o anda saklamak yüreğini parçalayacak, yeniden başlamış arkadaşlığımızı perişan edecekti. Mütemadiyen "Kocan mı?” diye ısrar etti. Ben işi müphem bir cevapla geçiştirdim. Keşke kocamı kastetmediğimi söyleseymişim! Ne kadar hata ettiğimi cinayetten sonra anladım.

— Cinayet gecesi beraber miydiniz?

— Evet.

— Eve beraber mi gittiniz?

— Evet.

— Niçin?

— Kendisine bazı mektuplar vermek istemiştim.

— Neye dair?

— Pelegrini’nin bazı adamlarım işe aldırmam için yazdığı üstü kapalı tehdit mektupları.

— Bob sana bu çeteyle boğuşacak kadar kuvvetli mi göründü?

— Hayır. Fakat mütemadiyen senden bahsetmişti. Merak edip küçük bir tahkikat yaptım. Bu dünyada beni düştüğüm zilletten ancak sen kurtarabilirdin. Bob derhal sana başvuracaktı. Buna emindim. Devlet içinde

devlet sayılan müthiş Mafya'nın daha yeni hakkından gelmiştin. Doğru düşünmemiş miyim?

— Biraz doğru ama, doğru bir harekete karmakarışık yalanlarla başlamak yanlış.

— Bunu da tecrübesizliğime ver.

— Peki, sonra ne oldu? Yani cinayet gecesi?

— Bob evin arka tarafına dolaşacak, işareti bekleyecekti. Eğer kocam yatmışsa, yahut yatmaya çıkarsa mektupları balkondan kendisine atacaktım. Otomobili evin karşısına çektim. İçeri girdim. Kapıcı misafirleriyle meşgul olduğundan girdiğimi görmedi. Yukarı çıktım. Apartman kapısı aralıktı. Buna biraz şaştım. Tam ayağımı içeri atarken silah patladı.

— Katili gördün mü?

— Gördüm evet.

— Kim?

— Pelegrini!

— Bizzat kendisi mi?

— Bizzat kendisi.

— Senin gördüğünü biliyor mu?

— Nereden bilecek. Bundan biraz şüphelenmiş olsaydı ben şimdi çoktan öldürülmüştüm.

— Haklısın, sonra?

— Sonra deli gibi dışarı uğradım, derhal otomobile atlayıp savuştum.

— Kapıcı gene görmedi değil mi?

— Hiç kimse görmedi.

— Cinayeti ertesi gün gazetelerde okuyup Bob'un işe karıştırıldığını anlayınca...

— Daha evveli var. Otomobili bir müddet deli gibi sürdüm. Sonra polisin ilk soruşturmalarda vaziyeti kolayca öğrenebileceği aklıma geldi.

— Hangi vaziyeti?

— Kocamla mesut olmadığım, bu yüzden münasebetsiz yerlerde, münasebetsiz insanlarla dolaştığım hakikatini... Bunlar beni cinayet işlemek şüphesi altında bırakabilirdi. Daha beteri, cinayetin işlendiği anda orada bulunduğumu belki birisi görmüştü. Çaresizlik içinde terzim aklıma geldi. Beni çok sever, bana acırdı. Teklifimi tereddütsüz kabul etmesi bu yüzdendir.

— Ertesi gün?

— Ertesi gün gazeteleri görüp işe Bob'un feci şekilde karıştığını anlayınca büsbütün dehşete kapıldım. Kocamın odası Bob'un parmak izleriyle doluydu. Daha beteri silahta da Bob'un parmak izleri vardı. Buna evvela hiçbir mana veremedim. Cinayeti gözümle görmüştüm. Fakat öyle bir vaziyette bulunuyordum ki, müdahaleye de imkân olamazdı. Bob'la arkadaşlığımızı polise nasıl izah edecektim? Münasebetimizin kolej talebeliğinin masum devamından ibaret olduğuna kim inanırdı? Benim Bob'la arkadaşlığımın meydana çıkması çocuğu mahvetmekten başka bir işe yaramayacaktı. Kaldı ki, bütün vukuatı olduğu gibi anlatmam da mümkün değildi. Çeteyi ele veremezdim. Malum vesikalar beni manen perişan ettiği gibi, cinayeti Bob'la beraber hazırladığımıza da delil tutulabilirdi.

Roz gözlerinin yaşım göstermemek için başını çevirdi. Ben dolgun bir sesle:

— İnsanı en çok kendi kendine verdiği kararlar şaşırtır, dedim, eğer bana biraz güvenseydin de ilk görüştüğümüz gün bunları söyleseydin...

— Söylenemiyor ki Mayk... İnsan "Belki meydana çıkmaz, belki saklayabilirim'' diye düşünüyor. Başından hiç geçmedi mi sevgilim?

— Şu halde ilk tahminim doğruymuş. Silah sesini Bob da duymuş. Evvelce söylediğin sözü hatırlamış, içeri koşmuş. Kapıcı gene meşgul. Yukarı çıkmış. İyi ama katille nasıl karşılaşmadı? Herif hemen aşağı inemedi mi? Dur hele...

Gözlerimi dışardaki karanlığa diktim. Zihnim gene rampa çıkan bir eski lokomotif gibi soluyarak çalışmaya başlamıştı. Derken dışarıdaki karanlığı

bir otomobilin kuvvetli farları, zihnimdeki karanlığı da bir fikir kıvılcımı aynı anda parçaladılar. “Vay namussuz kerata vay! Sinir kudreti diye ben işte buna derim!” diye homurdandım.

Roz:

— Anlamadım! dedi.

— Korkunç bir şey! Herif zannettiğimden çok daha kuvvetliymiş. Bak nasıl oluyor sevgilim. Bizimki, yani Bob merdivenleri çıkarken haydut henüz içerdeymiş, yani merdiven başında Bob’u derhal tanımıştır. Çünkü senin her hareketini kontrol altında tutuyordu. O zaman üçüncü kat merdivenine çıkmış olmalı. Bob koridora sapıyor. Oradaymışım gibi biliyorum. Herif de arkasından gürültüsüz yanaşmış. Bob’un marifetlerini görünce kimbilir ne kadar sevinip gülmüştür. Sonra gene merdiven başında bekliyor. Bob çıkarken namussuz hergele bu sefer kapıcıyı şahit tutacak müthiş hareketi yapıyor. Yani havaya bir kurşun sıkıyor. Bu kurşunu şimdi gitsem elimle koymuş gibi apartmanın tavanında bulurum. Kapıcı dışarı fırlıyor. Bob’dan yumruğu yiyor. Bu müddet içinde herif sizin apartmandan geçmiş, yangın merdiveninden savuşmuştur. Yahut da ortalığın karışmasından istifade ederek geçip gitti. Umulmaz fırsatlardan bu kadar küstahça istifade edebilmek için çelikten sinirlere sahip olmalı.

— Sahi Mayk... Şimdi ben de anladım. Mesele benim için de şu ana kadar karanlıktı. Tamam, senin tahminin gibi olmuştur.

Elimi tutup yanağına götürdü. Gene küçücük bir kız çocuğu haline gelivermişti.

— Gördün mü sevgilim? diye somurttu: Bu heriflerle ben nasıl başa çıkardım. Daha beter saçmalamadığıma şükret! Bunlar insanı göz göre göre elektrikli sandalyeye oturturlar da, nasıl olduğunu kendin de anlayamazsın, haksız mıymışım?

— Haklısın. Vay budala Bob vay! Bir insan bir işin nasıl cereyan ettiğini yüzde yüz bilmeden çirkefe tepesi üstü dalar mı?

Bu sualin cevabını beklemişim gibi sustum. Sonra gülmeye başladım.

Roz:

— Neye gülüyorsun kuzum? diye şaştı.

— Kendi sözüme, dedim, sanki yapmadığım bir şey! Halbuki ben bütün ömrümde işlerin içyüzlerini öğrenmeden belaya dalmışımdır. Oğlan seni kurtarmak istemiş. Kimbilir ne kadar kızmıştır.

— Kime?

— Sana!

— Neden?

— Cinayeti budalaca işlediğinden.

— Bir şey aklıma geldi Mayk, hem parmak izlerini bırakıyor, hem de "Ben öldürmedim," diyor.

— Gayet basit. Bu ifade bana yolladığı imdat mesajı. Ben işte bir garabet olduğunu anlayıp paçaları sıvayacağım. Çocuk bana her zaman güvenmiştir. Güvendiği için de çetesi idamdan yirmi seneye kadar en ağır cezalara çarptırıldığı halde kendisi ucuz kurtuldu ya...

— Bu sefer?

— Bu sefer de öyle olacak. Mutlaka kurtulacak.

— Masumiyetini nasıl ispat edeceksin?

— Gayet basit. İkinci kurşunun yerini meydana çıkaracağım.

— Pelegrini kocamı neden öldürmüş olacak?

— Amma sual bu. Kocan nakliyat müessesesine bir beyaz zehir kaçakçısı çetesinin sızdığını farketti. Şüpheli memurlar ve müstahdemlere derhal yol verecekti. Halbuki çete hesaplarını müesseseden istifade etmek üzerine kurmuştu. Müşterilerini kısa bir müddet de olsa zehirsiz bırakmak işlerini berbat edebilirdi. Pelegrini kocanla anlaşmaya geldi. Baktı ki Nuh diyor, peygamber demiyor, işi uzatıp vakit kazanmak için adamcağızı temizlemekten başka çare bulamadı.

— Çok tehlikeli değil mi?

— Değil. Hele elinde o Alman doktoru gibi korkunç vasıtalar bulunduktan sonra cinayeti kime olsa itiraf ettireceğine emin. Kaldı ki

bizim budala Bob kendi ayağıyla geliyor. Sen de işleri büsbütün karıştırarak herifin ekmeğine yağ sürüyorsun.

— Sahi Mayk, doğru! -Yüzüme hayran hayran baktı: Sen ne akıllı adamsın sevgilim, hem akıllısın hem de demir balyoz gibi dövüşüyorsun. Bu iki meziyet binde bir erkekte beraber bulunur. Oh, çok şükür Yarabbi! Beni de, Bob'u da kurtaracağına artık inanıyorum. Değil mi sevgilim?

— Bakacağız. Sen şimdi bana Pelegrini denilen serseriyi nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin?

— Nerede bulabileceğini mi? Dur bakayım. Bunu Kardiyano daha iyi bilir.

— Bırak o Kardiyano'yu! Sana herifin çoktan geberdiğini söylemedim mi?

— Geberdi mi? Hiç farkında değilim. Doğru mu? Hay Allah senden razı olsun Mayk, o namussuzu temizlemekle...

— Ben temizlemedim. Buna da çok üzüldüğümü saklamaya lüzum görmüyorum.

— Öyleyse kim temizledi?

— Pelegrini, yahut adamları.

— Niçin? Pelegrini'nin çok işine yarıyordu.

— Galiba çeteyi tasfiye ediyor. İşe cinayet karışınca böyle olur. Kan dökmek iyi değil. Yani polisin davranacağı cinayetleri işlemek hata. Çeteler kendi aralarında boğuşurlarsa polis buna "Hesaplaşma", "Koz bölüşme" diyerek aldırmaz. Fakat meşhur bir iş adamını öldürmek başka şey... Pelegrini kendisini ele verebilecek bütün suç ortaklarını temizliyor. Bu işler her zaman böyle olmuştur. Yoksa kurulmuş düzenlerin, bu çeşit cinayet ve suç topluluklarının dağılması bu kadar kolay olmazdı.

— İyi ama... Dur Mayk, öyleyse benim hayatım da tehlikede.

— Hiç şüphen olmasın. Bu sebeple şimdi seni nereye bırakacağımı düşünüyorum. Birkaç gün, belki de yarın akşama kadar hem Pelegrini'nin, hem de polisin eline geçmeden saklanabileceğin bir yer var mı?

— Hayır Mayk, beni bırakamazsın .. Beni bırakma!

Gözlerine gene dayanılmaz bir korku dolmuştu. Elini okşadım:

— Korkma, dedim, sonuna geldik.

— Korkuyorum Mayk, korkudan ölürüm. Evet, beni mutlaka öldürürler. Hem de bu gece, mutlaka.

— Eğer münasip bir yer bulamazsak doğru... Düşün, iyi düşün. İcap ederse... Yani başka çare bulamazsak Pat'a gideriz.

— istemem. Beni sorguya çekerler. Perişan bir haldeyim. Polise gittiğimi Pelegrini hemen duyar. Duyar duymaz vesikaları, resimleri meydana çıkarır. -Ağlamaya başladı: Ölmek bin kat hayırlı Mayk.

— Ağlama canım, yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Bana biraz güven. Seni hiç öldürtür müyüm? Yüzüme bak bir kere... Budala seni!

Gülümsemeye çalışarak başını kaldırdı. Gözleri pırıl pırıl yaşlarla dolmuştu. Bu haliyle tapılacak kadar güzeldi. Yüreğim merhametle çarparak derin derin içimi çektim. İnsanlar başlangıçta asla tahmin edilemeyen küçük, değersiz, masum hatalardan dolayı kısa zamanda nerelere kadar düşüyorlar, nasıl azametli tehlikelere gömülüyorlardı.

— Herifin adresini bulmak esas, dedim, bütün mesele burada. Ben bu gece Pelegrini'nin yakasını mutlaka ele geçirmeliyim.

— Kâfi değil. İmzaladığım kâğıtlarla resimleri de ele geçirmelisin.

— Adres dediğim zaman zaten bunu kastediyorum. Pelegrini hayatının tehlikede olduğunu biliyor. Bu tehlike hissi içinde, kendisini ölümden kurtaracak vesikalardan ayrılamaz. Bunları polisçe malum ikametgâhında saklayacağını sanmıyorum. Başka bir yeri yok mu? Şüphesiz vardır. Orada vesikalarının yanıbaşında hadiselerin inkişafını bekliyordur. İyi düşün.

Roz'un gözleri daldı. Büyük bir cehd sarf ettiği yüzünden belliydi. Nihayet teker teker konuştu:

— Bir gece... Kardiyano sarhoştu. Pelegrini'ye kızmıştı nedense... Bana dedi ki: "İstediğim anda bu herifi mahvederim, bütün sırlarım biliyorum," dedi.

— Neymiş sırlan?

— Söyledi. Dedi ki... “Benim kendisini mahvedecek sırlan bildiğimden ha beri bile yok,” dedi. Hattâ bana her şeyi yüzüstü bırakıp beraber kaçmayı teklif etti. “Çok paramız olacak,” dedi, “Pelegrini’nin bütün serveti banknot, tahvil ve mücevher halindedir,” dedi. Kasasının yerini de biliyormuş.

— Nerede bu kasa?

— Hudson nehri kenarında bir villası varmış, “Kuleli Villa” derlermiş. Nehre rıhtımı olan bir villa. Rıhtımda gayet süratli bir motor her zaman beklermiş. Motorun adını da söyledi: “Bonaparte”.

— Kasa evde mi?

— Evet. Kütüphanede... Eğer Kardiyano yalan söylemediyse kasa duvara gömülüymüş. Ününe de bir kalorifer koyulmuş.

— Kaloriferin arkasındaki kasa nasıl açılıyor?

— Kalorifer boruları hususi surette yaptırılmış. Sağ tarafından tutup kuvvetle kaldırmak, sonra kendine doğru çekmek lazımmış. O zaman sustasından kurtulup dönüyormuş. Ben inanmadım dı. Bilmem ki...

— Bir kere deneyeceğiz. Mamafih bütün ümidim bundan ibaret zannetme! Herifin yakası bir kere elime geçerse anasını ağlatacağım. Ona öyle bir iş edeceğim ki kasayı değil, işlediği cinayetleri bile birer birer söyleyecek. Sen şimdi kendin için saklanacak bir yer ara... En iyisi benim apartmanıma gitmendi ama bir başka misafirim var.

— Kim?

— Birisi.

— Kadın mı?

— Saçmalıyorsun Roz, biz canımızla uğraşıyoruz, sen neler düşünüyorsun?

— Peki, peki!

Madam Velmon bir müddet düşündükten sonra bir hakimle evlenmiş bir mektep arkadaşını hatırladı. Bunlar kalabalık bir aile imişler. Bir iki subay

akrabaları da beraber oturuyormuş. Hasılı ev kolayca basılmaz cinsten kalabalık bir yermiş.

— Münasip, dedim, sana Pat'ın telefon numarasını da vereceğim. Eğer şüpheli bir hal görürsen derhal polise telefon eder imdat istersin. Ben de ayrıca görüşüp vaziyeti Pat'a anlatırım. Zaten bu iş yarına kadar biter sanırım. Sen dua et ki haydut ininde bulunsun.

— Sakın yalnız gitme Mayk... Dünyada razı değilim. Vallahi billahi bırakmam.

— İşte gene aklının ermediği işlere burnunu sokuyorsun. Herifin üstüne bir sürü polisle nasıl gideriz? Polislerin önünde kasayı nasıl açar da münasebetsizliklerini imha ederim?

— Sonra açarsın, Pelegrini yakalandıktan sonra.

— Vallahi çocuk gibisin ruhum, herifi Mister Velmon'u öldürmek suçuyla tevkif edeceğiz de demek kasasını derhal açıp asıl katilin yazılı itirafını öne sürmeyecek.

— Sahi! Doğru Mayk, ben budalanın biriyim.

Boynuma sarıldı. Unutulmaz öpüşlerinden biriyle beni gene serseme çevirdi.

ON BİRiNCi KISIM

Kalkmadan evvel üçüncü duble viskiyi ısmarladım, sodasız filan bir hamlede yuvarladım. Bu gece son geceydi. Bunu gayet iyi hissediyordum. Bu gece bu iş tamam... Son günlerin, son gecelerin ne kadar çetin geçtiğini bilirim. Biraz kuvvetli olmak lazım. Halbuki ne kadar da uykum var, ne kadar yorgunum.

Otomobile binmeden evvel iki kere gerindim. Kemiklerim kütür-dedi. Vücudumun bütün bereleri sızladı. Kızı hakimin evine bırakmak için yola çıktık.

New York'un sakin mahallelerini severim. Burada, şehrin namussuzluklarından uzak, rahat bir hayat geçirilir. Cinayet haberleriyle dolu gazeteler bile sanki buraların sükununu bozmaz. Buradakiler kendilerini tehlikeden uzak sayarlar ve olup bitenlerden mesul olduklarını bir an bile hatırlarına getirmeden yaşayıp ölürler. Eğer cenabet New York şehrinin namussuzluklarından biri garip bir tesadüfle gelip kapılarına dayanmazsa...

Hakimin evi küçük bir bahçenin içindeydi. Plastik iç panjurlardan dışarıya pembe bir ışık sızıyordu.

Roz inmeden evvel boynuma sarıldı, iki öpüş arasında:

— Kendini koru sevgilim, diye yalvardı: Yaralı canavarın üstüne gidiyorsun. Rica ederim kendine dikkat et!

Bu kadında tehlikeye karşı garip bir hassasiyet vardı. Kollarımdaki vücudun ihtirasla titrediğini, neredeyse kendisini aşka kapıp koyuvereceğini hissediyordum. Bu histe tadına doyulmaz bir zevk vardı. Az kalsın...

Bunu o da anladı:

— Sonra Mayk, dedi, sonra, yarın... Bol bol sevişmeye vaktimiz olacak sevgilim.

Ağzını ağzımdan zorla kopararak bahçe kapısını açtı. Ben yavaşça hareket ettim. Köşeyi dönünce bir sigara yaktım. “Şimdi hesabın tamam Pelegrini,” diye homurdandım, “davran geliyorum!”

Saat gecenin onuna geliyordu. İlk telefon kulübesinde durdum. Evvela büroya, sonra apartmana telefon ederek Velda’yı aradım. İkisi de cevap vermedi. Kız kimbilir ne kadar merak etmiştir? Daha evvel görüşmeyi akletmediğime kızdım. Pişmanlık gene yakama sarılıyordu. Kendimi suçlu hissediyordum. Güzel kadınların yanından uzaklaşır uzaklaşmaz yakalandığım bu pişmanlık duygusunu her zaman yadırgamışımdır, bu hal beni her zaman öfkelendirmiştir. Bu da her zaman boğuşacağım düşmanların aleyhine olur. Şimdi de bütün öfkemi, daha doğrusu bütün kinimi Pelegrini denilen pis mahluktan alacaktım.

Hain hain güldüm.

Roz’un tarif ettiği Kuleli Köşk’e doğru döneceğim sırada vakit geçirmeden bir şüpheyi halletmenin daha münasip olacağım düşündüm. Otomobili Mister Velmon’un öldürüldüğü binaya sürdüm.

Kapıcı henüz yatmamıştı.

Burnuna hafiye kartımı dayadım. Hususi hafiye olup olmadığımı farketmedi bile. Yalnız:

— ifademi vermiştim efendim, dedi, apartmanı da karış karış aradılar.

— Biz şimdi bir başka şeye bakacağız arslanım, dedim, lütfen bana yüksek bir merdiven bulur musunuz?

— Merdiven mi? Ne olacak?

— Hele bir merdiven gelsin ki...

Herif biraz şaşırdı ama bütün kapıcılar gibi polise karşı sarsılmaz bir itimadı ve itaati vardı. Karısına seslendi. Beraberce kocaman bir merdiven getirdiler.

İkinci kat sahanlığında durup kafamı yukarı diktim. Kısa bir araştırmanın sonunda merdiveni nereye dayayacağımı kestirdim. Duvara saplanmış kurşunu elimle koymuş gibi çıkardım. Bu kurşun daha büyük çaplı bir

tabancaya aitti. Mesele aydınlanmış, Bob yakasını elektrikli sandalyeden kurtarmıştı.

— Nedir bay müfettiş? Duvardan ne aldınız? diye sordu.

Ellerimi birbirine vurup keyifle temizledikten sonra sordum:

— Silah sesini duyduğunuza katiyen eminsiniz değil mi?

— Elbette eminim. Yalnız ben mi duydum? Misafirlerim de duydular. Eğer silah sesi duymasaydım oyunun en heyecanlı yerinde kalkar mıydım?

— Egzoz borusu sesi olmadığına demek yemin edersiniz?

— İçerde egzoz borusu ne arasın bay müfettiş? Duyduğumuz ses apartmanın içinden geldi. Sonra da herifle boğuştuk ya...

— Tabii tabii... Ben şöyle sordum... Haklısınız. Mersi! Şunu lütfen alın, benim için madamla beraber bira içersiniz.

Herif, yemin etmek şurada dursun, cinayeti işleyen silah sesini katiyen duyduğuna kalıbını basacaktı. Hem de öyle samimi bir suretle ki, en vesveseli jüri azası bile derhal inanır.

Gene otomobile atladım. Bu sefer doğru Hudson nehri kıyısına gidiyordum ki neredense Dore aklıma geldi. Kızı apartmana kapatmış, yüzüstü bırakmıştım.

Bir an, bu kadın milletinin beni haşlanmış horoz gibi didiklediği hissine kapıldım. Velda çok haklıydı. Bana bu hususta güvenmek düpedüz budalalık... “Dore de biraz bekleyiversin, ben kaç parça olacağım yahu?" dediğim halde ayağım frene bastı. Bir de baktım ki bir telefon kulübesinin önünde durmuşum. Küfrederek dışarı çıktım. Numarayı can sıkıntısıyla çevirdim. Cevap çıkmayışı biraz uzayınca derhal pirelendim. Sanki bir faydası olabilirmiş gibi bir kere kapatıp tekrar açtım. Gene o aptal zil sesi... Boş bir apartmanın içinde manasız manasız öten budala ses... Boğazıma sıcak bir şey tıkandı. Asıl lüzumlu olanı, evvela düşünülmesi icap edeni tamamıyla unutmuştum. Telaş içinde kapıcıyı aradım. Sesimi duyar duymaz âdeta sevindi:

— Siz misiniz Mister Hammer, dedi, hepimizi telaşa düşürdünüz.

— Ne telaşı? Ne olmuş?

— Bilir miyim? Matmazel Velda kaç kere aradı, Mister Çambers aradı. Herkes sizi aradı, ben de meraklandım.

— Bizim apartman cevap vermiyor?

— Tabii. Kimse yok da ondan.

— Matmazel Dore nerede?

— Şaka mı ediyorsunuz Mister Hammer? Siz çağırmadınız mı?

— Ben mi çağırdım? Hay Allah...

Kapıcı şaşırdı:

— Bana niçin bela okuyorsunuz Mister Hammer, diye çekinerek sordu, benim ne suçum var?

— Ben nasıl çağırabilirmişim? Kaç kere tembih ettim, “Bir yere ayrılma sakın!” dedim.

— Bana mı? Zannetmem Mister Hammer, bana böyle bir şey tembih ettiğinizi hatırlamıyorum.

— Telefonla mı söylemişim? Ne zaman?

— Dün gece. Bu saatlerdeydi. Bana telefon ettiler.

— Hay Allah... Ettiler ne demek? Kim etti?

— Bir kadın sesi “Matmazel Velda mı?” diye sordum. “Evet,” dedi. Yani ben...

— Şimdi geliyorum, bir tarafa savuşmayın, şimdi...

Telefonu kapattım, deli gibi dışarı uğrayıp otomobile girip sürdüm. Gene trafik nizamlarının yeşil ışıkları, kırmızı ışıkları vız geliyordu. Birkaç polis motosikletini peşime taktım. Herifler delirdiğime hükmederek bir müddet sonra takipten vazgeçtiler. Kadınlar beddua yağdırdı, direksiyondaki herifler küfüre boğdu. Nihayet mümkün olduğundan çok daha evvel apartmana yetiştim. Kapıcı ellerini ovuşturarak beni bekliyordu.

— Anlat! diye koluna yapıştım.

Can acısıyla inleyerek kolunu kurtarmaya çalıştı.

— Velda’nın telefon ettiğine emin misin? diye sordum.

— Bilmem ki, diye kekeledi, bir kadın sesiydi. “Matmazel Velda mı?” deyince “Evet” dediği için...

— Peki!

— Sonra ben tabii yukarıya haber verdim.

— Hay Allah belanı versin! Senden haber gelince kız inandı. Bunlar ne ince numaralar yahu? Deli olmak işten değil. Nereye çağırdıklarım hatırlıyor musun?

— Yirmi Beşinci Cadde’de bir lokantaya... Lokantanın adını da söyledilerdi. Yani, lokantanın adını Matmazel Velda...

— Dua et ki Matmazel Velda telefon etmiş olsun...

— Bilmem ki... Lokantanın adresi... Hay kör şeytan, dilimin ucunda...

— Bırak. Lüzumu yok. Velda bu gece beni ararsa telefon numarasını bıraksın. En iyisi kızı kendisinin çağırıp çağırmadığını öğren.

— Başüstüne Mister Hammer... Başüstüne... Ben ne bileyim? Matmazel Velda deyince...

Yukarıya bir bakmak aklıma geldi. Belki kız bir kâğıt filan bırakmıştı. Asansöre koştum.

Apartmanım olduğu gibi duruyordu. Bir şeyler karıştırılmamış, herhangi bir fevkaladelik yok. Doğru tahmin etmiştim. Kızcağız bir kâğıt bırakmış: “Sevgili Mayk, Matmazel Velda’nın beni çağırdığını kapıcı saat 9,50’de telefonla bildirdi. Ben gidiyorum. 25. Cadde kalabalık olmasa tereddüt ederim. Şüpheli bir hal görürsem kendimi müdafaa edeceğime eminim. Küçük tabancanı yanıma alıyorum. Hemen dönerim. Hasretlerimle, Dore.”

Tezkerenin üstüne yumruğumu koyup bir an durdum. Kızı eğer pusuya düşürmek istedilerse yolda kaldırmışlardı.

Telefona sarıldım. Pat’ı dairesinde buldum. Sesimi duyar duymaz bizim budala kapıcının çıkardığı seslere benzeyen gürültülerle bağırmaya başladı:

— Neredesin be herif? diyordu, ne cehennemdesin? Meraktan çatladık. Senin bu kıza yaptığın elvermedi mi?

— Hangi kıza?

— Bir de “hangi kıza?" diye sorar utanmadan... Hangi kıza olacak, biçare Velda’ya...

— Dur şimdi, Velda’yı bırak ..

— Nasıl bırakırmışım? Sen neredesin diyorum.

— Bırak. Hani bir Dore vardı. Benim evde görmüştün. Haydutlar bizi beraber kaldırmışlardı.

— Evet.

Sesi bir tuhaf olmuştu. Büsbütün telaşlandım:

— Kızı benim namıma davet etmişler, dedim, daha doğrusu Velda namına bir yere çağırmışlar.

— Velda namına mı? Tuhaf şey! Esasında tuhaf demek bile fazla. İşin içinde Mayk denilen budala varsa hiçbir şey tuhaf değildir.

— Saçmalıyorsun, Dore şimdi, şu anda...

— Şu anda yavrum, maalesef... Kendisini morgda göreceksin. Dur bakayım salon numarasıyla masa numarası...

— Allah belanızı versin.

Telefonu hınçla kapattım. Gözlerimi kısarak bir müddet soluk almadan durdum. Öfke erimiş kurşun gibi içimi yakarak yüreğimden beynime doğru çıkıyordu.

O gece, Kardiyano denilen namussuzun adresini Dore’den sormak aklıma gelmeseydi biçare kız şimdi ölmemiş olacaktı.

Etrafa kan ve ölüm saçıyordum. İstesem de istemesem de bu böyle oluyordu. “Hayvan” diye bağırdım, “sen kendini ne zannediyorsun pis solucan! Rezil Don Kişot! Tek başına, bir tek tabancayla dünyayı kaplamış bunca namussuzlukların üstüne gidilir de haklarından gelinir mi?”

Sesimden ürkerek sustum. Ümitsiz ümitsiz etrafa baktım. Burada zavallı Dore’nin şahsiyetinden hâlâ bir şeyler vardı. O kadar güzel, o kadar cici bir

kız... Artık hiçbir şey duymadan morgda, bir mermer masada sırtüstü yatıyor.

Yumruklarımı sıktım. Tırnaklarımın avuçlanma geçtiğini hissettim. Pelegrini bunları hep ödeyecekti. Hem de hiç kimsenin ödeyemediği şekilde.

Telefon çaldı. Sanki böyle bir şey dünyada iki defa vuku buluyor muş gibi makineye şaşırarak baktım.

— Alo! dedim.

Pat:

— Sen mi kapattın? diye sordu, birdenbire kesildi de...

— Dinle oğlum, dedim, beni beyhude gevezeliklerle rahatsız edeceğine derhal otomobiline atla, Eybens’e koş... Evet... E-y-b-e-n-s diye yazılıyor. Hani şu göllerin bulunduğu cenabet yer. Orada bir “Güneşli Göl" villası var. Evet, Güneşli Göl. Ne mi arayacaksın? Sen bu dünyada ne ararsın ki leş kargası? Sen hiçbir gün bir yere insanlar gebertilmeden yetişebildin mi? Orada mükemmel leşler bulacaksın.

— Mükemmel leşler mi? Onları leş haline getiren sakın dostumuz Mayk Hammer olmasın?

— Sen leşlere bak. Leşleri leş haline getirmek başka iş mezarcıbaşı!

— Biraz öfkeli misin ne?

— Birazmış... Allah hepinizin belasını versin.

Telefonu tekrar hışımla kapattım.

Luger’ımı çıkarıp kurşunlarına baktım. Şarjör ağzına kadar dolu. Keskin bir ıslık öttürdüm. Silahı aynı hışımla kılıfına iade ettim. Komodinin üzerinde duran elektrik fenerini aldım. Geniş adımlarla dışarı çıktım.

Otomobilde elim çeneme gitti. Traşım belki bir haftalık, çalı gibi. Kimbilir ne haldeyim? Hapishane kaçaklarına döndüğüm muhakkak. Bu kan milletinde ne akıl var, ne mide! Böyle bir surat tutulup zevkle öpülür mü? Hepimiz birbirimizi bulmuşuz, hepimiz birbirimize layıkız. Karılar bize, biz kanlara... Dünyanın bu hale gelmesi de biraz bundan...

Bir sigara yaktım. Ağzımın acılığını kaldırıma tükürdüm.

Bu sefer otomobili ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaş sürüyordum. Beni aldatmayan bir hisle Pelegrini'yi ininde kıstıracağıma emindim. İşin sonuna yaklaşırken duymaya alışık olduğum yorgunluk başlıyordu. Sırtımda çekilmeler, ürpermeler, bel kemiğimde karıncalanmalar duyuyorum. Bir çeşit avcılık hissi... Canavarı kıstırıp silahı doğrulttukları zaman büyük vahşi hayvan avcılarının içine girdikleri ruh hali.

Dore'yi loş morg salonunda mermer masa üzerinde gözümün önüne getirmeye çalıştım. Bir türlü olamıyor. Hep yüzüme gülüveriyor, kalkıp oturuyor. Sanki hepimizle şakalaşmış. Gidip görmeden Pelegrini ile icap ettiği şekilde görüşüp hesaplaşamayacağımı nihayet anladım.

Arabayı morga çevirdim.

Sigaranın birini yakıp ötekini atıyorum. Hepsinden de ancak iki üç nefes çekmek şartıyla.

Nihayet her zaman sırtımı ürperten binanın önünde durdum. Nöbetçiye kartımı gösterip içeri girdim.

Kızın üstüne bir beyaz örtü çekmişler. Bu örtüyü kaldırmadan bir müddet daldım. Sonra bezi yavaş yavaş araladım. Manzara feciydi. Suratta derin dehşet izleri vardı. Gözleri dışarı fırlamış, fakat ağız bağırır gibi değil, inler gibi aralık. Hepsinden beteri karnı. Karnını keskin bir bıçakla boydan boya deşmişler. Barsakları dışarı uğramış. Sol eli etini sımsıkı kavradığından uzun tırnakları deriye gömülü.

Bütün bu korkunç şey benim eserimdi. Bu eserle istediğim kadar övünebilirdim. Böyle düşünürken dizlerimin kesildiğini hissettim. Midemden yukarıya iğrenç bir şey geçtiği yerleri dağlayarak boğazıma doğru çıkıyordu. İki kere öğürdüm. Kusmamak için elimle sımsıkı ağzımı tuttum. Sendeleyerek dışarı çıktım.

Dışarda bulutlu bir New York gecesi vardı. Şehrin göbeğine doğru karanlık gökyüzüne bir yangın kızıllığı vurmuştu. Bunlar sabaha kadar yanan şehir ışıkları... Türlü reklamların hareketli renkli ışıkları. İnsanların birbirlerini aldatmaları ve soymaları için kullanılan yüzde yüz yalan

reklamlar... Bunların arkasındaki karanlıklarda ise bu reklam sahipleri göze göz, dişe diş boğuşuyorlar, birbirlerini parçalıyorlar, yiyorlar.

Bu öyle bir kurt kavgası ki tekerlenen derhal mahvoluyor. Pelegriniler bu kurt kavgası sayesinde Katalan bıçaklarıyla genç kızların karınlarını yarıyorlar...

Otomobile girdim. Direksiyonu iki elimle kavradım. Bir an gözlerimi kapattım.

“Şarabı fıçıdan çektik bir kere,” diye gülümsedim, “sonuna kadar içeceğiz oğlum! Sür bakalım!”

ONİKİNCİ KISIM

Herifi gebertmek gene hiçbir şeyi halletmeyecekti. Bunu kaç kere denemiştim. Denediğim halde niçin tekrar tekrar öldürmek ihtirasına kapılıyordum? Başka çare olmadığından... Japon adalarında kudurmuş Japon Samuraylarıyla boğuşurken de aynı şeyleri sık sık duyardık. Bir doktor arkadaş başka çarelerin olduğuna dair anlaşılmaz laflar ederdi. Neden kulak asmadığıma hâlâ şaşarım.

İnsan küçük mahluk. Burnunun ucunu görmekten aciz bir zavallı mahluk ki...

Uslanmış gibiydim. Trafik ışıklarına kuzu kuzu itaat ediyor, aceleci kamyon şoförlerini bile geçmeye üşeniyordum. Haydudun inini kolayca bulup bulamayacağım, herifin içerde olup olmayacağı da artık ehemmiyetli değildi. Bundan sonra her şey sırasıyla normal cereyan edecekti. Sürpriz kalmamıştı. Herifi ağız tadıyla temizleyeceğim.

Asıl temizledikten sonra ne olacak? Rahatlamak mümkün mü? Yarın gene başka sebeplerden telaşlanacağım, harap olacağım. Velda, “İstirahat!” diye ayaklarını yere vuracak. Ötede Roz beni bekler.

Daha beteri, kimbilir kaç tane Pelegrini, kaç tane yeni cinayet, yeni şantaj, yeni namussuzluk hazırlıyordun Hatta çoktan cinayetleri işlemişler, şantaj makinelerini harekete geçirmişler, namussuzluklarını hayasız bir küstahlıkla şahlandırmışlardır bile.

Şöyle başımı dinlesem diyerek bir meyhaneye girsem, yahut yağmurdan kaçmak için bir yere sığınsam karşıma gözleri yaş içinde bir baba çıkmayacak mı? Veyahut kendisini otomobilimin önüne atan bir çıplak kadın... Ne bileyim? Bir arkadaş intihar etmiş görünür. Yanımda birini temizlerler.

Tekrardan sıvanırım. Belli bir şey, bu böylece sürüp gidecek, ölüme kadar...

Şehir gittikçe geride kalıyor, etraf gittikçe tenhalaşıyordu. Bu tenhalık, içinde bulunduğum hayvanca boğuşmaya daha yaraşıyor. Buralarda büyük ağaçlı bahçelerin arasında vahşetin mücadelesi daha uygun düşüyor. İptidai insanın ormanlarda, mağaralarda birbirlerini yemesi...

Asfalt upuzun gidiyor. Nehre yaklaşmanın rutubetli serinliğini duyuyorum.

Bir benzin istasyonunda durdum. Depoyu doldurttum. Bu işi gören delikanlıya Kuleli Villa'yı sordum Hemen bildi, güzelce tarif etti. Bunun böyle olacağını zaten biliyordum, hiç şaşmadım.

Kuleli Köşk'ün sahibi fazla benzin kullanırmış, benzini de her zaman buradan alırmış. Oğlan:

— Dağ gibi lüks otomobile benzin mi dayanır? diye başını salladı: Ya deniz motorunu ne yapalım? Motor ki motor. Ben motor diye işte buna derim. Zehir gibi. Lâkin Hudson nehri tekmil benzin olsa zor yetişir. Saatte 35 mil yapıyormuş. Ben görmedim. Motorun da keyfi başka... insanın motoru oldu mu otomobile boş vermeli... Suyun canını seveyim.

Paranın üstünü almadım.

Tarife göre, bir kilometre ilerde sola saptım. Biraz gidince yüksek duvarlı köşk karşıma çıktı. Aradığım yer burasıydı.

Nehre doğru indim. Otomobili suyun kenarında bırakıp geri döndüm. Villanın bahçe kapısı sımsıkı kapalıydı. Gene eski usulle

içerde köpek olup olmadığım anlamak istedim. Attığım taşlara hiçbir cevap verilmedi. Görülmeye aldırmadan kapının demir parmaklıklarından istifade ederek içeri girdim.

Bahçe pek bakımlıydı.

Kuleli Villa orta yerde kapkaranlık duruyordu Kulesinin sivri yuvarlak ucu, koyu kurşuni gökyüzüne yeni yontulmuş bir kurşun kalem gibi uzanmıştı.

Binanın etrafını dolaştım. Her tarafı kalın demir parmaklıklarla örtülü. Villa filan değil, bu cenabet düpedüz hapishane. Sing Sing de, Alkatras da

bu kadar demir yememiştir. Herif burasını eski zaman kaleleri gibi muhafazalı yaptırmış. Yahut sonradan pencereleri takviye etmiş.

Nehre kadar yürüdüm. Büsbütün emin olmak için Roz’un söylediği motorun orada bulunup bulunmadığına baktım.

Motor kocaman ve bembeyaz bir balık ölüsü gibi suyun üstünde sallanıyordu. Hakikaten zehir gibi bir vasıta... Böylesi uçar, ötesi yok. Suyun yüzünde şahlanır gider.

İçine gözünü budaktan sakınmaz mitralyözlü iki yardakçı aldın mı bütün polis kordonlarım kolayca yararsın.

Geri döndüm. Kapının kilidine elektriği tuttum. Zorlamak imkânsızdı. Üst katın terasıyla gölgelenen eşiğe oturdum. Bir sigara yaktım.

Pelegrini’nin bu gece buraya muhakkak geleceği hiçbir suretle garanti edilemezdi ama gene de rahatça bekliyordum. Böyle beklemek içimden geliyordu.

Gene o mahut yorgunluğu hissetmekteydim. Vücudum haraptı. Başım kazan gibi. Sigara filan tatsız. Yolda iki viski içmediğime pişman oldum. “İnsan iki aspirin yutar, iki duble viski yuvarlar. Sanki Kuleli Villa’da seni kokteyle mi davet ettilerdi hayvan?” diye homurdandım.

Bir aralık: “Herif maiyetine dört beş silahlı haydut alıp gelirse,” diye düşündüm. Yorgun yorgun gülümsedim. Bu gece bir bölük askerle gelse faydasızdı. Hepsini tepeleyip yakasına yapışacaktım.

Katalan bıçağıyla oynamak da neyin nesi? Bu Korsikalıların bıçağa karşı zaafları nereden çıkıyor? Motora da “Bonapart” adını takmış. Acaba Bonapart dedikleri bücür herif de arada sırada kafasından Fransız İmparatorluğu tacım çıkarıp Katalan hançerleriyle oynar mıydı? Oynardı herhalde. Bu herifler hep böyle olurlar. Vaterlo’da yenilmiş. Yenileceğini anlayınca Katalan bıçağına sarılmıştır bir kere can havliyle... Müttefiklere yardıma gelen Avusturya ordusunu kendi ordularından biri zannetmiş de bir an “Zafer benim!” diye sevinmiş. Bizim bir garip tarih hocamız vardı. Bu işe “Budalalık” derdi, “zira o harbi kazansaydı ondan sonrakini muhakkak kaybedecekti. Budalalık tabii...”

Bir sigara daha yakacağım sırada, duvarların üstünü ve ağaçların tepesini bir beyaz ışık yaladı. Sonra bu ışık kapıya dönüp durdu. Derhal kenara, büyük saksılardan birinin arkasına sıçrayıp sindim. Aynı anda Luger'imi de elime almıştım.

Çok şükür bekleme bitmişti. Bekleme bittiği için ne yorgunluk kalmıştı, ne de ağız acılığı. Birdenbire kuvvetlenip çevikleşmiş, demir kesilmiştim.

Herif ölümüne geliyordu. Pervasızca, hiçbir şeyden şüphelenmeden doğruca ölümüne geliyor.

Şu ana kadar hiçbir planım yoktu. İşi oluruna bırakmıştım. Vaziyetten kendime göre istifade edecektim.

Bahçe kapısı açıldı. Otomobil ışıkları yanık olarak üstüme doğru geldi. Döndü. Merdivenlerin tam önünde durdu.

Direksiyonda Tom oturuyordu. Şu goril azmanı. Onunla görülecek küçük bir hesabımız vardı.

Pelegrini indi:

— Bahçe kapısını ört, dedi, misafirimiz gelecek, bekletmeyelim.

— Olur. Arabayı garaja çekeyim mi?

— Çek.

Otomobil hareket etti.

Pelegrini mermer basamakları çıkarak terasın gölgesine girdi. Cebinde bir müddet anahtarı aradı. Buldu, eğilip kilide soktu. Döndürdü, kanadı itti.

Kedi sessizliğiyle yanma sıçrayıp tabancayı belkemiği ne dayadım:

— Ses yok! İçeri! dedim.

İnledi. Bir an geri bakmak istedi. Namluyu kuvvetle dürttüm. Eşiği atladı.

Ayağımla kapıyı örttüğüm anda elektrik fenerini de yaktım. Yan gözle kim olduğumu anlamak istiyordu.

— Eller enseye, yoksa gebertirim, diye hırladım.

Derhal itaat etti.

— Doğru kütüphaneye! dedim.

Merdivenleri çıktık. Karşıya gelen kapıda durdu.

Elektrik fenerinin kancasını ceketimin önüne taktım. Üstünü yokladım. Arka cebinde küçük bir Browning tabancasından başka silahı yoktu. Tabancayı avcuma alır almaz bunun duvardan çıkardığım kurşunu atan silah olduğunu anladım.

— Aç! dedim.

Açtı.

— Düğmeyi çevir!

Çevirdi.

Ensesi bembeyazdı. Yüzyüze geldik. Herif daha şimdiden bitmişti. Bana hortlak görmüş sinirli bir kocakarı gibi dehşetle bakıyordu.

Ufalıverdi köpoğlusu... Namussuz herif adamlıktan âdeta çıktı.

— Hapı yuttun Pel, diye keyifle konuştum: Hapı yuttun haberin var mı?

— Benden ne istiyorsun? diye inledi.

— Senden mi? Tuhafsın. Bir küçük hesap yok mu aramızda...

— Bana saldıran sensin. Ben kendimi müdafaa ettim. İsteseydim seni derhal gebertirdim.

— Enayiliğine doyma!

— Dinle Mayk... Bu işlerden vazgeçtim. Bana canımı bağışla! Buna karşılık...

— Bana para mı vereceksin? Ne aptal herifsin oğlum. Sen artık hiç kimseye, hiçbir şey veremezsin.

— Hata ediyorsun. Aşağıda söylediğimi duydun. Misafirler bekliyorum. Öyle misafirler ki, kuş olsan mitralyözlerinden kurtulamazsın, iyisi mi yakamı bırak. Sana yüz bin dolar veririm.

Sol avcumun içiyle suratına vurdum. Sendeledi:

— Yüz elli bin, diye yalvardı, iki yüz bin... Öyle bakma Mayk, iki yüz elli bin veriyorum. Parayı al defol. Ben de yarın Avrupa'ya hareket edeceğim.

— Senin verecek bir tek şeyin kaldı hergele... Canın...

— Ama sen de kurtulamazsın, seni de gebertirler. Misafirlerimin geleceğini biliyorsun!

— Hiç kimse bu dünyaya kazık kakacak değil. Şöyle geç. Nerede o meşhur oyuncağın, hani senin Katalan keskisi?

İkimiz de aynı zamanda masanın üstüne baktık. Katalan bıçağı orada duruyordu.

— Demek nereye gitsen elinin altında bir tane bulunduruyorsun, diye gülümsedim: Fena değil.

Gözlerimi ve tabancanın namlusunu heriften ayırmadan masaya yaklaştım. Elimin tersiyle bu pis aleti bir köşeye fırlattım.

— Bu da oldu, diye soludum: Bunu son defa Dore'nin kamında mı denemiştin?

— Dore'yi ben öldürmedim.

— Kim öldürdü?

— Tom temizledi. Bu işe karışmaya hakkın yok Mayk, kanunu bilirsin, söyleyen cezasını çeker.

— Mister Velmon da mı söylemişti?

— Söyleyecekti. Ona da çok yalvardım. Yola gelmedi. Keçi gibi inat etti.

— Peki Bob'u ne yapalım? Oğlanı az kalsın elektrikli sandalyeye oturtacaktın!

— Kabahat benim mi? Bu işe kendisi karıştı. Ben hiçbir zaman kan dökmeye taraftar değilim.

Bembeyaz kesilen ince dudakları, içeri çökmüş boynuyla iğrenç bir hali vardı. Dore'nin karnı deşilmiş biçare vücudu gözümün önüne geldiği halde şunun işini bitirmek için nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Bunu bir kere Pat’a söylemiştim de gülmüştü: “İşte o sebepten son dakikada hayatını tehlikeye atarak namussuzlara davranmak fırsatı veriyorsun ya aptal!” demişti.

— Neden doğruca kütüphaneye gidelim dediğimi anladın mı? diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı.

— Hapı yuttun dememin de sebebi vardı. Senin önce tırnaklarını sökeceğim, insanları sürüm sürüm süründürmek için ciğerlerine geçirdiğin tırnakları... Şantaj vasıtaları elimde. Onlarla geberdikten sonra umduğun rezaletleri çıkaramayacaksın.

Suratı yemyeşil kesildi.

— Bütün avadanlıkların şurada... -Çenemle kaloriferi gösterdim. Nasıl açılacağını da biliyorum. Pislik seninle beraber temizlenecek, senelerden beri hazırladığın çirkef deposu başkalarına sıvaşmayacak. Hapı...

“Hapı yuttun,” diyecektim. Zanaattan gelen bir sezişle birden döndüm ve derhal ateş ettim. Bir ara kapının perdesini siper alarak silahını doğrultan Tom kurşunu tam kafasından yedi. Yüzü koyun yere serildi.

Aynı anda Pelegrini üstüme çullandı. Bana nazaran küçük sayılan vücuduyla temas eder etmez ne kadar kuvvetli olduğunu anlayarak işin şakaya gelmeyeceğini kestirdim. Ölüm korkusuyla herifin kuvveti birkaç misli artmıştı. İlk darbede tabancam fırladı. Sol gözümün üstüne bir yumruk yiyerek sallandım.

Kasıklarıma bir tekme savurdu. Bu anda sağ kroşeyi çenesine yetiştirdim. Yere düşmesiyle lastik top gibi sıçrayıp gırtlağıma atılması bir oldu.

Dizkapağıma yediğim tekmeyle gözlerim karardı. Tatbik ettiğim bütün Japon oyunlarını aynı maharetle karşılıyordu. Bir müddet alt alta üst üste yuvarlandık. Bu kadar yorgun olmasaydım hergeleyi hemen haklardım. Bunu düşündükçe öfkeden deliye dönüyordum.

İkimiz de yaralı kurtlar gibi hırıldıyorduk.

Bir aralık karnımı tekmeleyerek altımdan kalktı. İkimiz de aynı anda Katalan bıçağına atıldık. Herif kedi gibi kendisini fırlattığı için bıçağın

sapını eline geçirmişti. Ben ancak ayağımı bileğine basacak vakti bulabildim. Eti parçalandığı, sinirleri ezildiği, kemikleri kırılacak vaziyete geldiği halde bıçağı bırakmıyordu. Nihayet gırtlağına bir

tekme yapıştırabildim.

Bıçağı bıraktı, bir dilsiz hırıltısı koyuvererek iki kere döndü. Üstüne atıldım. Parkenin kaygan oluşundan istifade ederek sıyrıldı. Eline geçirdiği bir ince Çin vazosunu kafama vurdu. Vazo parçalandı. Fakat dip tarafı bir şişe boğazı gibi elinde kalmıştı. Bileğine yapıştım.

Parkeler bu sefer ona oyun ettiler. Düştü. Düşer düşmez kolunu kavradım ve kendime mahsus meşhur usulümle derhal dirseğine abanıp kırdım. Kemik çatırtısını müthiş bir feryat takıp etti. Herif öküz gibi böğürüyordu. Otuz iki dişini gösteren açık ağzıyla suratı iğrenç bir hal almıştı. Vazo parçasını kavradım. Bu surata keskin tarafıyla bir kere vurdum. Porselen, ustura keskinliği ile bu pis suratı bir anda biçti. Burnunu ve üst dudağını alıp götürdü. Fışkıran kan beni büsbütün deliye çevirmişti. Kolum yoruluncaya kadar yalnız suratına vurdum. Ancak surat diye bir şey kalmayınca aküm başıma geldi. İkimiz de kan içindeydik. Herifin şahdamarı belli belirsiz atıyor, soluğu duyulmuyordu.

Elime hayretle baktım. Vazo parçası ufalanmış, çakıl taşı kadar kalmıştı. Her taraf deri ve et parçalarıyla doluydu.

Ayağa kalktım. İleri geri sallandım. Ellerimin kanım pantolonuma sildim. Titreyen parmaklarımla zorla bir sigara yaktım. Katalan bıçağı gözüme ilişti. Bir vahşi hayvan narasıyla bıçağa koştum. Eğilip aldım. Fakat geri döndüğüm zaman Pelegrini çoktan gebermişti. Çaresizlik içinde bir an ne yapacağımı düşündüm. Masaya tutundum. Bıçağı yavaşça camın üstüne bıraktım. Çıkardığı hafif madeni ses nedense çok tuhafıma gitti. Gülümsedim.

Üç adım ilerde duran Luger'imi gidip almaya nedense üşeniyordum. Halbuki herif misafirlerinin geleceğinden bahsetmişti.

Kanlı işlerimi bitirdiğim sırada yakama yapışan yorgunluk üstüme çökmek üzereydi.

Etrafa bakarak kaloriferi aradım. Sakin adımlarla yaklaştım. Ağır demir külçesini kolayca tutup kaldırdım. Kendime doğru çektim. Hafif bir yay sesiyle sustasından kurtulup geldi.

Duvarın önüne diz çöktüm. Kasayı kolayca buldum. Artık ellerim titremiyordu. Fakat rüya görüyor gibiydim.

Leşe yaklaştım, üstünü arayıp meşin anahtar mahfazasını buldum.

Üçüncü anahtar kasayı açtı. İçersi muntazam destelenmiş banknotlar ve hisse senetleriyle doluydu. Kenarda duran bir sarı zarfı aldım. Açtım. Evet. İşte zavallı Roza dünyayı zindan eden resimler... işte zorla imzalattırdıkları itirafname ...

— Mersi Mayk, mersi şekerim!

Sese hızla döndüm. Aşağıdan yukarıya hayretle bakakaldım. Karşımda Madam Roz Velmon duruyordu. Elinde kocaman bir Luger.

Gülmeye çalıştım.

— Nereden çıktın Roz, dedim, ben sana...

Gözlerinden fena bir ışıltı geçti.

— Gevezelik istemem, diye beni tersledi: Elindekileri yere bırak. Kımıldarsan gebertirim.

Kâğıtlar elimden düştü. Yavaş yavaş doğruldum. Tekrar boğuşmaya başlayamayacak kadar yorgundum. Bu hep böyle oluyordu. Ölmek bin kat hayırlı. Bütün hayatım kanlı mücadelelerin bittikleri yerde yeniden başlamalarından ibaret.

Sendeledim. Yere yıkılmamak için masaya dayandım. Gayet tabii bir hareketle açık duran sigara kutusundan bir sigara aldım.

— Son sigara Roz, diye gülümsedim: Böylesi daha iyi oldu sevgilim.

Elimi çakmak aramak için ceplerime vurdum.

— Eller yukarı! diye haykırdı: Kurşun geliyor. Şakam yoktur ha... Ateş masada.

Kibriti alıp çaktım. Derin derin içtim. Dumanların ötesinde daha birkaç saat evvel koynumda inleyen güzel kadın bir berbatlaşıp bir uzaklaşıyordu. Hayal gibi... Hayal gibi değil, kâbus gibi.

Yüzü o kadar güzel olduğu halde Pelegrini’nin kazınmış suratından besbeter.

— Demek beklenen tehlikeli misafir şendin? dedim.

— Bendim, ne zannettin? Ne kadar budalaymışsın Mayk, seni buraya yollarken büyük bir ihtiyatsızlık yaptığımı zannetmiştim. Bir-şeylerden şüphelenirsin diye korkmuştum. Hayvanın birisiymişsin. Hiç Pel gibi kurnaz bir herif ilk arandığı yerde bulunur muydu?

— Nasıl bulundu? Kendi ayağıyla nasıl geldi?

— Ona kalsa buraya on sene sonra gene uğramazdı. Senden ayrılınca telefon ettim. Burada buluşmamızı söyledi. “Avukatım kocamın nakliyat müessesesini bir başkasına devir imkânlarını bulmuş,” demiştim. Buna inandığını zannetmem. Asıl o beni pusuya düşürmek istemiş olacak. Tasfiyeye karar verdiğimi nihayet anlamaması imkânsız. Güneşli Göl Villa’sına telefon etmiş, cevap verilmeyince pirelendi muhakkak. Fakat erkek değil misiniz, en olmayacak yerde kendinize güvenirsiniz.

— Demek başından beri bu işleri hep sen mi idare etmiştin?

— Hep ben! Bir de kadıncı erkek geçinirsin. Bu işte kadın üslubu ne kadar meydandaydı! İki güzel bacakla bir güzel göğüs görmez misiniz, aklınız başınızdan gider.

Yüzünü nefretle yerde yatan berbat leşe çevirdi:

— Bunu ben de bu hale koyabilirdim ama, diye güldü, kendimi beyhude yere tehlikeye atmak istemedim. Hazır senin gibi budala bir alet elimin altındayken... Çeteyi tasfiye ettin Mayk, işte senin büyük yardımım gördüm. Zaten akıllı bir insan bir işi tasarladı mı o işin muvaffakiyetle bitmesi için erbabını bulmalı. Sen de bizim çete gibi teşekkülleri tasfiyede ihtisas sahibi olmuştun. Ne istedimse onu yaptın. Hem de kendi iradenle hareket ettiğini sanarak!

Masada duran Katalan bıçağı gözüme ilişti. Yavaşça sordum:

— Dore’yi de sen mi hakladın Roz? Yani kendi elinle mi demek istiyorum?

— Hayır. Bunu öğrenmek cehennemde ne işine yarar bilmem. Fakat ben mümkün mertebe adam öldürmemeye çalışırım. Hem bu da pek o kadar zor değil. Sizin gibi budalalar sağ olsun.

— Peki Bob ne olacak? Onu olduğu yerde bırakacak mısın?

— İşe yarar bir erkek değil. Belki sen işime yarardın. Ama sen de hayvanın birisin. Yola gelmezsin. Ben senin yerinde olsam şu kasayı açınca başkasını mahvedecek kâğıtlara sarılacak yerde banknotları cebime doldurmaya bakardım. Böyle it gibi boğuşmaktan usanmadın mı? Şu kılığına bir baksana... Ne iğrenç haldesin!

— Beni öperken de böyle mi düşünüyordun?

— Aman ne meraklı adamsın şekerim! Ben hayatı olduğu gibi yaşamayı becerenlerdenim. O sıralar hoşlandım, şimdi iğreniyorum. Mamafih Mayk, ağzın unutulur gibi değil. Öpüşlerini uzun müddet hatırlayacağım. Buna da ayrıca kızıyorum. Kızdığım için ikinci kurşunu tam ağzına sıkacağım, bana senden şöyle bir hatıra kalacak, şunun suratı gibi...

Gene çenesiyle Pelegrini’yi göstermişti.

Yavaş yavaş öfkeleniyordum. Öfke üzerimdeki uyuşukluğu, usanmayı derhal dağıttı.

— Beni dinle meleğim, dedim, neredeyse dostumuz Başmüfettiş Pat Çambers buraya gelecek.

— Sahi mi? Fena olmaz. Buyursun, safa geldi, hoş geldi. Göreceği manzara da hani New York Polis Başmüfettişi’ne layıktır. Meşhur gangster Pelegrini ile meşhur hususi hafiye Mayk Hammer birbirlerini parçalamışlar.

— Madam Roz Velmon?

— Madam Roz Velmon uykuda... Haydutlar biçare kadına uyku ilacı içirmişler Zaten kaçırılmış da değil miydi?

— Pat bunları yutmaz sevgilim. Pat benim Pelegrini tarafından temizlenemeyeceğimi bilir. Pat gayet iyi tahmin eder ki beni öldürse öldürse

mezbahanın sağ kalan son mahluku öldürmüştür. Burada sağ kalan da sensin.

— Aldırma Mayk, o tarafını ben idare ederim. Benim kadar güzel bir kadının kurtulma şansı ekseriya yüzde doksandır. Bunu sen de bilirsin. Elimdeki Luger, şurada yatan Tom'un silahı. Sen Pelegrini'yi haklamış olursun, Tom gelmiş yetişmiştir. Vuruştunuz. İkiniz de keskin nişancı olduğunuzdan birbirinizi aynı anda hakladınız.

— Yazık...

— Neden?

— Bu şartlar altında ağzıma şarjörü boşaltamayacaksın. Sonuna kadar aklından çıkmayacağım. Sonuna kadar.

Tam bu sırada telefon çaldı.

Roz gayri İhtiyar oraya döndü. Ben aynı anda Katalan bıçağını kavrayıp attım. Tabancayı tutan kolunu sol elimle savururken sağ elimdeki bıçağı bütün hıncımla kamına sapladım.

Ömrümde ilk defa bıçak kullanıyordum. Evvela yumuşacık, mukavemetsiz bir şeye âdeta yavaş yavaş gömüldü, sonra belkemiğine dayanarak vücudu hızla arkaya itti, devirdi.

Tıpkı zavallı Dore'ye yaptıkları gibi Roz'un da karnı açılmış, barsakları dışarı fırlamıştı.

Tabanca elinden düştü. Tıpkı Dore gibi o da boyalı tırnaklarının sivri uçlarını kamına geçirdi.

— Mayk... diye başlayarak bir şeyler söylemek istedi.

Elimi traşlı çeneme götürerek dikkatle yüzüne bakıyordum. Bir an gülümser gibi oldu, sonra suratı müthiş kasıldı, çirkinleşti, hakikaten iğrenç bir hal aldı.

Üstüne çöküp kıyma gibi doğramamak için iki adım geri çekildim, bıçağı yere bırakıp yüzümü ellerimle kapattım.

Parmaklarımdaki taze kanı derime sürülünce titreyerek ellerimi indirdim.

Bacaklarını bir kere karnına doğru çekti, sonra iki tarafa açıp uzattı. Böylece bitti.

***

Telefonu zorla açıp Pat’ı buldum. Adresi zorla verdim.

— Velda da beraber geliyor! dedi.

— Velda mı? diye sordum.

Dinleyici elimden düştü. Velda niçin geliyordu kuzum? Velda’nın burada ne işi vardı?

Ceplerimde sigara aradım. Gülümsediğimi hatırlıyorum. Sonra yere yığılıp uyumuşum.

SON